

MARKO VIDOJKOVIĆ

***Ples sitnih
demona***

od autora bestselera KANDŽE

MARKO VIDOJKOVIĆ

Ples sitnih demona

od autora bestselera KANDŽE

SAMIZDAT BE92

Marko Vidojković

PLES SITNIH DEMONA

bojana888

Sedeli smo na žardinjerama na Trgu Marksa i Engelsa i gledali šta se dešava oko nas. Bio je sam kraj avgusta i školska godina tek što nije počela. No, ni Bata ni ja nismo imali probleme sa popravnim ispitima, te smo mogli poslednje dane raspusta da provodimo sedeći na ulici. Na žardinjerama na Trgu Republike, na žardinjerama na Trgu Marksa i Engelsa, na stepeništu kod Filozofskog, na stepeništu Zavoda za izgradnju u Ulici 29. novembra, u dvorištu Zavoda za mentalno zdravlje u Palmotićevoj i još milion drugih dvorišta, stepeništa, žardinjera i kanti za đubre posađenih unaokolo. Samo smo sedeli i blejali, onako odrpani, naivni i nikakvi. Bili smo ubeđeni da smo pankeri, onoliko koliko to može da se bude sa 15 godina. Sretao sam veće pankere od nas koji su imali po pedeset i više godina. No, mi smo zvanično bili smrdljivi pankeri i niko nije postavljao pitanje šta kog đavola tražimo sedeći satima na ulici i gledajući unaokolo. Bližili smo se šesnaestoj godini, bližili smo se drugom razredu srednje škole, bili smo usred 1991.

Sedeli smo tako već dva ili tri sata i složili se da je nekoliko riba iz našeg odeljenja iz osnovne baš dobilo na sisama i na stavu u protekloj godini. Valjda je prva godina srednje škole ono što te definitivno odvraća od nošenja modnih hitova iz produkcije tvojih roditelja. Već u osmom razredu bilo je pokušaja da se tinejdžer pobuni, ali se to završavalo tragikomično. Imali ste po školskom dvorištu ljude sa zihericama zakačenim na roze džempere, ili Sex Pistols dukseve iznad somotskih pantalona. Godinu dana kasnije, somotske pantalone i crveni džemperu su ostali kod kuće da ih majke sa setom gledaju i prisećaju se starih, dobrih vremena kad im je dete bilo normalno.

„Sonja, Sonja baš dobro izgleda”, rekao je Bata.

„Aha.”

„I Jasna.”

„Aha.”

„Verica i Nada su pale godinu.”

„Oh.”

Tako je on trabunjao o njima, navevši jedno pet imena iz našeg odeljenja i osamdeset pet iz drugih odeljenja. Svi su se pretvorili u pankere. Vreme čuda. Odjednom se iz mraka pojavila neka riba.

Dolazila je iz pravca Terazija. Nije bilo načina da ne prođe pored nas.

„Gledaj”, rekao sam Bati.

„Riba”, rekao je on.

„Aha.”

„Dobra riba.”

„Aha, aha.”

„Ide ka nama.”

„Mora da ide ili ka nama ili da izleti na ulicu pod saobraćaj. Nema joj druge.”

„Bilo ih je koje su radije izabrale ulicu nego da prođu pored nas.”

„Bilo ih je, ali ova će proći pored nas.”

„Ej, smeje nam se.”

„Molim ?”

„Nasmejala nam se, šta da radimo?”

Našli smo se u situaciji da nam se nasmejala neka devojka. Uхватила nas je panika. Niko se nikada nama nije smejaо. Izgledali smo očajno, kao nečiji mladi isprdci. Devojke nikada nisu davale osmehe takvima, pa čak ni kad bi i one izgledale kao nečiji isprdci. Ova nije izgledala kao isprdak, ova je izgledala dobro. Ova nam se smejala.

„Šta je sledeće? Da neće možda da nam priđe?” upitao sam.

Počela je lagano da nam prilazi. Bata se uzvrteo i počeo da me udara laktom. Približila nam se na pola metra, stala iznad mene i pružila mi ruku.

„Ćao.”

Samo sam je gledao. Bio sam panker, nežnosti mi nisu bile dozvoljene.

„Moje saučešće”, rekla je uz crven izraz lica i sažaljivu facu.

Šta je sad, pomislio sam, loš humor, provokacija, moj grozomoran izgled? Kosa mi je smrdela na pivo, ali je frizura bila original Sid Vicious.

„Šta si rekla?” upitao sam je, trudeći se da budem sve više namrgođen.

„Ovaj... rekla sam... moje saučešće.”

„To sam čuo. A povodom čega? Zajebavaš, a?”

„Ne, ne, zar ti ne znaš?”

Pogledao sam u Batu očekujući od njega rešenje novonastalog razvoja događaja. On je samo slegnuo ramenima.

„Slušaj devojko, kakve su ti to ideje da prilaziš nepoznatim ljudima na ulici i lupetaš gluposti?” rekao sam joj.

„Nepoznatim?”

„Da.”

„Nepoznatim??”

„DA!”

„Bobane, ja sam ti sestra!”

„Šta?”

Sedeo sam na žardinjeri gledajući u svim pravcima. Gledao sam zatim u nju nekoliko sekundi s nevericom, a zatim sam čuo Batu kako se smeje. Udario sam ga laktom.

„Sestra?” rekao sam više za sebe, a onda sam se setio. U pitanju je bila nekakva sestra od tetke po ćaletovoj strani. Naravno, nije bilo šanse da se setim njenog imena. Nije bilo šanse da se setim imena njene majke, nije bilo šanse da se setim bilo čijeg imena gledajući u njene noge.

„Kad sam ja tebe poslednji put video?” upitao sam je.

„Na sahrani tvog dede pre godinu dana.”

Govorila je o sahrani ćaletovog ćaleta.

„Aha. A ko je sad umro?”

„Pa baba ti je umrla. Zar ti nisu javili?”

Govorila je najverovatnije o baba Stanki, ćaletovoj kevi. Ća1e nije živeo sa mnom i kevom već nekoliko godina, ali smo bili dovoljno u kontaktu da bih čuo za takve stvari kao što je smrt moje rođene babe.

„Ne, niko mi ništa nije rekao. Kad?”

„Juče.”

Juče?! Baba je bila mrtva ceo jedan dan a meni niko ništa nije javljao! Pa, kad sedim po ceo dan na ulici. Počeo sam da se smejem. Prvo sam se sitno kikotao, a onda sam počeo da se drapam kao lud. I Bata je počeo da se smeje. Najverovatnije se setio nekog vica. Moja sestra nije počela da se smeje. Pokušala je nešto da kaže, a ja sam joj samo pokazao rukom da ode odatle. Otišla je. Bata i ja smo se smejali i gledali u njeno odlazeće dupe i u njene odlazeće noge.

*

Sedeli smo još neko vreme, a onda smo polako krenuli kućama. Bata je stanovao u blokovima na Novom Beogradu. Tamo se odselio u sedmom osnovne, ali je i dalje ostao s nama u odeljenju. Putovao je svakog dana autobusom u školu deset kilometara, a posle škole bismo sedeli kod Zavoda za izgradnju, pili sokove, jeli smoki i razmišljali o tegobama nastupajućeg života. To su, u trenutku kad smo se rastajali na ćošku kod Doma omladine, bila neka davna vremena i problemi su bili gorući. Sačekao sam s njim autobus, a onda sam prešao ulicu, da sačekam svoj autobus. Švercovao sam se uporno svake večeri jednu jedinu stanicu. Duplo više vremena je trebalo da sačekam autobus i njime se odvezem kući, nego da odem kući peške. Stao sam na stanicu i gledao dvometraša Batu kako se grbi u zglobnoj devedeset petici koja je skretala u tunel.

Neko mi je prišao iza leđa i stavio mi ruke na oči. Male mekane šake. Bile su prošarane ogromnim prstenjem, čiji su mi se oštrij delovi usecali u lice. Uhvatio sam male mekane šake i sklonio ih s lica. Okrenuo sam se. Ana.

Ana je bila mala i crna, moja generacija. Išli smo zajedno u Pravno-birotehničku, ali smo se zvanično upoznali tek poslednjeg dana prve školske godine. Ona je bila ortodoksni hipik, a ja ortodoksni panker. Tog dana su u školskom dvorištu svi pili neko vino, a ona mi je prišla i upoznali smo se. Ja nisam pio vino. U to vreme nisam pio ništa osim koka-kole, a u vreme kad mi je umrla baba, te avgustovske večeri, i dalje nisam pio ništa osim koka-kole. Kako to obično biva sa upoznavanjima, vrlo lako smo našli sto pedeset zajedničkih stvari. Posle se ona napila i obeznanila, a ja otišao kući.

Sad je stajala pored mene, na autobuskoj stanici, sva ustreptala, u hipi tunici, zvoncarama i zelenim starkama. Perle na sve strane. Kad sam se okrenuo prema njoj bacila mi se u zagrljaj. Prihvatio sam zagrljaj, a nisam mogao da ne primetim kako mi se njene sise zabijaju u gornji deo stomaka. Dobre neke sise. Bio sam prljav, pun prljavih misli. Čekali smo autobus. Pitao sam je gde je bila, a ona mi je rekla da svako veče sedi kod F-a. To je plato kod Filozofskog

fakulteta, na kome su se u to vreme skupljale gomile hipika, sve pušeci travu i ispijajući vino. Ona je bila jedna od njih. Ja sam bio panker i hipici me nisu interesovali. Ali ovaj hipik je bio sladak i bacao mi se u naručje.

„Gde si ti bio?” upitala me.

„Blejao tu na trgu. Idem kući.”

„Šta ima novo? Nismo se videli ceo raspust”, zvučalo je kao da smo pre raspusta bili nerazdvojni.

„Umrła mi baba.”

„Oh ”

„To sam i ja rekao. Koji autobus ti čekaš ovde?”

„Šezdeset sedam. Idem do Omladinskog stadiona, a odatle na sto kec, pa kući.”

„Sto kec, jebote, gde to ide?”

„Padinjak. A koji ti autobus čekaš?”

„Bilo koji. Idem jednu stanicu, mrzi me da idem peške.”

„Lud si skroz, hihih.”

Lud, da. Došla je šezdeset sedmica, ušli smo u nju. Ja sam stajao, naslonjen na vrata, a Ana je stajala na stepeniku iznad mene, držeći mi se za ramena. Pričala je o tome kako za dva dana ima popravni iz matematike, a perle su joj se klatile napred-nazad, udarajući me po nosu. Ona je pričala, a ja sam joj zevao u sise i dupe. Izašao sam na prvoj stanici, potresen.

Bilo je toplo, što i nije tako neobično s obzirom da je bilo leto, ali, u Beogradu leta umeju da budu i hladna i topla, zime umeju da budu i vrele i ledene, a život ume da bude i govno i cvet.

*

Čim sam došao kući, skinuo sam gaće i bacio se na posao. Nasumice sam odabrao jedan od porno časopisa, koji su mi stajali ispod kreveta i listao ga tražeći u njemu devojkicu koja bi najviše ličila na Anu. Listao sam i listao, ali su sve imale ili prevelike sise ili pretanke noge ili predugu kosu. Muzika u sobi je treštala. Pistolsi. Bacio sam časopis na patos i, zavukavši ruku ispod kreveta, pronašao novi. Ponovo sam počeo da listam. Sedeo sam na krevetu svučenih gaća i birao žrtvu mog zamišljenog silovanja. No, žrtva je

trebalo da bude Ana, a nijedna od tih prokletnica nije ličila na nju. Neko je počeo da kucka u radijatorske cevi. Neko od komšija. Smetala mu je glasna muzika u ponoć. Ustao sam i onako gologuz, s šortsom i gaćama oko članaka na nogama, dogegao se do radijatora. Uzeo sam električnu gitaru koja je stajala naslonjena na zid i njome nekoliko puta udario o radijator. Kuckanje je prestalo. Komšija je otišao na spavanje. Vratio sam se na krevet. Ponovo sam počeo da listam časopis. Onda se čulo kuckanje, ali ovog puta u zid. Dopiralo je iz kevine sobe. Najpre sam još malo pojačao muziku, a onda udario par puta pesnicom o zid. Kuckanje je prestalo, no meni je koncentracija bila potpuno razbijena. Legao sam na krevet, bacio časopis na patos a rukom ispod kreveta tražio novi. Napipao sam nešto što nije bilo časopis. Fotografija. Dohvatio sam je. Prašnjava fotografija, keva, ćale i ja na letovanju u Dubrovniku. Na fotografiji mi je bilo desetak godina i već tada se videlo kako mi neće poći za rukom da u porno časopisu pronađem devojkicu sličnu Ani. Izgledao sam kao malo, proketo bezbrižno govance, uljuljkano u mirnom socijalističkom detinjstvu. Ćale i keva su na fotografiji izgledali srećni, a dobro se sećam da su se još tad svađali. U svakoj prilici, na svakom mestu. Pokušavali su da sakriju od mene kako nešto ne štima, no, besno šištanje i siktanje koje je dopiralo iz njihove sobe, najčešće noću, kada ničeg drugog nije ni bilo da se čuje, paralo mi je uši. To je potrajalo par godina, da bi me jednog dana obavestili kako se razvode. Razloge mi nisu detaljnije saopštavali, da li je neko nekoga varao, ili su jednostavno jedno drugom išli na kurac, sve u svemu, ćale je bio taj koji je odlazio. Ostavio nam je sve - stan, kola, pokupio je samo svoja odela i otišao. Izgledalo je kao klasično bekstvo glavom bez obzira. Uspeo je da nam utekne.

Sledećeg dana je i keva digla ruke, zatvorila se u svoju sobu i gledala TV. I ona je utekla. Ostao sam sam. Bez obzira na ćaleta u nekom novobeogradskom bloku i na nju u susednoj sobi, ostao sam sam. Valjda su mislili da je činjenica što sam dotad imao sve petice dovoljna da se sam izvedem na pravi put. Nekim čudom, uspelo mi je. Postao sam panker. Bio sam slobodan. Mogao da radim šta hoću, niko mi nije pravio probleme.

Pažljivo sam gledao fotografiju, a onda sam se setio parčeta neke hrane koje me je danima mučilo između dva donja leva

kutnjaka. Zavukao sam fotografiju između zuba i mrdnuo njome levo-desno. Zašla je između zuba i izbacila uljeza odade. Neočekivana korist od jedne stare fotografije pune licemera. Bacio sam je na patos, a s njega uzeo novi porno časopis. Počeo sam da listam, tražeći devojkicu koja liči na Anu.

*

Sledećeg jutra, ćale me je pozvao i saopštio mi da je baba umrla. Pitao sam ga kako se to desilo, a on mi je odgovorio kako ju je pre dva jutra odveo u Dom zdravlja na rutinsku kontrolu. Ona je ušla u ordinaciju, a on je ostao ispred i zapalio cigaretu. Zatim je video doktore i sestre kako trče hodnicima, a posle toga je video kako mu majku iznose na nosilima iz ordinacije. Posle toga su mu rekli da je pala mrtva čim je ušla unutra.

To je bio moj treći susret sa smrću. Najpre je jedan dečak iz odeljenja umro od tumora na mozgu, u sedmom razredu. Posle toga mi je deda umro od srčanog napada, a sad mi je umrla i baba od odlaska u Dom zdravlja. Ljudi su počeli da umiru oko mene, što je bio znak da više nisam tako mlad. Imao sam čitavih petnaest godina.

Sahrana je bila zakazana za taj dan, a moje je bilo da sednem na autobus i dođem na Novi Beograd što je pre moguće. Od kada su se moji razveli, ćale je živeo sa babom i dedom, a od pre dva dana živeo je sam u njihovom stanu. Išao sam redovno nedeljom na ručak, kod njega, babe i dede, zatim kod njega i babe, a izgleda da ću od narednog vikenda ići samo kod njega. Prošle nedelje sam poslednji put video babu. Nije izgledala neobično, a klopa je bila sasvim zadovoljavajuća.

Izašao sam iz autobusa i krenuo niz ulicu. Na sebi sam imao šorts, majicu i duboke starke, u vokmenu mi je bio Bad Religion, a na kosi pivo. Bio sam jedini panker u svemiru koji je pivo koristio isključivo za pravljenje frizure. Rešio sam da napravim neko sranje na putu do babinog ulaza. Prišao sam trafici s novinama i ukrao prve koje su mi pale pod ruku. Samo sam nastavio da hodam, a žena koja je radila u trafici istrčala je iz nje i počela da trči za mnom vičući: „Lopov, lopov!” Isprva je sve to izgledalo bezazleno, a kad sam se okrenuo, video sam da osim nje za mnom trče još tri čoveka. Jedan

je bio star i posle dvadesetak metara već se držao za srce, no druga dvojica su bila u punoj snazi i proračunao sam da bi mi sa lakoćom polomili sve kosti. Počeo sam da bežim. Oni su trčali za mnom. Muškarci su trčali bez reči a prodavačica je i dalje vikala: „Lopov, lopov!” Trčeći, bacio sam pogled da vidim koji sam časopis ukrao. Praktična žena. Život je smrdljiv. Hteli su da mi otkinu jaja zbog Praktične žene. Bio sam mlad i živahan, razlika između mene i mojih progonitelja bila je sve veća, a pored babinog ulaza davno sam protrčao. U trku sam iscepao novine i njihove ostatke bacio na trotoar. Trčao sam još malo a onda sam utvrdio da su žena i dva muškarca stali iznad onih pocepanih novina. Krajičkom oka uhvatio sam i zapadnu kapiju grada. Izgledala je isto kao i pre deset godina. Bila je okupana suncem.

Obišao sam jedan krug oko kvarta, kako ne bih slučajno naleteo na prodavačicu novina ili na ona dva čoveka. Konačno sam stigao do babine zgrade i ušao na sporedni ulaz. Tu me je sačekala neka starija žena. Preprečila mi je put.

„Ne valja ti posao Bobane”, rekla mi je.

„Beži mi s puta veštice.”

„Ne valja ti posao, sve sam videla. Reći ću tvome ocu...”

„Hoćeš li da mi se skloniš s očiju rugobo! Ko si ti uopšte?”

„Kako ko sam ja, zar me ne prepoznaješ?”

„Nisi mi valjda i ti neka sestra.”

Gledala me je zaprepašćeno. Izgledalo je kao da mi je rođena majka, toliko se čudila što je ne prepoznajem. Ipak, nije mi bila rođena majka, bio sam u to uveren gotovo devedeset odsto. Zatim mi se sklonila s puta i pustila me da prođem. Ostala je da stoji tamo dole.

Kad sam ušao u stan, bez kucanja, bez zvonjave, bez crnine, svi su bili zaprepašteni. To mi je i bio cilj, pa sam trijumfalno prošao kroz hodnik, ušao u dnevnu sobu i javio im se. Nisam video čaleta. Neki čovek mi je prišao i pokušao da me udalji iz stana. „Momak, molim te, ovde je bio smrtni slučaj, sahrana, znaš...” Odgurnuo sam ga i nastavio da vršljam po stanu. Niko mi nije bio poznat, sve sami anonimusi. Čaleta sam našao u kuhinji kako jede sendvič. Kad me je primetio, samo je klimnuo glavom, a za mnom je došao onaj čovek, koji me je terao iz stana. „Momak, molim te, shvati, ovde je...”

„Ko je ovaj, skini mi ga s kurca”, rekao sam ćaletu.

„Boško, to je moj sin panker, unuk preminule. Možda izgleda kao kreten, ali ima pravo da bude među nama. Skini mu se s kurca.”

Boško je zastao za momenat, otvorio je usta, kao da bi nešto rekao, a zatim se samo počeošao po glavi i otišao u sobu.

„Ko je taj uopšte?” pitao sam ćaleta.

„To ti je stric.”

„Kakav bre stric? Moj stric se ne zove Boško.”

„Što si tako dosadan? Nije ti rođeni stric. Kakve uopšte veze ima ko je on?”

„Nema veze. A je l' ti znaš neku crnu matoru tetku sa kukastim nosom? Presrela me na ulazu u zgradu i lupetala nekakve gluposti.”

„Nije mi poznato.”

„Crna, s kukastim nosom.”

„Nije mi poznato. Zašto si se tako obukao? Izgledaš kao magarac, a treba da idemo na groblje.”

„Ćale, vrućina je. Morao sam da obučem šorts.”

„Da, vrućina je.”

Nastavio je da jede sendvič. Nije bio preterano uzbuđen, ili barem nije izgledao preterano uzbuđen. Ja sam izašao iz kuhinje i promovao se po stanu. Ljudi su počeli da mi prilaze. Svi su imali isti, benast izraz lica, svi su govorili maltene šapatom i bili su neviđeno predusretljivi.

„Zaista, Bobane, kakva tragedija”, rekla mi je neka žena.

„Aha”, rekao sam ja.

„Tako da ode, jadna žena”, rekla je neka baba.

„Bilo ih je koji su otišli na mnogo gori način gospođo”, rekao sam ja.

„Jadan tvoj otac. Kako se drži?” pitao me je neki mlađi tip.

„Eno ga, jede sendvič”, odgovorio sam.

Vrlo neugodni ljudi, vrlo neugodna atmosfera. Izašao sam na terasu. Bio sam na trećem spratu. Gledao sam dole i nasumice pljuvao, a onda sam video onu ludaču, koja me je presrela na ulazu. Otrčao sam do kuhinje i pozvao ćaleta. Nije bio baš spreman na akciju, ali je ipak izašao sa mnom na terasu. Žene više nije bilo.

„Bila je tu ćale, kunem ti se!”

„Slušaj, ja sam zaista voljan da trpim i pank i muziku i idiotske frizure, ali samo dok ne počneš da se drogiraš. Zašto si me izneverio?”

„Ne drogiram se ćale, bila je tu sto posto. Stajala je dole, ispred ulaza. Mora da je negde otišla.”

„Da, da, mora da je negde otišla”, rekao je ćale i otišao sa terase.

*

Sahrana je protekla OK, jedino sam sa ćaletom imao manjih nesuglasica oko slušanja vokmena na groblju. Bio sam navučen na Bad Religion i slušao sam ih na svakom mestu. Bio sam ubeđeni ateista, tako da me grobljanski običaji nisu mnogo interesovali, ali ćale je rekao kako mi neće dati džeparac ako ne dignem ruke od vokmena makar na pola sata. Stavio sam slušalice u džep i istrpeo. Novo bežanijsko groblje je puno grobova, gavranova i vetra. Vetar je duvao čas u jednom, čas u drugom pravcu. Bio je nezadrživ i jak. Pokvario mi je frizuru. S mesta na kome su zakopali dedu, a sad i babu, sjajno su se videli avioni koji sleću na Surčin i vrhovi zgrada u novobeogradskim blokovima. Veoma melanholično groblje s tendencijom da smiruje nervozne. Ja sam bio nervozan, ali mene nije smirivalo.

Posle groblja, nastupilo je ždranje kod ćaleta u stanu. Isti nepoznati ljudi, ista loša atmosfera. Riba ni od korova, ali i da ih je bilo verovatno bi se ispostavilo da su mi u pitanju neke sestre, tetke ili babe. Nije bilo čak ni one sestre koja mi je sinoć javila za babinu crnu sudbinu. Nikada joj neću zaboraviti što ona i njene noge nisu došle na sahranu.

Seo sam u 65. i odvezao se nazad u grad. Ćaletu sam izmuzao pare na račun toga što nisam slušao vokmen na sahrani i rešio sam da odem do SKC-a, da se častim nekom pločom. U to vreme, ljudi su ispred SKC-a prodavali ploče, ređe kasete, a diskovi još nisu maltene ni postojali. Prodavali su ih na praznim pivskim gajbama. Posećivao sam to mesto gotovo svakog dana i svaki put bi odatle otišao s nekom pločom. Ovog puta, kupio sam Ramonse „Subterranean Jungle”. Sjajan omot. Kod Londona sam seo na autobusku stanicu i čekao. Nisam čekao autobus, autobusa je bilo,

već sam čekao ko zna šta iz ko zna kog pravca, koje je trebalo da stigne ko zna kad. U međuvremenu sam gledao devojke. Bilo je leto, a one su bile lagano obučene. Bio sam tinejdžer i opsednut njima. Sedeo sam i gledao ih, a one su vrlo retko gledale mene. Imao sam lice prošarano aknama, što verovatno nikome nije lepo, a kamoli devojka. No, ja sam ih iza svih tih akni uporno gledao, a s vremena na vreme bi se desilo da neka uzvрати pogled. To bi trajalo nekoliko sekundi, ali bi sve ostajalo na pogledu. Nisam hteo da idem dalje. Nisam smeo da idem dalje. Bilo mi je dovoljno da se malo gledamo. Znao sam da je više nikada neću sresti u milionskom Beogradu, a ako je i sretnem, ponovo ćemo se samo gledati.

Zatim je naišla 58, koja je od Londona vodila pravo do moje zgrade. Ušao sam unutra i seo. Neko mi je prišao s leđa i pokrio mi oči rukama. Male mekane šake. Nije bilo prstenja, ali sam ih odmah prepoznao. Uhvatio sam je za šake i okrenuo se. Ana je stajala sa tim svojim osmehom. Imala je na sebi majicu ispod koje očigledno nije bilo ničega. Stisnuo sam zube i skupio usta, poražen prizorom. Sela mi je u krilo i toliko jako me poljubila u obraz, da me je zbolelo.

„Otkud ti ovde?” upitala me.

„Bio sam na babinoj sahrani.”

„U šortsu i majici?”

„Da.”

„S tom pločom ?”

„Ne, ploču sam malopre kupio.”

„Ramonsi. Volim Ramonse.”

„Jel’? I ja. Gde si bila?”

„Na Adi. Strašno je vruće. Sad idem kući.”

Posle toga nismo razgovarali. Drugi susret u dva dana bio je dovoljan da me dovede u stanje nedoumice. Izašao sam iz autobusa na mojoj stanici, a kad me je na semaforu mimoišao, Ana mi je iz njega mahala. Odmahnuo sam i otišao kući.

*

Nekoliko dana se ništa nije dešavalo. Bata i ja smo sedeli po stepeništima i filozofirali. Jednom smo pokušali da razgovaramo o tome kako su vreme i prostor beskonačni, ali me je ubrzo zbolela

glava čim sam u njoj pokušao da zamislim kako to izgleda kad je prostor beskonačan i kad je vreme beskonačno. Mene je bolela glava, a vreme i prostor su BILI beskonačni. Kad čovek tako postavi stvari, sve što mu se dešava izgleda sve više besmisleno i mnogo mu je lakše da se opusti i pravi sranja na svakom koraku. Vreme i prostor su bili veliki saveznici anarhistima, sve dok nisu o njima razmišljali.

Konačno, seli smo na Trg Republike i posmatrali nekoliko metalaca koji su sedeli na asfaltu u neposrednoj blizini, kod restorana „Zagreb”. Bili su zli, u uskim farmerkama i dubokim „puma” patikama. Bili su potpuno opušteni i nikog nisu zarezivali ni pola posto. Ni nas. Gledali su nas i mi njih, ali niko nije uradio ništa više od gledanja. Iako su pravila bila da se pankeri mrze sa svima, a naročito sa hipicima i metalcima, Bata i ja nismo mrzeli ove metalce, a ni oni nas. Verovatno smo svi bili u istom sranju. Bata je čak godinu i po dana govorio kako on nije panker, već samo sluša pank muziku. Izgleda da ni ja nisam bio pravi panker, već sam samo sedeo po ulicama, gledajući ribe i slušajući Bad Religion na vokmenu. Bio sam nešto mnogo gore od pankera.

U pola jedanaest uveče, ustao sam sa žardinjere i rekao Bati da je vreme za odlazak kući. Ništa nije posumnjao, već je i on ustao i krenuo sa mnom na autobusku stanicu. Nisam hteo ni samome sebi da priznam, ali je očigledno bilo da sam pakovao sebi nov susret sa Anom. Bata je bio u autobusu, a ja sam prelazio ulicu. Ana je već bila tamo. Ovog puta, ja sam njoj prišao s leđa i stavio joj ruke na oči. Ljutito ih je odgurnula i okrenula se sa zgađenim izrazom lica. Mora da su mi ruke smrdele na pivo kojim sam popravljao frizuru. Kad je videla ko je u pitanju, počela je da se smeje, a onda mi se obesila oko vrata. Sise su me ponovo ubadale u stomak. Rekla mi je da je položila popravni iz matematike, ja sam, kao, bio srećan zbog toga, a onda je došao autobus. Ušli smo unutra. Vozili smo se i ona me je zamolila da je otpratim do početne stanice 101. Naravno, pristao sam. Htela je i da razmenimo telefone, jer je imala osećaj da bismo super razgovarali. Složio sam se. Pitala se kako ću da zapišem njen telefon kad nisam imao olovku, a ja sam joj rekao kako sve telefone pamtim. Lagao sam. U životu nisam uspeo da zapamtim nijedno lice, nijedan telefon, nijedan sprat ili kućni broj.

Broj njenog telefona je bio prvi i poslednji koji sam u životu zapamtio. Autobus je stao na semaforu, zatim je išla još jedna stanica. Na sledećem semaforu bio sam strašno uzrujan jer se Ana sagla da zaveže pertlu, a u mene su iz dekoltea gledale njene sise, ukupno dve, a iz farmerki me je posmatrao vrh njenog dupeta. Na sledećoj stanici bio sam zaljubljen. Kad je autobus konačno stigao do okretnice, gde je bila poslednja stanica 67, a početna 101, bio sam zaljubljen preko ušiju. Tresao sam se. Ana je nešto govorila, ali je mene obuzela takva obamrlost, da nisam stigao da pratim ni tok svojih misli. U glavi mi je duvala bura prenoseći moje misli s jedne na drugu stranu mozga: Ana... sise... noge... dupe... Ana... škola... sise... dupe... dupe... dupe.

„Šta ti je, zašto ćutiš?” pitala me.

„Oh... oh... uh.”

„Skroz si lud, hihih!”

„Hihih, oh... uh... uh!”

„Ajde sa mnom u autobus da mi praviš društvo dok ne krene.”

Ušli smo u 101. Bio je prazan. U njemu nije bilo nikog, čak ni šofera. Sedeli smo. Ana je pričala nešto o Dorsima, o punom mesecu, o školi. Ja sam se trudio da ostanem koliko-toliko priseban. Onda je začutala. Ćutao sam i ja. Onda mi se skroz pribila. Gledala me je. Osećao sam to. Pogledao sam i ja nju. Gledali smo se i bio je savršen trenutak da je zagrlim i poljubim. Nikad, u stanju u kom sam bio. Nikad. Nisam skupio muda, majstor je ušao u autobus, startovao ga i čarolija je bila gotova. Nisam iskoristio priliku, ali sam mislio da će mi se vrlo brzo pružiti nova. Možda sutra, možda prekosutra. A onda me je nešto kucnulo po glavi i reklo mi: „Možda nikad”. Bio sam prokleti idiot, kukavica i plačipička. Lažni panker, lažno ljudsko biće, gomila prokletih psećih govana, u šortsu, patikama i dubokim starkama.

Ubrzo je u autobus ušla gomila sumnjivih tipova. Svi su bili sivi, siva lica, siva odela, sivi prsti. Gledali su me jer nisam bio siv i uterali mi strah u kosti. Pitao sam Anu ko su oni, a ona je rekla da su u Padinjaku svi takvi. Rešio sam da izađem iz autobusa. Poljubila me u obraz i otišla u Padinsku Skelu.

Izašao sam iz njenog autobusa, koji je odmah potom krenuo i ušao u 67. Bila je to ista ona šezdeset sedmica kojom smo došli do

okretnice. Trebalo je da pođe nazad na Novi Beograd i usput me ostavi ispred zgrade. Gledao sam sedišta i rukodržače. Bili su prazni, sivi i dosadni, ali su svakako imali veća muda od mojih. Složno su me nazivali pogrđnim imenima i bili su potpuno u pravu. Trpeo sam njihove uvrede tokom vožnje i na trećoj stanici izašao. Stajao sam ispred svoje zgrade i pitao se ima li svrhe ući u nju, čekati lift, ići njime devet spratova, a onda leći u krevet i zaspati.

*

Leto 1991. bilo je poslednje kada je radila bašta SKC-a. Bila je to neka vrsta otvorene diskoteke u kojoj je milion mladih ljudi sedelo, pričalo i slušalo pank, metal ili šta god bi se domaćini usudili da puste. Veće uoči početka školske godine Bata i ja smo otišli tamo. Kao i uvek, bilo je krcato. Muzika je bila alternativno orijentisana, što nam je izmamilo osmeh na lice. U bašti si mogao da sretneš bilo koga. Celu osnovnu školu, pola srednje škole, pankere, hipike, metalce i sve ostale. Naletao bi na jednog po jednog iz osnovne i utvrđivao bi da dobar deo njih i dalje smrdi, da i dalje nose somotske pantalone i roze džempere. Magarci i magarice, zaostali u razvoju. Gledali su me kao svetsko čudo. Svakog dana sam izgledao sve ekstremnije i ekstremnije. Nisam ja bio toliko ekstremno obučen, ali moj izraz lica i celokupna pojava očigledno su im govorili da sa mnom nije baš sve u redu. Prilazili su i pitali kako sam završio prvi razred, a kad bih im odgovarao da sam bio odličan 4,53, svi bi odahnuli i mislili bi: To je onaj stari Boban, samo ovde svetlo baca neobičnu senku. Kako sam uspeo da imam taj kurčevi prosek, nije mi bilo jasno, nisam se posebno trudio, nisam ga ni tražio, ni zaslužio, nisam mogao da se setim nijedne lekcije iz bilo kog predmeta, ali uspelo mi je da budem odličan. A ljudi su padali u mojoj školi. Da, ljudi su padali u Pravno-birotehničkoj. Prosto me je bilo sramota što sam odličan. Znao sam da u tom trenutku nisam bio u stanju da budem ni dobar. Nisam bio onaj stari Boban, ali kako to objasniti nekom u roze džemperu i somotskim pantalonama. Muzika je bila dobra. Seli smo na patos i slušali. Bilo je i devojaka, ali ne u našim životima, ne na manje od dva metra od nas. Uvek su gledale da drže distancu sa aknama kao što su bile moje i s obućom kakvu

je nosio Bata. Od našeg poslednjeg susreta Ana mi se pojavila jednom ili dvaput u glavi, ali ne uz neku posebnu količinu emocija. Malo me je popustilo. Rešio sam da celu stvar odložim za početak školske godine.

U bašti SKC-a primetio sam neke likove iz osnovne škole koji su u međuvremenu postali pankeri. Pili su i pušili. Ja nisam pio a nisam ni pušio. Izgledali su bezazleno pred kraj osnovne, kad smo mi uveliko cepali Ramonse i svađali se s komšilukom, a sad su odjednom bili pred nama, izbrazdani ožiljcima od žileta, od gašenja cigareta po rukama, spremni na sve. Bio je tu jedan Borko koga sam poznavao još iz obdaništa i jedan Dule, koga sam takođe znao iz obdaništa. Taj Borko je bio fin momak i ko bi rekao da će se pretvoriti u govno. Imao je akne kao i ja, zbog čega mi je u startu postao simpatičan, a i navijao je za „Zvezdu”. Dule je bio duga priča. On je išao sa mnom i Batom u odeljenje i od malih nogu pokazivao je iskricu devijantnog ponašanja. Jednom mi je, recimo, nabio olovku u oko. Imao je još i običaj da na velikom odmoru stane na klupu, jednom rukom prekrije oči, a u drugoj drži šestar. Onda bi se okretao oko svoje ose, a kad bi stao, viknuo bi: „Koga pogodim, toga ne žalim”, i bacio šestar. Šestar bi se zabijao u vrata, u tablu, u džempere, a nekad i u ruke i noge naših drugara i drugarica iz odeljenja. Dule i ja smo se družili nekoliko godina, a poslednjih razreda osnovne putevi su nam se malo razišli. Ipak, bio je tu, s kosom do uveta i svi su ga zvali Didi, po basisti Ramonsa. Ramonsi su zauzimali posebno mesto u našem propadanju. Pozdravili smo se, a on mi je ispričao kako je tek izašao iz bolnice gde je bio zbog ispljuvavanja krvi. Pio je kao smuk i pušio tri pakle cigareta dnevno. Na kraju se sve završilo krvavo. I u bašti SKC-a je pio pivo, a iz usta mu je visila cigareta. Navijao je za „Partizan”. Onda smo Bata i ja krenuli kući. Krenuli smo kući kasno. Nije bilo saobraćaja, nije bilo 95, 67, 101, on je krenuo peške kući, a ja sam mu pravio društvo do mosta. Posle sam ja skrenuo ka Dorćolu i ubrzo se našao pred svojim ulazom. Nije bilo šanse da te večeri sretnem Anu, ali sam imao neobičan osećaj da će se to ipak desiti. Nisam je sreo.

To je bio poslednji put da sam bio u bašti SKC-a. U stvari, kasnije je ona služila za koncerte i nedeljnu razmenu ploča i diskova, pod popularnim nazivom „Berza”, ali nikada više nije služila kao

diskoteka na otvorenom. Valjda ju je progutao rat i komšiluk koji je neprestano prigovarao zbog glasne muzike i slao policijske patrole u baštu da utišaju razglas.

*

Prvih nekoliko dana školske godine proteklo mi je u bežanju s časova. Dnevници nisu bili napisani, spiskovi učenika nisu postojali, nije bilo načina da se proveri ko je tu a ko nije. Ja nisam. U prvoj godini nisam se družio bog-zna s kim. Moja prijateljstva su se bazirala isključivo na muzičkom opredeljenju, a u mom odeljenju nije bilo nikoga ko bi makar malo ličio na pankera. Istini za volju, u Pravno-birotehničkoj bilo je veoma malo muškaraca, tako da je izbor bio veoma skućen. Od nas četrdeset u mom odeljenju, samo sedam je imalo penis. Ekipa nije bila loša, ali jednostavno u njima nisam nalazio neke prevelike drugare protekle godine. Bio sam nakazan i oni su me uglavnom doživljavali kao neku grotesknu maskotu. Devojke su mi davale novac za užinu, kako bi se otarasile mog prisustva, pošto je ono sa sobom nosilo večnu bljuvotinu, iskonsku vulgarnost i nagomilani bes. Momci su se, međutim, na startu druge godine pokazali mnogo luđim nego što je to na prvi pogled izgledalo. Nekako smo još prvog dana nove školske godine otkrili jedni u drugima isti prljavi kliker i rešili njime da zaigramo. Zaraza. Prvi tim se sastojao od Bakija, Koste, Toze i mene. Toza i ja smo sedeli u istoj klupi, a ova dvojica su bila odmah iza nas. Naravno, sedeli bismo u klupama samo ako bi otišli na časove, a toga prvih dana nije bilo. Visili smo po školskom dvorištu, kočoperili se i gledali novopridošle devojke, godinu dana mlađe od nas. U pitanju je bilo 1976. godišće i još tad se videlo da je ta generacija potpuno promašena. Bili su nekako mutavi i bezlični i da ih sve pobiješ jednog dana, ostatak sveta ne bi primetio nikakav nedostatak. No, neke od njih su imale sise, a neke dupe i noge. To je bilo dovoljno da im se posveti dužna pažnja. Nas četvorica smo se ponašali kao nekakvi gospodari školskog dvorišta, a u stvari smo bili najobičnije dripčine s nimalo muda i nimalo mozga. Pravo je čudo kako se neko od starijih učenika nije našao da nam polomi kosti.

Toza je bio sjajan tip sa Ceraka. Imao je zaista iritirajući glas i naporan smisao za humor, ali je bio sjajan. Imao je stariju sestru, koja ga je muzički edukovala. Ona je bila Smiths, Pixies, Violent Femmes generacija. Baki je živeo na Novom Beogradu. U pitanju je bio prvi beogradski dizelaš. On je bio dizelaš pre ikoga drugog u gradu. Otac mu je bio direktor jedne vrlo važne banke, u kojoj su nastavnici i rukovodstvo naše škole podizali novac. Niko mu ništa nije smeo. Sve mu je bilo dozvoljeno. On je po mojim kriterijumima bio potpuno normalan, ali su ga neki nepoznati izvori oblačili u široke „diesel“ farmerke i „air max dva“. Nikome nije bilo jasno šta taj čovek nosi, kakve su to kretenske šaljare i svemirske patike, ali je kroz izvesno vreme postalo jasno kako ga je oblačio neko ko trasira trendove u zemlji, jer su kroz par godina svi pokušavali da nose isto to, ali nikome nije uspelo. On je bio prvi, jedini i poslednji pravi dizelaš. Košta je bio lik iz Kumodraža. Slušao je narodnjake, bio je potpuno lud. Maltretirao je sve devojke iz odeljenja, pljuvao profesore u leđa, psovao, vređao uboge, zajebavao paraplegičare i pušio tri pakle dnevno. Ja sam bio idiot i time je bio kompletiran naš dream team.

Anu prvih dana škole nisam viđao. Ona je bila u mojoj smeni, smer daktilograf. Mi smo bili elitni smer, pravni tehničar, a moje odeljenje, dvanaesto po redu godine kad smo se upisivali, bilo je sastavljeno od sve samih mentalnih slučajeva kako u muškom, tako i u ženskom obličju. Većinom su to bili imbecili koji nisu mogli da se upišu na normalan način, već su roditelji za njih urgirali. Urgiranja je bilo toliko da je te godine smišljeno jedno celo odeljenje u koje su ugurani svi ti mentoli. Ja sam se tamo našao sasvim slučajno, jer su me prethodno strpali u odeljenje u kome se učio francuski, a moj strani jezik je bio engleski. Prvog dana srednje škole otišao sam kod direktora, a on je prevrnuo očima i prisutnom profesoru rekao: „I ovog debila ćemo u dvanaesticu.“ Kad sam ušao u odeljenje i video lica, sve mi je bilo jasno. Godinu dana kasnije, na početku druge godine, više mi ništa nije bilo jasno, a najmanje mi je bilo jasno kakva me to tajanstvena sila jebe u glavu. Posle nekoliko dana rešio sam da pozovem Anu telefonom i vidim šta radi.

Razgovor je započeo klimavo. Prvih dana nije dolazila u školu i nisam bio siguran o čemu bismo uopšte razgovarali. Nekoliko minuta sam je maltretirao ne želevši da joj se predstavim, no ubrzo je pogodila ko je u pitanju. Zatim su usledili dugi i teški minuti nekakvih kretenskih razmena informacija, bez ikakve draži, bez ikakvog smisla, a onda mi je ona pustila jednu pesmu preko telefona. Nekakvi smrdljivi hipici. Hipike nisam slušao, ali to je definitivno bio recept. I meni i njoj bilo je mnogo lakše. Posle tih hipika, ja sam njoj pustio neke smrdljive pankere. Onda je ona meni ponovo puštala hipike, a posle ja njoj opet pankere. To je trajalo oko dva sata, da bismo na kraju zaključili kako je bilo divno. I ona i ja smo prećutali da nam se muzika koju smo jedno drugom puštali uopšte nije sviđala, ali pauze između pesama, pauze su bile odlične. One i krčeći šum beogradskih telefonskih centrala koji im je tercirao.

Išli smo u školu po podne. Bio je četvrtak. Fizika. Peti čas. Skoro sve časove smo imali u jednoj učionici, ali smo tu prokletu fiziku imali u posebnoj. To je bio nekakav kabinet sa svim svojim spravama, projektorima i sranjima. Fizika je bila večito prokletstvo. Prethodne godine to je bio jedini predmet iz kog sam imao dvojku, a ove godine pretio je da postane još kobniji, jer smo promenili nastavnicu. Ova nova je bila na zlom glasu. U školu sam nosio samo jednu jedinu svesku i olovku, pa sam rešio da ih pro forme premestim iz naše 44. u kabinet za fiziku, iako nisam nameravao da ostanem na času. Na stepeništu sam naleteo na Anu. Bila je sva u perlama, a ja sav u bubuljicama. Prišla mi je i poljubila me u usta. Zamalo sam se usrao u gaće. Zatim je negde otrčala. Jedan poljubac i ponovo sam bio zaljubljen. Dakle, bio sam idiot. Na fiziku nisam otišao. Cela ekipa je pobešla sa časa. Pošto je u pitanju bio pretposlednji čas, Toza i Kosta su otišli kući, a Baki i ja smo ostali u školskom dvorištu. Bilo je toplo predvečerje u kasno leto 1991. Negde je besneo nekakav rat, ali Baki i ja nismo davali ni pet para na to. Sedeli smo u školskom dvorištu, nebo je postajalo sve tamnije, a čas je uveliko počinjao.

„Je li, šta je to između tebe i one klošarke?” iznenada me je pitao Baki.

„A?”

„Između tebe i one klošarke. One u fronclama i perlama.”

„Nema ništa između nas.”

„Malopre te poljubila u usta.”

„Nema ništa između nas.”

„Ako ti tako kažeš.”

Prestali smo s razgovorom. Sedeli smo glavama naslonjeni na zid školskog dvorišta. Lica su nam bila uperena u nebo, a krajičkom oka hvatali smo svedost iz pet-šest učionica, u kojima su neki ljudi za male pare pokušavali nečemu da nauče gomilu idiota, u kojima su stajale naše sveske, bez nas iznad njih, u kojima je jedna klošarka u fronclama i perlama postajala fatalna za mladog soma, obasutog aknama vulgaris.

*

Krajem sledeće nedelje na red je došla žurka kod Pere. Pera je bila žensko, drugarica nečije drugarice. Sve u svemu, na žurku smo bili pozvani Baki, Toza i ja. Kad vam neko kaže da zna devojkicu koju zovu Pera, jedino što vam padne na pamet je da je u pitanju nekakva nakaza. No, ova nakaza bila je visoka metar sedamdeset, idealne građe, prelepog lica, i nešto većih sisa, što je svakako bio plus. Valjda se preživela Perić, pa je tako dobila taj moronski nadimak. Stanovala je u soliteru u mojoj ulici, nekoliko stotina metara od moje zgrade. Otišli smo tamo i shvatili da ne poznajemo nikog.

Svi su imali petnaest-šesnaest godina, pa prirodno nisu bili raspoloženi za mnogo divljaštva, potpuno se baveći sobom, svojim izgledom, i svojim izgledima da nešto smuvaju. Ja sam znao da su moje šanse da nešto smuвам propale onog dana kad sam na gramofon stavio Ramonse, tako da sam bio opušteniji od drugih. Toza je, međutim, započinjao konverzaciju sa suprotnim polom. Samo im je prilazio i sa svakom razgovarao dva-tri minuta. Onda bi odlazio do sledeće. Kad sam malo bolje obratio pažnju na sve to, shvatio sam kako moj drug iz klupe startuje sve živo. Većina od njih bile su neke skraćene rugobe s pikslama ispred očiju. Prišao sam mu i pitao ga u čemu je fazon.

„Eh, drugar, moj deda kaže da kurac nema oči”, rekao mi je.

„Kakav kurac idiote? Jesi li ti ikad upotrebljavao taj tvoj kurac?”

„Nisam.”

„Pa šta onda tražiš sa gaborima? Nećeš ga ni večeras upotrebiti. Ne budi smešan.”

Kucnuo me po ramenu, kao znak da razume moje laprdanje, a zatim se odmakao od mene i nastavio sa svojim startovima. Imbecil. Baki je sedeo u kuhinji i razgovarao sa devojkom koja nas je dovela na žurku. Nije mi bila poznata, iako su svi govorili kako je poznajem. Valjda je bila iz škole, iz nekog drugog odeljenja, šta ja znam. Oni su razgovarali i u potpunosti me ignorisali. Otvorio sam frižider. Našao sam nekakve dinje. Bilo mi je neobično, dinje u septembru, ali možda im je baš tad i bilo vreme. Uzimao sam jedno po jedno parče. Zagrizao bih ga, a zatim bih ga onako unakaženog bacao kroz prozor. Bili su to savršeni trougli, sve dok meni nisu pali šaka. Onda su postajale poluizgrižene narandžaste mrlje na asfaltu. Baki i ona devojka su i dalje razgovarali, bez ijednog prigovora na moje ponašanje.

Posle dinja našao sam neke sendviče. Uzeo sam poslužavnik i seo na patos. Počeo sam i njih da žderem. Pojeo bih jedan sendvič do pola, a onda bih i njega zafrljačio kroz prozor. Niko se nije bunio. Pera je na momenat ušla u kuhinju. Videla je Bakija i onu devojku kako razgovaraju i mene kako sedim na patosu i tamanim sendviče. Izašla je napolje. Muzika je bila glasna i loša. Bili smo na početku devedesetih, a neko je puštao nekakvo elektronsko sranje iz osamdesetih. Pitao sam se kako ljudi mogu da čuju jedni druge dok razgovaraju. Ustao sam s patosa i počeo da otvaram ormare. U jednom od njih sam našao „vekiju”. Novu, neotvorenu. Nikad u životu nisam popio ni kap žestokog. Otvorio sam flašu i pre nego što sam iz nje potegao, setio sam se onih scena iz filmova u kojima se ljudi koji prvi put piju neki alkohol zagrcnu, zacrvene, plaču i kašlju. Potegao sam. Bio je to dobar cug i iznenadilo me je kako sam ga dobro podneo. Nisam se zagrcnuo, nisam ni plakao. Ovim amaterima sam verovatno izgledao kao profesionalac, a nekom profesionalcu bi verovatno došlo da me baci kroz prozor. Baki je odvojio jedan momenat za mene.

„Vidi ga, pijanac”, rekao je.

„Ne, dečko, panker. Ako i ti ne potegneš, nisi panker.”

„Pa i nisam panker. Vi klošari mi se gadite, ali ću svejedno da potegnem. Daj flašu.”

Dodao sam mu flašu. Potegao je i zagrcnuo se. Nije bio profi. No, ja sam veoma brzo doživeo neobičan osećaj u obrazima. Zujali su, nisam ih osećao. Došao sam do ogledala i gledao se. Izgledao sam kao monstrum. Gledao sam u neko nepoznato raščupano čudovište, crveno od akni, crveno od pića. Gledale su me neke blentave oči, koje mi se nisu svidеле. Okrenuo sam se. Soba se pomerala u levu stranu. Pera je odnekud naišla i pitala me šta se to događa. Nisam uspeo da joj objasnim. Seo sam na patos. Ona je provirila u kuhinju i videla načetu bocu. Prišla mi je, klekla ispred mene, unela mi se u lice. Trebalo je imati golema muda da se uneseš u lice kao što je bilo moje.

„Je li vaško, koga si pitao da otvoriš ćaletovu flašu?”

„Mmmm, uff... mmm”, nisam bio u stanju da kažem puno toga.

„Sve sam videla: i sendviče i dinje, ali si sad stvarno preterao. Ovo je trebalo da bude bezalkoholna žurka.”

Bezalkoholna žurka, da, nekad je i to postojalo. Gledao sam je. Nije mi bilo jasno šta očekuje od mene. Da joj se izvinim što sam otvorio flašu? Nema problema, ali to neće da vrati flašu u stanje u kom je nekad bila. Vreme jeste beskonačno, vreme je bilo faktor koji se ne može potrošiti, ali ne 1991, ne u Ulici 29. novembra.

„Izvini”, promrmljao sam.

Udarila mi je šamar, a zatim je flašu ostavila pored mene. Nisam imao snage da mrdnem. Napio sam se od jednog jedinog cuga. Nisam bio jedini. Video sam Bakija, koji se naginjao prema nekom momku i pretio mu.

„Šta stojiš tu, šta gledaš, ko si ti!?” urlao je.

Ovo mi je dalo snagu. Ustao sam, prišao Bakiju i složno s njim počeo da maltretiram nesrećnika.

„Da, ko si ti, šta ti tražiš ovde?!” urlao sam.

„Da, idi odavde!” urlao je Baki.

„Da, ko si ti uopšte? Kakav si ti faktor ovde!” urlao sam ja.

„Da, sevaj, sevaj, iš!” urlao je Baki.

Tip je samo stajao i gledao nas. Bezobrazan neki tip. Onda smo kao jedan otišli od njega, zagrlili se i počeli da pevamo. Ja sam pevao nešto moje, a Baki nešto svoje. Drali smo se. Nikome nismo bili zanimljivi. Prolazili smo pored grupica petnaestogodišnjih srednjoškolaca, pravili od sebe majmune, a oni nisu reagovali. Mora

da je u pitanju bila neka standardna procedura „Šta raditi kad sretnoš pijanog čoveka?” koju su im njihovi roditelji otkrili ko zna kad. Usput sam dohvatio flašu i počeo da se nalivam. Dodavao sam je Bakiju, a onda se on nalivao. „Aaaaaaa”, urlali smo po kući. Muzika je svirala, gosti su stajali i razgovarali, a on i ja smo poput duhova tamarali po stanu. Ostali smo potpuno nezapaženi. Onda smo napravili nalevo krug i izašli iz stana. Krenuli smo kući. Složili smo se da je žurka sranje, da su ljudi na njoj zli, a da je nama mesto na nekom dalekom, mnogo lepšem mestu. Perin stan je bio na hiljaditom spratu. Nismo mogli da nađemo lift, već smo počeli da se stropoštavamo niz stepenice, urlajući.

„Aaaaaa!” urlao sam.

„Aaaaaa!” urlao je Baki.

Negde tri sprata ispod njenog stana sustigao nas je Toza. Video je da smo izašli iz stana i krenuo je za nama.

„Gde ćete?” pitao nas je.

„Aaaaaa!” vikao je Baki.

„Aaaaaa!” vikao sam ja.

„Ej, nemojte da me zajebavate. Gde ćete?” Toza je bio uporan.

„Idemo sa ovog paklenog mesta. Ostavi nas na miru!” rekao sam mu ja.

„Da, ostavi nas. Ti si zao!” rekao mu je Baki.

„Na!” tutnuo sam mu polupraznu „vekiju” u ruku. Onda smo Baki i ja nastavili da trčimo niz stepenice, a Toza je ostao na mezaninu. Posle je verovatno otišao nazad u stan i startovao još neke gabore. Gabora nikad nije moglo da zafali.

Baki i ja smo krenuli peške ka Trgu Republike. U jednom trenutku smo stigli do moje zgrade. Ispred nje je bio uparkiran moj stari „reno 4”. Ta stvar nije bila u voznom stanju maltene od kad je ćale otišao. Nije ga niko održavao, nije mogao da upali, bio je na izvol'te svim mogućim protivama. Bilo je tragova da je neko u njega upadao, ali nisu mogli da ga odvezu, a radio je bio tako jako pričvršćen za kola da ni njega nisu mogli da ukradu. Svaki put kada bih pogledao taj radio, setio bih se reči mog ćaleta iz 1985. On je instalirao radio u kola, a ja sam stajao pored njih, tapkajući nekakvu gumenu loptu. „Sine, ovo niko nikad neće moći da ukrade. Jebo sam mu majku”,

rekao mi je. Zaista, jebo mu je majku. Niko nije mogao da skine taj radio.

„Gledaj!” rekao sam Bakiju.

Auto je bio otključan. Ušao sam unutra i seo na suvozačko sedište.

„Eeeeej, šta je to?” pitao me je školski drug.

„Auto. Upadaj.”

Ušao je s druge strane. Sedeli smo i nasumice razgovarali o nekakvim ribama. On je pričao o nekakvoj Mari, mlađoj od nas godinu dana, a ja sam pričao o Ani. Kad li je pre uspeo da upozna nekog iz te mlađe generacije? Uključio sam famozni radio. Odvrnuo sam ga do daske. Baki i ja smo imali malih nesuglasica koju stanicu pustiti, ali kola su bila moja i mogao sam da puštam šta mi je volja. Baki je čak za jednu pesmu Igija Popa, na koju smo slučajno naleteli, rekao da nije loša. Ubrzo smo izgubili moć govora. Sedeli smo glava zavaljenih na vrhove sedišta i gledali u plafon. Muzika je treštala. Bili smo pijani i osećaj uopšte nije bio loš. Onda je neko prišao kolima i kucnuo nam na prozor.

„Momci, molim vas...”

Neko nas je molio. Bili smo bogovi. Vrtelo mi se u glavi i nisam uspeo da razaberem ko je u pitanju.

„Momci, molim vas, ovde ima starih ljudi. Ne mogu da spavaju. Ako biste mogli malo da utišate...”

Neka matora baraba iz moje zgrade. Mislio sam da sam im svima potkresao krila kad sam prošle godine polomio sve poštanske sandučice i odvalio instrument tablu iz lifta. Počeo sam da se derem.

„Aaaaaaaa!”

Prikaza je nestala. Pobegao je natrag u svoju pidžamu i svoj matori svet. Baki me je pogledao, a onda smo počeli složno da urlamo.

„Aaaaaaaa!”

Nekome smo nešto dokazivali. Kad smo izašli iz kola nigde nije bilo nikog. Ja nisam otišao kući, već sam sa Bakijem otišao na Trg. On je seo u taksu i pitao me da li hoću kod njega kući. Rekao je da mu ćale i keva nisu tu i da ima dobre porniće. Seo sam s njim u taksu. Taksista nas je samo mrko gledao. Verovatno mu je bilo dosta

svih pijanih klinaca, svih matorih baba i svih isfrustriranih ljudi koje je vozio.

Kad smo stigli kod Bakija, ja sam legao u krevet njegove mlađe sestre, a on je legao u svoj. Prethodno je pustio pornić, kako je i obećao. No, prva karačina nije čestito ni počela, a ja sam već bio u carstvu snova.

Sutradan nisam isprva mogao da pogodim gde sam, šta se desilo i kakav je bio pornić. Nisam imao nikakav mamurluk i sve te priče o mamurlucima su pravo sranje. Bio sam čio i odmoran. Baki je još spavao. Izašao sam na ulicu i čekao autobus. Bila je subota pre podne, bilo je toplo. Stajao sam preko puta hotela „Jugoslavija” i gledao starce kako se šetaju, gledao malu decu kako trče i voze bicikle s pomoćnim točkovima. Osetio sam laganu glavobolju, ali je sve nestalo kad je pored mene prošla prva devojka. Seo sam na trotoar. Propustio sam nekoliko autobusa. Kad sam stigao kući, keva me nije ni pitala gde sam bio cele noći. Ona je odavno digla ruke.

*

U nedelju sam otišao kod ćaleta. Vožnja 65. bila je kao i uvek - nadahnjujuća, puna veselih obrta i dobrih riba. Ja bih ih gledao a one bi okretale glavu ili bi pravile zgađen izraz lica. Onda bih ja izašao iz autobusa i osetio njihovo olakšanje. Posle su verovatno govorile svojim okupanim momcima čistih lica o „tom groznom čupavom čudovištu, prepunom akni, koje ih je gledalo u autobusu”. Išao sam pored trafike s novinama. Nisam se bojao susreta sa ženom koja je radila tamo. Trafika je bila zatvorena. Bila je nedelja.

Ćale me je dočekao sa sendvičima. Nije bio bogzna kakav kuvar, mislim da je bio u stanju da sprema jedino roštilj i faširane šnicle, ali ovog puta je prevazišao samoga sebe i tutnuo mi na sto tacnu sa sendvičima. Sendviči nisu bili loši, a ćale je bio nešto sjeban. Sedeli smo i gledali neku televizijsku seriju o idiotu u idiotskom kostimu, koji piči neviđeno brzo i rešava zločine. Bio je brz do jaja. Posle serije, malo smo razglabali o politici. Negde u državi je besneo rat, a ćale mi je objašnjavao šta je posredi. Govorio je kako su idioti i jedni i drugi, kako ljudi džabe ginu i kako će kroz deset godina svi ti što se sada biju ponovo morati da žive zajedno kad ih Evropa povuče za

uši. S delimičnom znatiželjom saslušao sam ćaletov elaborat. Uvažavao sam njegove stavove, najviše zbog toga što su bili potpuno drugačiji od zvaničnih stavova. Ćale je u tom pogledu bio potpuni panker. U ostalim pogledima bio je samo ćale. No, ja za ratove u mestima za koja nikada nisam čuo nisam ni mario. Ljudi su se jurili po kukuruzima i klali jedni druge po jarugama. Intimno sam navijao za Srbe i priželjkivao da glupim ustašama spale celu zemlju, ali sam znao da je to pogrešno pošto je cela moja zemlja navijala za istu stvar, a moja zemlja i ljudi u njoj bili su mi odvratni. Njihovi stavovi bili su odvratni, pa sam odustao od bavljenja politikom, čak i u mislima. Bilo mi je bitnije kako da konačno opalim nešto, kako da napravim neku dobru pesmu, kako da iscedim neugodnu bubuljicu na ivici gornje usne.

Ćale mi je ubrzo dao nogu i ponovo sam se našao na ulici, čekajući 65. Stvari u mom životu su se u poslednje vreme odvijale na neobičan način, pa sam očekivao da ću u nekom trenutku sresti onu matoru vešticu koja me je prepala posle događaja s Praktičnom ženom. Ovog puta je nisam sreo. Čekala me je valjda iza nekog drugog ćoška. Kroz dvadesetak minuta 65. je naišla, ponovo je bila puna riba, gledao sam ih, a one su izbegavale moj pogled.

*

Moja muzička karijera bila je kratkotrajna, ali berićetna. Bata, Vojvoda i ja napravili smo na početku srednje škole nekakav pankerski bend koji se zvao Dusi. Bata je svirao bubnjeve, Vojvoda bas gitaru, a ja sam pevao i svirao onu drugu gitaru. Vojvoda je išao s nama u odeljenje u osnovnoj školi. Sve je to išlo fino, čak smo imali i tri zapažena nastupa. Prvi je bio za dan Pravno-birotehničke škole. Deveti maj 1991. Školska uprava je organizovala veliki rok koncert u školskom dvorištu. Barem jedan član benda je morao biti iz škole. Svirali smo prvi, bili smo gadni, psovali smo i vređali druge bendove. Vojvoda nije uključio pojačalo, tako da se čula samo moja gitara. Neke devojke su vrištale a dve su se raspitivale za moj broj telefona. Jedna je bila krezava i ravna kao daska, a druga debela metalka sa više akni nego ja. Sve u svemu, koncert je bio pun pogodak. Posle smo svirali i na nekim manifestacijama u Domu pionira. Jedna je bio

naš samostalni koncert, a došlo je naše društvo iz osnovne. Većina je bila zgađena, pa su posle krajem kružile svakojake priče o našem odvratnom bendu, odvratnoj muzici koju sviramo i „onom odvratnom pevaču”, koji je nekad bio fino dete. Poslednji koncert Dusi su imali u velikoj sali Doma pionira, na nekakvom festivalu mladih rok sastava. To je bio potpuni fijasko, jer sam ja više vremena provodio jureći nekakvu popišulju koja je svirala klavijature u nekom pederskom pop bendu, nego što sam se bavio našom muzikom. Odprangijali smo svoje i prošli krajnje nezapaženo. Bend te šmizle pobedio je i dobio snimanje ploče, što je značilo da je panku i dalje mesto u podrumima i glavama potpunih gubitnika. Pozvao sam tu ribu telefonom posle par dana, a ona se slatko nasmejala na moju ideju da izađemo. Kurva.

Posle toga, bend se raspao. Vojvoda je digao ruke od bas gitare, a Bata i ja smo nastavili da sviramo, rešeni da ipak napravimo nešto u muzici. Vojvoda je ostao član prve postave našeg malog odeljenskog klana. Pored nas trojice, tu je još bio i Klip. Klip je u sedmom osnovne topio olovo za pecanje i udisao isparenja. Od tada više ništa nije bilo kao pre. Nas četvorica smo se viđali veoma često.

Poslednju probu smo imali u junu i iz ove septembarske perspektive nije bilo izgleda da će naredna proba doći uskoro. Bend je ipak postojao, nije imao ime, nije imao pesme, imao je samo dvometraškog bubnjara i kepavog bubuljičavog pevača-gitaristu, koji je sebi ucrtao prvu alkoholnu recku jednog petka uveče.

Tih dana sam se dogovorio da odem kod Bate predveče u blok, kako bismo napravili neku strategiju za naš bend. Otišao sam, bilo je sedam uveče, blok je bio apsolutno fantastičan.

Sedeli smo na nekom kamenju, gledali solitere i avione i decu i devojke i kola. Nismo ni pokušali da razgovaramo o bendu. Jebeš bend. Samo smo sedeli i udisali poslednje dahove leta. Bube su nam gmizale po nogama, a mi smo ih besno ubijali golim rukama. Bili smo na istom mestu nekoliko sati, a onda sam seo u autobus i otišao kući.

*

Tih dana sam se prilično često čuo sa Jelicom. Jelica je išla sa mnom u odeljenje u osnovnoj. Sedela je u klupi ispred mene. Nije bila loša. Bila je jedna od prvih kojima su počele da rastu sise. Znala je engleski gotovo jednako dobro kao i ja i s njom se moglo razgovarati.

Čuli smo se tu i tamo u prethodnoj školskoj godini, ali je na početku ove to počelo da biva svakodnevno. Čuli smo se noću. Jelica je živela sama iz razloga koji mi nisu bili poznati i koje nisam želeo da znam. Plašio sam se da ću čuti neku tragičnu priču, a nije mi bilo do tuđih tragedija. Pričali smo o svemu, ali su ti razgovori veoma brzo počeli da se izopačuju. Najpre je Jelica počela da mi govori o tome kako joj se nameštaj pomera sam od sebe, kako slike ispadaju sa eksera, kako oseća tuđe prisustvo u sobi. Nekoliko puta se to desilo dok smo razgovarali telefonom. Živ sam se usro.

Posle priča o duhovima počele su priče o sisama. Ja sam je ubeđivao kako ima velike sise, a ona je uporno tvrdila kako su joj sise male. Njene sise su mi ostale u sećanju iz osmog razreda, a tad su sve sise izgledale velike, samo ako ih je bilo, na nečijim grudima.

Posle priča o sisama počele su priče o seksu. Ja o seksu nisam imao pojma. Mogao sam eventualno da joj pričam o nekim masturbatorskim tehnikama. Ali ona je insistirala da se priča o seksu. Jedne večeri, razgovor je postao izuzetno otvoren.

„Boki, koliki ti je?” pitala me je.

„Molim?!”

„Koliki ti je... alat?”

„Kako to misliš ?”

„Mislim, koliki ti je alat? Koliko je debeo, koliko je dugačak?”

„Ovaj... spušten?”

„Ne.”

„Ne znam, nisam merio.”

„Uporedi s nečim. Je l' veliki kao top?”

„Oh, ne, nije baš toliki.”

„Pa, koliki je onda?”

Setio sam se minijaturnog pendreka mog pokojnog dede. Pendrek je imao dvadesetak santimetara i olovno proširenje na vrhu.

„Recimo kao pendrek.”

„Ohhhh.”

„Halo?”

„Ohhhh.”

„Jelice?”

„Tooliki ti je?”

„Ne kao policijski pendrek. Kao onaj manji, znaš...”

„Ne.”

„Onaj manji pendrek, kao od mog dede.”

„Ohhhh.”

„Jelice?”

„Tu sam, tu sam. Zašto se ti i ja ne bismo videli?”

„Oh, može. Može.”

„Kreći.”

„Čekaj, Jelice, ne znam gde stanuješ.”

Dala mi je uputstva i ja sam smesta krenuo. Tokom putovanja trolejbusom na Konjarnik, nisam preterano razmišljao o tome zašto idem kod Jelice. Jednostavno sam išao. Nisam smeo da razmišljam o tome šta je značio onaj razgovor. Jednostavno sam išao.

Bez problema sam našao njenu zgradu. Popeo sam se na drugi sprat i pozvonio na vrata s njenim prezimenom. Na sebi sam imao shorts i duks Exploited. Kosu nisam namazao pivom, već pastom za zube. Bolje je mirisala. Jelica mi je otvorila. Bila je u bade-mantilu. Izgledala je malo deblje nego u osnovnoj, a i kosa joj je bila malo duža. Pogled na dekolte govorio mi je da sam bio u pravu kad su njene sise bile u pitanju. Kad me je ugledala napravila je neobičan izraz lica. Na početku mi se učinilo kao da joj se zgadio ceo svemir, ali je vrlo brzo lice pretvorila u osmeh, uhvatila me za rukav i ubacila u stan.

„Bože, kako si se ti promenio. Ovuda!”

Pokazala mi je kuda da krenem. Došli smo u neku sobu. Soba je imala samo ormar, krevet i TV. Ličila je na moju. Jelica se izvalila na krevet i rekla mi da se raskomotim. Seo sam pored kreveta. Na patos.

„Ne na patos. Ovde!” odmakla se skroz na desnu stranu kreveta i tapkala rukom po njegovom slobodnom delu.

Seo sam pored nje. Bade-mantil je bio roze boje, bio je od frotira. Polako se razvezivao, ali Jelica kao da nije marila. Sve je ispadalo. Videli su se blagi pregibi na stomaku, videle su se bele gaćice.

Barem je njih obukla. Brushalter nije imala. Imala je samo prazan prostor između sisa koji se veoma jasno video, a mogla se videti i desna bela polulopta kada bi se Jelica nalaktila ka meni. S vremena na vreme mi je trljala rukom butinu.

„Jaoo, pa ti si pravi metalac sad, je 1' tako?”

„Panker, Jelice.”

„Isti đavo. Što si se tako ukočio? 'Oćeš da gledamo TV?”

„Hoću.”

Jelica je imala svoje načine da smiri čoveka, iako je delovala pomalo napadno s tim telefonskim razgovorima i tim bade-mantilom. Uključila je TV. Na TV-u je bila specijalna emisija. Emisija o ratu. Jelica je promenila preostala dva kanala, a na oba je bila ista emisija. Ostavila je emisiju o ratu. Gledali smo. Prikazivali su leševe. Leševi su bili poređani po nekom dvorištu. Neki od njih su imali brade, neki su bili u papučama, drugi u kućnim haljinama. Gotovo svi su bili ukočeni, s rukama i nogama okrenutim ka slavonskom nebu. Nisam obratio pažnju da li su leševi „naši” ili „njihovi”, jer sam gledao u Jeličinu sisu, koja je pretila da skoro cela ispadne napolje. Zatim sam ponovo gledao leševe. Neki od njih su imali rupu od metka na čelu, a neki nisu imali pola glave. Nekima je glava visila o tankoj niti, a nekima je falila ruka ili noga. Zamislio sam Jelicu u tom stanju bez ruke ili noge, s rupom na čelu. Odmakao sam se.

Odgledali smo emisiju do kraja. Saznali smo da su leševi „naši”. Posle te emisije, išao je Treći dnevnik. A na njemu još leševa. Isti oni leševi od malopre, ali i neki drugi. Ponovo rupe u glavi, ponovo krv i noge uperene ka nebu. Razmišljao sam na šta će ličiti deca koja odrastaju uz ova sranja. Ja sam odrastao uz Branka Kockicu, pa sam ispao ovakav. Oni će valjda biti bolji. Pogledao sam na sat i shvatio da je prilično kasno, kada se vreme posmatra iz ugla gradskog saobraćaja.

„Kada poslednji trolejbus prolazi ovuda?” upitao sam Jelicu.

„U jedanaest i deset.”

To je bilo za dvadeset minuta.

„Morao bih da krenem.”

„Pa, ako baš moraš...”

„Moram.”

Jelica je izgubila dosta od svoje prvobitne euforije. Da li su u pitanju bili leševi? Sedeo sam na samoj ivici kreveta, a ona je potpuno prekrila svaki trag golotinje na sebi. Dnevnik je sa svojim leševima tekao, a ja sam ustao i izjavio da krećem. Jelica je ustala i krenula da me isprati. Izbegavala je da gleda u mene.

Našao sam se na ulici, čekajući trolejbus. Stigao je jedan poluprazan. Ljudi i deca u njemu su gledali u mene. Šta rade deca u jedanaest uveče u trolejbusu? Zašto nisu u krevetu? Svi su gledali u mene i moje uši magarca i rogove vola. Hимера sa aknama je ušla u trolejbus. Da li sam nešto propustio te večeri? Rešio sam da nikome ne kažem šta se dešavalo.

*

Jedne od narednih noći sanjao sam kako se krešem sa Milom Janković. Kako čovek koji nikada ništa nije kresao može da sanja kako to radi? Poznao sam neke koji su sanjali kako voze kola, a imali su 15-16 godina, kao i ja.

Mila Janković je bila najružnija devojka u mom odeljenju. Bila je pomalo mentalno zaostala, ali to ne bi bio problem da nije bilo njenog izgleda. Svojom pojavom je podsećala na dlakavu kamilu, sa dlakavim mladežima po rukama i sisama u obliku krastavca. Jedan pogled na nju bio je dovoljan da se čoveku zgadi ceo ženski rod. Problem je bio u tome što sam u snu uživao. Uživao sam, a Mila Janković je izgledala isto kao i u prirodi. Bila je grozna, a meni je bilo divno.

Probudio sam se okupan znojem, gledao se nekoliko minuta u ogledalo u kupatilu, umio se i otišao u školu. Bilo je pola deset izjutra, što je značilo da sam propustio prva dva časa. Septembar je poodmakao, dnevници su bili sastavljeni, a neopravdani revnosno upisivani. Škola mi je bila udaljena na pet minuta hoda od kuće. Kad sam stigao, u toku je bio veliki odmor. Dvorište je bilo puno. Prišao sam nekim devojkama, a one su odmah iz džepova povadile novac. Dobio sam pare za doručak, a one su izbegle duži kontakt sa mnom. U školskom dvorištu postojao je kiosk u kome su se prodavale palačinke, hot dogovi, topli sendviči i koka-kola. Pošto nikada nismo bili na časovima, najveći deo vremena smo provodili u ćaskanju s

radnicama iz kioska. Dobijali smo duple porcije hot dogova, bogatije sendviče, a nekada bi nas častile palačinkama. Mahnuo sam nekim dripcima koji su stajali na drugom kraju dvorišta i otišao do kioska. Devojka koja je radila u njemu zvala se Daca i bila je starija od nas nekoliko godina.

„Šta je s tobom?” upitala me.

„Ne znam, isto što i uvek. Što pitaš?”

„Izgledaš gore nego obično.”

„Moguće. Ne znam šta mi se dešava, u životu mi vlada konfuzija, u glavi mi vlada panika, ne znam šta je u pitanju.”

„Aha.”

„Jedan sendvič.”

„Pedeset dinara.”

Izvadio sam pare i stavio joj na pult. Sendvič mi je po običaju pretrpala kačkavaljem, kečapom i šunkom, zagrizao sam dva ili tri puta, a onda više nisam mogao. Gubio sam apetit. Uvalio sam sendvič nekom tipu kome nisam znao ime, ali koji se uvek tu negde muvao, bežao s časova, pravio sranja. Zaslužio je barem doručak. Stao sam nasred dvorišta i žmurečki gledao u sunce. Bilo je toplo, a jesenji povetarac je lelujavao oko mog lica. Neko mi je prišao iza leđa i stavio ruke na oči. Efekat je bio slab, ionako su bile zatvorene. Male mekane šake. Okrenuo sam se.

„Gde si ti?” rekla je Ana.

„Tu sam.”

„Nisam te viđala u školi neko vreme. Nisi se javljao telefonom od onda.”

Mislila je na naš prvi i poslednji telefonski razgovor, sa puštanjem muzike.

„Aha, pa nisam bio sasvim svoj. U stvari, nisam još uvek...”

„Hihihi.”

Smejala se. Bila je uverena da se čarobno smeje. Bila je u pravu. Sva je drhtala, a meni samo što se nije digao. Ponovo sam počeo da se zaljubljujem. To je dolazilo i odlazilo samo od sebe. Imao sam utisak da bih bio sasvim staložen kada se Ana ne bi pojavljivala uživo. Možda sam bio samo napaljeni konj, ali teško je napraviti razliku između napaljenog konja i zaljubljenog klinca. A možda i nije. Stajali smo i pričali, to jest, ona je pričala, a ja sam u svojim mislima

lebdeo od Mile Janković, preko toplog sendviča do Aninog dupeta. Bio sam odsutan, ali njoj to nije smetalo. Neprestano je cvrkutala o nečemu, neke hipi pričiće. Posle velikog odmora, otišao sam kući.

*

Sledećeg dana došao sam tek na srpski. Treći čas. Nastavnica srpskog je imala idealan sistem. Sedeli smo na času, a ona nas ništa nije pitala. Ako bi postajali nemirni, izbacivala bi nas napolje, ali nas ne bi upisivala. Dobra neka žena. Bio sam potpuno slomljen, nespreman na bilo kakva sranja. S druge strane, moji drugovi iz odeljenja su bili više nego aktivni. Kosta je uporno gađao neku šmizlu parčićima školske sveske, koje bi prethodno uporno žvakao, dok se ne bi pretvorili u kašu. Zatim bi to vadio iz usta i šaka bi mu bila puna papirne kaše. Onda je time gađao devojke po odeljenju. Bilo je gadno čak i nama spremnim na sve, a tim devojka je verovatno činilo da se kroz nekoliko godina sa gađenjem i mržnjom prisećaju školskih dana.

Uporno je gađao devojku čijeg imena nisam mogao da se setim. Ona je svaki put pravila isti pokret. Okretala bi se prema Kosti, pretila mu kažiprstom, zatim bi počela da se kikoće, a onda bi se okrenula nazad prema nastavnici. Leđa i kosa su joj bili puni izbalavljenih i izvakanih komada hartije. Prozori su bili otvoreni i blagi jesenji povetarac je ulazio u učionicu. Gledao sam zidove škole koji su na sunčevoj svetlosti izgledali jedno, onako ispucali i sivi. Pokušavao sam da udahnem svaki nalet vetra, nije mi baš uspevalo, a u glavi mi je bilo sve gore i gore i bio sam spreman na samoubistvo.

Konačno je Srпкиnja izbacila Kostu napolje, a devojku je poslala u WC da se obriše. Toza je sedeo pored mene i zapisivao šta se dešavalo na času. Nekad mi je bio čudan. Donosio je jednu jedinu svesku u školu kao i mi, bežao je s časova kao i mi, a nekad je, eto, zapisivao šta je nastavnik diktirao. Čudan tip, taj Toza. Baki nije ni bio na času. Verovatno je sedeo u školskom dvorištu ili u nekom od školskih WC-a, koji su sa sve hladnijim vremenom polako postajali novo utočište onima koji su bežali s časova. Ali vreme je tog dana bilo fenomenalno.

Sledećeg časa je trebalo da imamo matematiku, ali je na čas došla razredna. Inače nije pokazivala puno interesovanja za nas, često nije ni dolazila u školu, bila je politički aktivna, veoma moćna i samo joj je falilo da se bakće sa šaćicom drkoša, koji su pokušavali da se iseru na školu i sistem. Došla je veoma nadrkana. Igrom slučaja, svi smo bili u učionici.

„Marković, Petroski, Ilić, Šestić, ustajte.”

To su bila naša prezimena. Baki, Toza, Kosta i ja smo ustali.

„Svaki od vas ima između sedamdeset i osamdeset neopravdanih. To znači da vi idioti uopšte niste bili na časovima od početka godine. Sa dvadeset pet neopravdanih se leti iz škole. Nastavno veće je pristalo da vam se broj neopravdanih smanji na 24 i da vam se daju ukori pred isključenje. Još jednom pobegnite sa časa i možete početi da tražite novu školu. Sedite dole. Tebi, debeli, neće ni tatica moći da pomogne, zato nemoj tako da me gledaš.”

Ovo poslednje je bilo upućeno Bakiju. Seli smo. Samo smo nama samima izgledali kao heroji. Ostatak odeljenja gledao nas je sažaljivo. Razredna je zatim meni naredila da ustanem. Samo meni.

„Slušaj, barabo, takvo oblačenje neću više da vidim. Šorts, pocepana majica i ta ludačka frizura, da li tako izgleda jedan učenik?”

Stajao sam i gledao je. Razredna je izazivala, ali ja nisam bio spreman za raspravu.

„Od sutra da si u školu došao kao i svi ostali. Ja razumem i pubertet i sve, ali neke stvari jednostavno nisu za školu. Kad si na ulici, radi šta 'oćeš, a kad si u školi ponašaj se kao ljudsko biće. Ili bar izgledaj kao jedno od njih. Sedi dole.”

Razredna je bez reči izašla iz učionice. Bila je opaka, ali nije u čoveku budila gađenje ili mržnju. Valjda zbog prljavog rečnika. Posle nje ušla je nastavnica matematike, naoružana s dva trougla i velikim drvenim šestarom. Stavio sam glavu na klupu i osluškivao grebanje sopstvenog prsta po njenoj površini. Indijanci su bili u pravu: voz se zaista bolje čuje kad osloniš uvo na zemlju.

*

Tog poslepodneva otišao sam kod frizera i ošišao se na ćelavo. Posle sam otišao kod zlatara i probušio uvo. Potrošio sam ceo džeparac, ali sam konačno izgledao kao čovek. Retki su u Beogradu, u to vreme, bili ošišani do glave. Ja i neki skins i neka vašljiva ciganska deca.

Kad sam stigao kući keva nije pokazala puno interesovanja za moj novi stajling. Ona i ja kao da smo živeli odvojeno. Ja sam sedeo po ceo dan u svojoj sobi, razglabao telefonom i slušao muziku, a ona je u svojoj gledala TV. Bila je jedna od prvih na prinudnom odmoru, prema njenim rečima, jer nije htela da uplati zajam za Srbiju u vreme kad su ljudi po naredbi svojih direktora odvajali po pola plate za to. Sad je sedela kod kuće, gledala TV i mrzela ćaleta. Nismo uopšte razgovarali, osim kad bismo se dogovarali šta će se jesti tog dana.

Uveče sam otišao kod Bate u blok. Počeo je da duva neki zajeban vetar, a on i ja smo bili u šortsevima i majicama. Drhtali smo, ali smo i dalje sedeli na nekim kamenim blokovima i posmatrali okolinu. Isprva nije ni primetio da sam se ošišao i izbušio uvo, a kad sam ga pitao kako mu se dopada moj izgled, on je tad obratio pažnju i pitao me čime ću da pravdam šišanje do glave, pošto pankeri obično to nisu radili. Ja sam mu rekao da panker može da radi šta mu je volja, jer je to suština pank. Mogao sam imati i dugu kosu i nemati kosu i nositi zvoncare i ići go. To je bio pank. To je i ostao pank.

Sledećeg dana nismo bežali s časova. Vreme je bilo hladno, duvao je vetar, padala je kiša. Bio sam u pocepanim farmerkama, majici i crnoj kožnoj jakni. Neki ljudi su tu jaknu zvali motorka. Pravili smo gluposti do mile volje, nastavnici su znali da nam je ostao jedan neopravdani do isključenja iz škole, pa su izbegavali da oni budu ti koji će nas nositi na duši. Pravili smo sranja, urlali, psovali, maltretirali devojke po odeljenju, a nastavnici su to trpeli. Doduše, imali su i lek. Već na drugom času, profesorka sociologije nas je svu četvoricu prozvala i pitala jedno jedino pitanje: „Ko je bio Tomas Hobs?” Niko od nas četvorice nije umeo da odgovori. Nijedna devojka nije htela da nam pomogne, a niko od preostalih momaka nije umeo da nam šapne, pošto ni oni nisu znali ko je dotični. Bili smo ostavljeni na cedilu, odgovarali smo tišinom i sva četvorica dobili jedinice. Moja druga jedinica u životu. Prvu sam dobio prošle

godine iz fizike, ali sam je vrlo brzo popravio na dvojku. Seli smo i nastavili da pravimo gluposti.

Ljudi u školi su reagovali na razne načine na moju novu frizuru i minđušu. Većini sam i dalje bio jednako odvratn, mojim drugovima iz odeljenja sam bio sasvim OK, a Ani sam bio super. Pritrčala mi je na odmoru, rekla da mi je frizura mnogo slatka, i obećala da će mi pokloniti jednu minđušu, da ne bih više nosio onu dosadnu žutu tačku iz zlatare. Nekoliko minuta sam bio ponovo zaljubljen u Anu, a kad je počeo novi čas to osećanje je ostalo na velikom odmoru.

Razredna je predavala neki pravni predmet čije ime nikako nisam uspevao da dokučim. Tog dana je njen čas bio peti po redu. Ušla je, sela za katedru, pogledala po odeljenju, a onda otvorila dnevnik i počela nešto da zapisuje. Dok je žvrljala po dnevniku naredila mi je da ustanem.

„Šta je to Šestiću?” pitala je.

„Koje?”

„To, na tvojoj glavi.”

„Nema ničeg na mojoj glavi, razredna.”

„To, to. Nema ničeg. Šta ti to znači? Je l' ti to mene zezaš?”

„Ne.”

„Ne?”

„Ne.”

„Dobro, barem nisi došao u šortsu.”

„Nisam.”

„Sedi.”

Seo sam. Razredna je upisala čas, upisala odsutne, a zatim prozvala mene, Tozu, Bakija i Kostu. Svu četvoricu nas je pitala isto pitanje, ali ovog puta nisam mogao ni da ga razumem, neki ustavni zakoni, promene Ustava, neka sranja. Ćutali smo. I ona je ćutala. To je trajalo desetak minuta, a onda nam je svima upisala kečeve i naredila nam da sednemo. Moj treći kec u životu. Izgledalo je kao da su se nastavnici u zbornici dogovorili kako da nas zajebavaju. Ono na šta nisu računali je da mene kečevi nisu boleli. Znao sam da mogu da ih ispravim kad hoću, možda ne keca iz fizike, ali keca iz fizike još nisam dobio.

Keca iz fizike sam dobio posle četiri dana. U tih nekoliko dana nagomilao sam osam jedinica. Jedino mi je iz engleskog uspelo da

dobijem peticu. Tu ništa nisu mogli da mi iskopaju, jer sam engleski znao bolje od maternjeg. Međutim, nastavili smo sa istovetnim ponašanjem kao i pre ukora, kao i pre jedinica. Samo nismo bežali s časova. Ono što je bilo u nama jače je od jedinica i od ukora. Bilo je pitanje dana kada ćemo ponovo početi da bežimo s časova, makar i po cenu izbacivanja iz škole.

*

U međuvremenu je došao i otišao moj šesnaesti rođendan. Tog nemilog datuma su se setili samo moji roditelji i uputili mi neke želje u koje verovatno ni sami nisu verovali. Niko drugi se nije setio mog rođendana, što je bilo sasvim u redu jer se ni ja ne bih setio njihovih rođendana. Ponekad rođendani čoveka teraju da skoči kroz prozor. Ovog puta nisam skočio.

Prolazile su nedelje, već smo duboko zašli u jesen. Nije više moglo da se sedi na ulici, vreme je bilo hladno, duvala je košava, padala je kiša. Dani su bili toliko sivi da su u školi za vreme prepodnevnih smena bila upaljena svetla, tako da se sticao utisak kako je napolju noć i u deset sati ujutru. Oči su bile krvave i nama i nastavnicima. Nastupilo je nekakvo zatišje, u iščekivanju redovnog godišnjeg umiranja prirode i njene zimske smrti.

U to vreme, Anini i moji telefonski razgovori su postajali sve češći i sve duži. Podjednako smo zvali i ona i ja, a razgovori su obično počinjali u četiri po podne i trajali od sedam uveče. Kad bismo išli popodne u školu, razgovarali smo noću. Upao sam u zamku.

Razgovori su bili prošarani obavezanim puštanjem muzike. Uplašilo me je što sam za neke pesme koje mi je Ana puštala nalazio da su sasvim zadovoljavajuće. Omekšao sam. Najpre sam joj sve manje preko telefona puštao pank, a onda sam prestao da joj puštam bilo šta. Samo je ona puštala muziku. Sve sami prokleti hipici. Prokleti hipici, koji su počinjali da mi se dopadaju. Ana i ja smo došli do zaključka da smo duhovno veoma bliski. Znao sam da je to varljivo, da je najlakše biti duhovno blizak s nekim koga čuješ preko telefona i viđaš ga petnaest minuta dnevno na velikom odmoru, no, osećao sam se dobro i slagao se s njenim zaključcima o našoj bliskosti. Nisam se osećao dobro samo kad bi me nazivala svojim

najboljim drugom. To je bila veoma loša kvalifikacija, ali sam je puštao da trabunja, nadajući se da će se nekog dana, neke noći, nekog jutra, možda nešto promeniti. Nisam žudeo za definicijama našeg odnosa, nisam puno za njih ni mario, ali mi status najboljeg druga nije prijao. Najbolji drugovi nisu imali privilegiju da svojim najboljim drugaricama sisaju jezik, najbolji drugovi nisu svoje najbolje drugarice mogli da hvataju za sise i dupe. Najbolji drugovi su jedino mogli da slušaju probleme svojih najboljih drugarica i bez uspeha ih rešavaju. Imao sam šansu u sto kecu, nisam je iskoristio. Bio sam kažnjen. Bio sam najbolji drug.

*

Tih dana je umro otac nekog tipa iz drugog odeljenja. Tog tipa sam znao samo površno. Trebalo je ići na sahranu, pa smo se moja tri prijatelja i ja odmah prijavili. Izjavljivali smo kako dobro poznajemo ožalošćenog sina, a neki od nas su izjavljivali kako su bili veoma dobri i s pokojnikom. Istina je bila negde na drugoj planeti. Razredna nas je gledala ispod oka. Rekla je da mogu da idu samo dvojica i to ona dvojica koje ona izabere. Stajali smo ispred zbornice i čekali njenu odluku. Odavno nismo pobjegli ni sa jednog časa i bili smo željni male pauze u nastavi. Posle pet minuta, razredna je odlučila da na sahranu odemo Baki i ja. Koji su bili motivi njene odluke nije mi bilo jasno. Sa svoje strane, očekivao sam da ću svakako biti izuzet iz kombinacije, zbog svog neprijatnog izgleda. No, razredna je verovatno smatrala da će, gledajući u mene, ožalošćeni shvatiti kako ima i gorih stvari nego biti mrtav. Autobusom smo otišli na Novo bežanijsko groblje. Bacio sam pogled ka parceli gde su bili zakopani moji baba i deda. Groblje je dobro izgledalo. Bila je teška jesen, kišovit dan, a u tri po podne na groblju je vladao sablastan mrak. Našli smo negde tog tipa čiji je otac umro i izjavili mu saučešće. U kapelu nismo ulazili, a nismo išli ni za tužnom povorkom. Kad su oni krenuli da oca strpaju u grob, Baki i ja smo otišli sa groblja. Seli smo u autobus i stigli do Zelenog venca. Odatle smo otišli u „Mek“ na Terazijama. Sišli smo u podrum i seli. Grozna stvar je što su u „Meku“ ogledala na sve strane, pa je čovek primoran da se stalno podseća svog žalosnog izgleda. Trudio sam se da sedim što dalje od

bilo kakvih ogledala. Saginjao sam se, krivio i gledao pravo u astal. Baki je pričao o nekoj devojci. Mislim da je bila u pitanju ista ona o kojoj je pričao u mom „renou”, posle Perine žurke.

„Kakve sise, kakve noge, kakvo dupe. Čelavi, riba je ludnica.” Dobio sam novi nadimak. Čelavi.

„Aha”, odobravao sam.

„Mislim da trza, čelavi, mislim da trza.”

„Aha.”

„Ovih dana idem u akciju. Prepašću je iza nekog ćoška.”

„Aha.”

„Je li, a šta je to između tebe i one klošarke?”

„Ne znam o čemu pričaš.”

„Ne seri čelavi, na svakom odmoru stojite zajedno, cvrkućete. Mora da tu ima nešto, ili si ti potpuni kreten.”

„Ne znam o čemu pričaš.”

Bio sam potpuni kreten, ali Baki to nije morao da zna. Nastavio je da priča o toj njegovoj, mislim da se zvala Mira ili Marija ili Milka. Posle „Meka” nismo znali šta da radimo, pa smo se vratili u školu. Tamo nismo zatekli nikog. Dvorište je bilo mračno i prazno. Ušli smo u zgradu i otišli u WC u prizemlju. Tamo smo seli na patos i čekali kraj časa.

*

Kad je zvonilo otišli smo u našu staru, dobru učionicu 44. Niko nije bio iznenađen što nas vidi. Iako smo najviše srali po školi, nas četvorica smo bili zavisni od nje. Baki i ja nismo morali da sedimo na času, sve nam je bilo opravdano do kraja dana. Ipak, rešili smo da ostanemo. Baki je posle časova hteo da sačeka tu Miru, Mariju ili Milku, a meni je bilo na umu da posle časova sačekam Anu. Veče je bilo lepo, kišovito, mračno i hladno. Bilo je idealno za šetnju do stanice na kojoj će ona čekati autobus da je odveze kući.

Sledeći čas je bila psihologija. Psihologiju je predavala neka sitna, plava žena, sa teškom govornom manom. Bila je slatka kao med i svi su je voleli. Svi osim mene i mojih drugova. Znali smo da je u pitanju psiholog, da mora da se prema našim sranjima odnosi profesionalno, odmereno, umereno, sa osmehom. Naša sranja su

bila tolika da bi verovatno iz takta izvela i Mahatmu Gandija, a kamoli nastavnicu psihologije u beogradskoj srednjoj stručnoj školi. Ušla je na čas, videla belešku o mom i Bakijevom opravdanom izostajanju s nastave, videla nas dvojicu u klupama i duboko udahнула vazduh.

Imala je običaj da praktikuje svoja psihološka sranja na deci. Svakome od nas četrdeset dala je parče hartije i rekla nam da na njemu napišemo prvo što nam padne na pamet. Baki je napisao reč „vagina”, Toza je napisao ime „Dijana”, to je bila devojka na koju se tad ložio, Kosta je nacrtao голу ženu, a ja sam izbušio hartiju. Bušotine su bile raspoređene u obliku kukastog krsta. Anonimno smo stavljali papiriće u jednu kutiju. Mislim da je to bila kutija u kojoj su nekad stajale profesorkine cipele. Ona je nasumice vadila papiriće i govorila kakva je koja osoba prema onome šta je napisala. Toza je bio ubedljivo najnormalniji. Uredno je napisao ime te šmizle i uveren sam da je bio iskren. Ponovo je radio u skladu sa zapovestima nastavnika. Izdajnik. Prema njenom izrazu lica, mogli smo pretpostaviti čiji je papirić gledala. Jednom se kiselo nasmejala, zgužvala papirić i bacila ga u kantu za smeće. To je verovatno bila „vagina”. Jedan je okretala gore-dole, praveći se kako ne može da shvati šta je na njemu. To je verovatno bila gola žena. A onda je izvadila izbušen papirić. Svi smo znali čiji je. Samo ga je vratila u kutiju, ustala i započela monolog. Znala nas je veoma dobro. I mi smo znali nju.

„Slušajte deco, ja znam da ste vi u teškim godinama. U zemlji besni rat, vaši očevi su možda i na ratištu. Stigla su nas opasna vremena, u kojima se olako izgovaraju neke stvari, olako čine nepromišljeni potezi. Dolazi do nasilja...”

Kosta je stavio šaku na usta i ispustio zvuk sličan snažnom prdežu. Niko se nije nasmejao. Potpuno smo sačuvali hladnokrvnost. Nastavnica je sklopila oči, držala ih tako nekoliko sekundi, a zatim nastavila.

„Ja vas samo molim da u vašim budućim životima dobro razmislite o svemu što...”

„NEMOJ, BRE!”

Neka Danica Jakšić je vrisnula kad smo joj ubacili Kostin pikavac u džemper. Nastavnica psihologije je ponovila ritual zatvaranja očiju i nastavila.

„Jer vi ste budućnost ove zemlje i ne biste smeli da sebe dovedete u situaciju da...”

„AAAH!”

Toza i ja smo složno povukli stolicu Mariji Pešić koja je sedela ispred nas. Uz jauk, pala je na patos. Mislim da je zubima udarila u ivicu stola. Počeli smo da se smejemo. Nastavnica je stala na sredinu učionice i zacrvenela se.

„DOSTA! MONSTRUMI! VI STE PROKLETI MONSTRUMI SVE BI VAS TREBALO ZATVORITI! ZAŠTO STE SE VRAĆALI, ZAŠTO STE SE VRAĆALI?!”

Očigledno se obraćala meni i Bakiju. Gledali smo je, klateći se na stolicama i pažljivo slušali njene reči.

„JA NE MOGU OVAKO DA RADIM! VI STE MALA SMRDLJIVA STOKA! JEBEM LI VAM I OCA I MAJKU DA VAM JEBEM!”

Nastavnica se vratila za katedru, sela i stavila glavu u šake. Došlo je vreme za kraj časa. Učionica broj 44. bila je odmah pored zbornice. Tu je bilo zvono, a dežurni učenik imao je zaduženje da zvoni za kraj časa. Imali smo običaj da pred kraj časa počnemo da udaramo u zid, kako bi nas učenik čuo. To mu je bio znak da što pre počne sa pritiskanjem tastera za zvono. Kosta je počeo da lupa, a profesorka je sedela za katedrom i ridala. Kroz nekoliko trenutaka začulo se zvono. Bilo mi je malo žao nastavnice, ali vrlo vrlo malo. Više je nikada nismo videli. Od sledeće nedelje psihologiju nam je držao neki tip s brkovima.

Posle časova, sišao sam u dvorište i čekao da se pojavi Ana. Kiša mi je padala na glavu, a kišni vazduh je trljao obraze. Njeno odeljenje je počelo da izlazi iz zgrade. U tom odeljenju nije bilo nijednog dečaka. Prišao sam prvoj devojci koja mi se učinila poznatom. Izvadila je iz džepa neku sitninu i dala mi je. Pitao sam je gde je Ana.

„Neki tip je došao po nju posle četvrtog časa. Nije se pojavljivala od tada.”

To me je malo zbolelo.

Baki se te iste večeri smuvao sa tom Mirom, Milkom ili Marijom. Ponudio se da je otprati na autobus, a onda ju je nahvatao iza prvog ćoška i lupio joj žvaku. To mu je bila prva devojka u životu. Toza je u toku tog istog dana uzeo telefon od one Dijane s njegovog papirića,

a Kosta je izgledao kao neko koga žene uopšte ne interesuju. Mene su žene interesovale, jedna posebno, ali sam bio veoma daleko od bilo kakvog uspeha. Najmanje dva školska časa.

*

U decembru je „Zvezda” igrala finale Interkontinentalnog kupa protiv „Kolo Koloa”. Stan mog druga Vojvode nazivan je i „fudbalskom crkvom”. Postojala je tradicija gledanja „Zvezdinih” utakmica u tom stanu. Čale i keva su mu bili razvedeni, pa su se smenjivali. Prvo bi majka dolazila da stanuje s njim nekoliko nedelja, pa zatim otac. Bilo je perioda kad je Vojvoda živeo sam. Te večeri je bio sam.

Nakupilo se nas desetak. Tu smo bili Bata, Klip, ja i, naravno, Vojvoda. Ubrzo su stigli neki Vojvodini drugovi iz gimnazije, a našao se tu i jedan kolega Vojvodinog oca, koji nije imao gde da gleda utakmicu. Došli smo kod Vojvode u osam uveče, a utakmica je trebalo da se igra tek narednog jutra.

Najpre je izbila svađa oko toga ko će da ide po piće. Prepirali smo se satima, da bismo na kraju bacali novčiće. Bata i ja smo išli po piće.

Godine 1991, posle osam uveče, piće je moglo da se nabavi samo u dragstoru u Nušićevoj. Niko nije pio alkohol, pa je trebalo kupiti nekoliko koka-kola. Ni ja nisam pio alkohol, nisam mogao sebe da ubrajam među alkoholičare na osnovu jednog jedinog pijanstva.

Napolju je bilo veoma hladno i suvo. Šibao je vetar. Ja sam nosio crni kaput i martinke. Vojvoda je živeo u Lole Ribara. Išli smo ka dragstoru nekom zaobilaznom trasom, preko Doma omladine. Valjda je Nušićeva bila previše strma za nas. Na stanici kod Doma omladine neko mi je prišao s leđa i stavio mi ruke na oči. Male mekane šake. Duboko sam udahnuo i okrenuo se.

Bilo je to previše slučajnih susreta za moj želudac. Ana je nosila plavi đubretarac i bila je prilično seksi, onoliko koliko to može da bude jedna šesnaestogodišnjakinja. Pitala nas je gde idemo, mi smo rekli, onda joj je naišao autobus i pre nego što sam se snašao dobio sam drugarski poljubac u obraz umesto pozdrava, plavi đubretarac je nestao u gradskom saobraćaju, a moj drug me je sažaljivo gledao.

Moja beda je bila očigledna. Bez reči smo kupili koka-kolu, bez reči smo otišli kod Vojvode.

Nije bila ni ponoć, a atmosfera je postala više nego napeta. Klip je imao jednu od svojih noći. U jednom momentu podigao je sa stola mermernu pikslu i njome gađao Batu. Pogodio ga je u čelo. Pre nego što se ovaj snašao, Klip je pobjegao u drugu sobu i zaključao se. Mogli smo da čujemo njegov smeh. Bata je jedno vreme udarao na vrata od sobe, ali se situacija ubrzo smirila. No, pola sata kasnije, Klip je istrčao iz sobe, sa metlom u ruci i počeo mučki da tuče Batu, koji je držao led na čvorugi koja je nastala posle udarca pikslom. Nije ga tukao delom kojim se brisala prašina, već drškom. Sve je pucalo, svi su se smejali. Posle toga, Klip je ponovo pobjegao u sobu i zaključao se. Nije više izlazio odatle.

Atmosfera je zatim naglo pala. Sedeli smo raštrkani po sobi i gledali u plafon. Svakoga su morale neke brige, a ruku u vatru bih mogao da stavim da je u devedeset odsto slučajeva u pitanju bila ženska osoba. Sedeli smo, ćutali i čekali. Bili smo na izmaku snaga kad je utakmica počela. Njen ishod nas je podigao tek toliko da smognemo snage za odlazak kući. Najmučnija noć u mom dotadašnjem životu. Kad smo izašli na ulicu, uveliko je svanulo. Dan je bio tmuran i hladan i nije se u mnogo čemu razlikovao od noći. Možda je za nijansu jače smrdeo.

*

Prvi sneg me je kroz nekoliko dana zatekao u školskom dvorištu. Časovi su mi se završili, ali sam tih dana imao običaj da sačekam Anu i otpratim je do autobusa. Kada je ona imala manje časova od mene nije me čekala. Ja sam tog dana imao pet časova, a ona sedam. Bilo je oko osam sati uveče i ja sam, umotan u kaput, sedeo u školskom dvorištu. Smrzavalo mi se govno u dupetu. Jedno vreme sam proveo sa Dacom u kiosku, ali ona je bila toliko dosadna i puna nekih mediokritetskih priča, da sam ubrzo napustio kiosk pod izgovorom da idem do WC-a. Malo sam se promovao po hodnicima, ali se u kiosk nisam vraćao. Ušao sam u jednu praznu učionicu i legao na katedru. Ležao sam na leđima u potpunom mraku i gledao u plafon. Na plafonu je bila jedna jedina senka i ona nije nikud

mrđala. Ni o čemu nisam razmišljao. Nisam znao zašto čekam Anu posle časova. Nisam znao šta mi treba od nje. Bojao sam se da svoje zahteve svedem samo na njenu pičku. Svoje zahteve i svoja osećanja uzdizao sam do Meseca. Sve je bilo u igri samo ne pička. Kako neko ko nikad uživo nije video pičku može da razmišlja o pički? Ne. Od Ane mi je trebala muzika, karma, prijateljstvo i eventualno neki poljubac. Barem sam ja to tako zamišljao na katedri usred mraka. Na trenutak mi se javilo kako se pretvaram u debila. Te misli mi se nisu svidеле, pa sam izašao iz mračne učionice. Hodnici su bili prazni. Ponovo sam izašao u dvorište.

Sedeo sam na klupici i gledao u školsku zgradu. Svetla su bila upaljena u jednoj jedinoj učionici i to su bila svetla Aninog odeljenja. Senka je padala na suprotan zid zgrade. Vazduh je bio hladan a nebo crveno. Gledao sam u nebo i nešto mi je upalo u oko. Nešto malo i mokro. Opsovao sam i protrljao oči. Opet sam pogledao u nebo. I dalje je bilo crveno. Pod svedošću iz one učionice nejasno su se razabirale pahulje. Sneg. Padao je podmuklo. Nije se mogao primetiti iz prve, ali iskusan poznavalac snega kakav sam bio ja, vešto je lovio pogledom svaku njegovu pahulju koja bi promicala pored svetlosti učionice na drugom spratu. Padao je sve jače i jače. Pogledao sam u nebo. Bilo je crveno, prošarano crnim tačkama. Crne tačke bile su senke belog snega. Upadao mi je u oči. Držao sam ruke u džepovima. Zvonilo je za kraj časa.

Ana je izašla iz zgrade, poljubila me u obraz. Iskreno se obradovala snegu. Njene drugarice su me gledale sažaljivo, kao da nešto žele da mi kažu. Ali mi ništa nisu rekle. Samo su bacale te sažaljive poglede i odlazile kući.

Ana i ja smo prošli pored tašmajdanskog bazena. U daljini se čula srceparajuća muzika. Muzika je bila bljutava, ali se njoj svidela. Stala je i zagrlila me. Klatili smo se tako zagrljeni pod snegom koji nam je padao na glave, đubretarac i kaput. Bili smo gadni. Takvi govornari su mi se uvek gadili, ali sam u ovome nalazio nešto romantično. Nisam ja bio nikakav kurčevi panker, bio sam golo govno. Patetično golo govno. Stajali smo zagrljeni i gledali se sa udaljenosti od desetak centimetara. Možda je bio trenutak za nešto? A možda i nije. Možda tog trenutka nikada nije bilo, niti će ga biti. Možda. Lica su nam bila veoma blizu. Pahulje koje su padale između

njih, odmah su se topile, pod toplotom Aninog daha i pod rugobom mog rošavog lica. Odmakla se od mene, uhvatila me za ruku i povukla ka autobuskoj stanici. Ako je i bio trenutak za nešto, ponovo sam ga prokockao.

„Ja bih mnogo volela da sviram bubnjeve”, rekla je iznenada.

„A?”

„Kažem, mnogo bih volela da sviram bubnjeve.”

„Znam ja jednog bubnjara.”

„Mogla bih da ga upoznam, da me nauči nekim bubnjarskim trikovima.”

„Upoznala si ga pre neki dan. Išli smo da kupujemo koka-kolu, a ti si išla kući.”

„Je l’?”

„Aha.”

Dolazili smo na stanicu, a njen autobus nas je polako preticao. Mahnula mi je i počela da trči za njim. Stigla ga je i ušla unutra. On ju je nekud odvezao. Autobus je bio jedan od mojih mnogobrojnih neprijatelja.

Kad sam stigao kući, sneg je već padao kao lud. Kroz sat vremena, uhvatio se i prvi sloj na asfaltu. Sedeo sam u svojoj sobi i gledao na ulicu. Pokrivač je bio tu, a pod uličnim svetiljkama videlo se da sneg još uvek pada. Svako dete u gradu navijalo je da nikada ne prestane s padanjem. Svako dete u gradu će biti iznevereno. Sneg je stari izdajnik.

*

Nova 1992. je došla podmuklo. Nisam je ni primetio. Nove godine primećuju i slave meni nejasni ljudi. Ja sam novogodišnje večer proveo kod kuće, uz muziku, a zaspao sam pre ponoći. Narednog dana nikome nisam čestitao Novu godinu. Narednog dana niko mi nije čestitao Novu godinu.

*

Jedne večeri, početkom 1992, Bata i ja smo sedeli kod Klipa u stanu. Klipovi roditelji nisu bili kod kuće, a on je bio u specifičnom

raspoloženju. Muvao se po stanu samo u gaćama, iako nije bilo grejanja. Kosa mu je bila raščupana i odbijao je da govori. Inače je bio pričljiv tip, ali je sada ćutao i glavom, rukama i mimikom odgovarao na naša pitanja. Bilo je toliko dosadno da je bolelo. Sedeli smo za stolom.

Bacio sam pogled na neku flašu i pitao Klipa šta je u njoj. Napravio je blentav izraz lica koji mi je rekao: „Jebem li ga.” Dohvatio sam flašu i pomirisao njen sadržaj. Mirisalo je slatko. Pitao sam Bata šta je to. Pomirisao je i odgovorno tvrdio da je u pitanju rum. Setio sam se Smuka i Salasa i rum je u tom trenutku počeo da izgleda veoma privlačno.

„Ajde pizdo da vidimo ko ima veći cug”, rekao sam iznenada Bati.

„Ajde”, rekao je Bata.

Levom rukom nabio je bocu na usta, a kažiprst desne ruke je držao u vazduhu, kao da diriguje orkestrom. Izbrojao sam četiri gutljaja. Onda sam ja uzeo flašu obema rukama i navrnuo. Zatvorio sam oči. Jedanaest gutljaja. Bata mi je priznao pobedu i otišao da popije malo vode. No, ja se tu nisam zaustavio. Hteo sam da osetim svoje granice. Ponovo sam nategao. Dvanaest gutljaja. Kad se Bata vratio, nategao sam i treći put. Ponovo dvanaest gutljaja. Klip samo što nije progovorio. Žustro je mahao rukama, pokušavajući da nam objasni nešto. Verovatno ništa što već nisam čuo. „Ne pij na eks”, „Ne pij na eks”, „Ne pij na eks”. Ponovo sam nategao. Četrnaest gutljaja. Smazao sam celu flašu. Rum je bio sladak kučkin sin, jednostavan za piće. Bata me je gledao u čudu, Klip me je gledao u čudu. Nije mi se čak ni vrtelo u glavi. Bio sam potpuno trezan. Bio sam gospodar ruma. Malo su mi, doduše, klecale noge, ali to je zaista bilo zanemarljivo. Konačno, Klip nije više mogao da izdrži.

„Idiote, popio si ceo rum. Umrećeš”, rekao je.

„Neću”, rekao sam ja.

„Hoćeš, hoćeš, a ja neću da to bude u ovom stanu. Idemo!”

Klip je ponovo počeo da bulazni. Sedeli smo i gledali kako na golo telo navlači vetrovku i čizme.

„Pokret!” viknuo je.

Pitali smo ga kuda idemo, a on je rekao da idemo u stan njegove pokojne babe, na Zvezdaru. Nije bilo svrhe protivurečiti. Izašli smo na ulicu, a ja sam pao na trotoar. Kao da me je nešto ošinulo preko

leđa. Ležao sam na trotoaru i smejao se. Klip i Bata su odmah počeli da izbacuju teorije o tome kako me je presekao hladan vazduh, kako sam mrtav pijan, kako imam još trideset minuta života. Neko ko ne pije ne može da preživi litar ruma, unešen u kratkom roku. No, ja sam bio rešen da preživim, samo nisam mogao da ustanem. Uхватili su me napadi smeha. Ležao sam u snegu i kikotao se. Ljudi su prolazili i iskusniji među njima su nepogrešivo mogli da prepoznaju prokletog maloletnog paćenika, neiskusnog pijanca amatera, spremnog na sve samo da može jednom da onjuši pizdu voljene princeze. Prolazili su i smejali mi se. Smejao sam se i ja njima, jer su bili isti kao i ja, a imali su mnogo godina više od mene. Oni su isto hteli da njuše, ali su im njihovi prokleti životi udesili da njuše nešto drugo i time budu zadovoljni. Proklete kukavice. Pokušao sam da se pridignem. Klip i Bata su mi pomogli. Scena je verovatno izgledala monstruozno, jer su njih dvojica imali po dva metra, a ja jedva metar sedamdeset pet. Moj crni kaput bio je spreda potpuno beo od snega, ali nisam mnogo mario. Bio sam pijan, jebiga.

Nekako smo došli do nekog trolejbusa i u njega se velikom mukom ukrcali. Nije bilo mesta za sedenje, pa smo pokušali da stojimo. Bati i Klipu je to uspelo, a ja sam se stropoštao na pod. Ležao sam i gledao zatvorenih očiju. Milion sitnih svetlih tačkica skakalo je pred mojim zatvorenim očima, a trolejbus se vrteo ukруг.

Sledeće čega sam bio svestan je stan Klipove pokojne babe. Nalazio se pored same milicijske stanice „Zvezdara“. Video sam nekakva vrata, neke tapete, nekakav plafon. Na plafonu sam uočio paučinu i u sebi zamerio Klipu što stan ne održava. Onda sam malo gledao tepih sa oko pet santimetara razdaljine, puzeći po njemu. Mrvice su mi uletale u nos. Čuo sam u daljini moja dva druga kako nešto razgovaraju. Sve sam ih razumeo u trenutku dok su izgovarali rečenice, ali već sekund posle, ničeg nisam mogao da se setim.

Kolegijum velikih stručnjaka u sastavu Klip i Bata, jednoglasno je postavio dijagnozu da je moj mladi život pred krajem. Trebalo je nešto preduzeti. Naše društvo mentalno nije baš najbolje stajalo i ljudima sa strane izgledali smo kao sve sami kandidati za pakao, ali alkoholičara i narkomana nije bilo. Ne još. Nesrećni Klip i Bata nisu znali kako da mi pomognu. Bata se podsetio pijanih dana svog oca, pa je kao iz puške izbacio predlog da mi se skuva čaj i da rasol. Ako

nešto mrzim u životu, mrzim rasol. Ležao sam na patosu u hodniku, a glava mi je bila oslonjena na neke matore cipele. Siguran sam da mi je na licu bio osmeh, a soba se vrtela. Onda mi je neko od njih dvojice prišao i nabio rasol pod nos. Popio sam. Gospode bože. Seo sam. Trebalo je nečim isprati usta od paklenog produkta kiselog kupusa. Bacio sam pogled na obližnju vitrinu i ugledao bocu votke od pola litre. Dohvatio sam je, otvorio i počeo da natežem. Moji drugari su bili negde drugde, valjda sipajući novu dozu rasola. Ovog puta nije bio rasol, već čaj. Prišli su mi. Jedan mi je držao glavu a drugi mi je u usta gurao čaj. Vreo čaj. Potpuno me ošurio, ali nisam imao snage da reagujem. Vreo čaj je tekao svuda, niz grlo, niz bradu, niz moj kaput. Onda su ponovo nekud otišli. Ja sam ponovo nategao iz flaše.

Sledeće što sam video bila je česma u Klipovom kupatilu. I dalje sam imao kaput na sebi, a Bata i Klip su me ubacivali u kadu. Pomislio sam kako žele da me udave. Pustili su vodu i izašli iz kupatila, a ona me je nekako pogađala samo u glavu. Hladna voda. Nekim čudom sve je bilo suvo osim glave, a sedeo sam u kadi, potpuno obučen. Kroz koji minut, malo sam se povratio i izašao iz kupatila. U dnevnoj sobi me je dočekala kafa. I ona je bila vrela, ali osećaja u mojim ustima nije bilo. Bata i Klip su me gledali i čekali da se nešto desi. Nešto se desilo u momentu kad sam istrčao iz Klipovog stana. Izleteo sam kao furija i počeo da trčim niz stepenice. Kad sam završio sa stepenicama, istrčao sam iz zgrade. Trčao sam niz ulicu u potrazi za nekom tramvajskom, trolejbuskom ili stanicom za svemirske brodove. Policajci iz stanice „Zvezdara” ravnodušno su me gledali. Na momenat sam čuo glasove mojih prijatelja, ali su to možda bili i neki tuđi glasovi. Trčao sam. Trčao. Trčao.

Nekim čudom sam izbio na Bulevar. Tamo su bile tramvajske šine, a gde je bilo tramvajskih šina u jednom trenutku je moralo biti i tramvaja. Prišao sam nekom ljudskom biću i pitao ga koliko ima sati. Nisam mogao da razaznam šta je bilo u pitanju - žena, muškarac, baba, deda, dete - jer su mi oči bile zatvorene. Nisam uspeo najpravilnije da sročim pitanje. Mislio sam u sebi: Koliko je sati? koliko je sati?, ali šta sam zaista rekao velika je misterija. Ljudsko biće se odmaklo. Prišao sam novom ljudskom biću. I ono se odmaklo, ne sačekavši moje prve reči. Udario sam u neka kola.

Čučnuo sam pokraj njih i gledao se u retrovizoru. Glava mi se pušila. Na njoj su bili hladna voda, vrela kafa i vruć čaj. Podigao sam se i prišao novom ljudskom biću.

„Kol'ko je sati?”

Biće je stajalo, gledalo me i ćutalo.

„Kol'ko je sati?”

I dalje isto. Ovo biće je bilo veoma bezobrazno. Rešio sam da mu pokažem njegovog boga.

„Znš šlsj da... aa... aa ti s... u pizd... matnu... ovaaaaj... ohhhh!”

Ono što sam hteo da mu kažem bilo je: „Znaš šta, odgovori mi na pitanje ili se teraj u pizdu materinu!” Biće je i dalje bilo nemo. Stajalo je ispred mene. Čkiljio sam u njega. Držanje mu je bilo gordo, a oko njega je izbijala neka svetlost. Da nisam možda sreo Boga? Bog ne postoji. Pokušao sam da ga dotaknem. Nije se opiralo, ali moj prst nije uspevao da ga dosegne. Stalno sam udarao u neku nevidljivu barijeru. U pitanju je bio ili Bog ili neki prljavi trik. Neko me je potom uhvatio za ramena.

„Šta bleneš u tu lutku u izlogu?”

Bata. Nekako me je pronašao i pitao me veoma nejasnu stvar. Pokušao sam da širom otvorim oči i delimično mi je uspelo. Stvari su izgledale malo jasnije, ali je u glavi i dalje bio karambol. Osoba je i dalje bila tu. Bata je rekao da je to lutka u izlogu. Zaželeo sam da mu kažem da je to Bog, ali sam odustao.

Naišao je tramvaj.

*

Na stanici kod Pravnog fakulteta, Bata mi je dao kratke instrukcije kako da stignem kući i ja sam izašao iz tramvaja. Najpre sam jedno vreme sedeo na obližnjoj kanti za đubre. Bilo je hladno, ali sneg posle one prve večeri više nije padao. Na meni nepoznat način stigao sam kući. Nisam znao koliko je sati. Ušao sam u stan. Keva je gledala TV. Kao i obično, nisam joj se javio. Legao sam u krevet. Sutradan je trebalo otići u školu. Na dnevnom redu bila je blok nastava iz informatike. To je značilo da ćemo ceo dan provesti u školi baveći se kompjuterima starim osamdeset godina. Uzaludan posao, ali neopravdani nam još nisu bili zaboravljeni i trebalo je doći.

Bilo je predviđeno da se dođe na predčas. Ujutru. To je bila veoma retka praksa. Dolazak na predčas značio je dolazak u školu zajedno sa tetkicama, koje su je otključavale. To je trebalo da se desi za nekoliko sati, a ja sam ležao u krevetu potpuno obučen i mrtav pijan.

Nisam bio baš sasvim siguran, ali mislim da nisam ni oka sklopio. Samo sam ležao i čekao, a soba se vrtela u krug. Onda sam kroz roletne primetio da je napolju svanulo. Ustao sam iz kreveta i krenuo u školu.

Kad sam stigao pred školsku zgradu, još nije bila otključana. Nisam znao tačno koliko je sati, recimo šest ili pola sedam ujutru. Stanje u glavi je bilo veoma diskutabilno, negde na granici pijanog i treznog. Bio sam svega svestan, sve sam jasno video, a misli su mi bile pomalo rastrzane. Usta su mi bila jako opečena, a jedini ukus u njima bio je ukus rasola. Nebo je bilo tmurno. Očekivao sam sneg svakog momenta. Ubrzo je naišla prva tetkica. Bila je to seda šef-tetkica, ona koja nas je uporno izbacivala iz školskog WC-a, kad bismo u njemu šutirali krvave uloške, bačene pored čučavca. Pogledala me je. Kaput mi je bio pun fleka, lice mi je verovatno bilo bledo, prošarano aknama, a krvavim očima gledao sam u zid. Otključala je školsku kapiju i ja sam ušao za njom. Seo sam u dvorište, na klupicu. Zaspao sam.

Neko me je drmusao. Toza. Bili smo podeljeni u dve grupe. Grupa od A do M je bila kod jednog profesora, a grupa od M do Š je bila kod drugog. U mojoj grupi bili su Toza i Kosta.

„Na šta to ličiš, čoveče?” pitao me je Toza.

„Ovo je moje pravo lice prijatelju”, odgovorio sam mu uz osmeh.

„Ajde, počinje čas.”

„Ajde.”

Krenuli smo. Blok nastava naše grupe bila je u podrumu. Škola je bila potpuno prazna. U podrumu nije bilo ni jednog jedinog kompjutera, što je valjda značilo da će nastava biti u potpunosti teorijska. Profesor mi je bio nepoznat. Bio je nadržkan, možda nadržkaniji od nas. Meni nije bilo dobro, ali je on, kao za inat, baš meni prišao i naredio mi da negde pronađem sunder. Izašao sam. Otišao sam u prvu učionicu s desne strane hodnika i legao na katedru.

Kad sam se probudio otišao sam do table i uzeo sunder. U učionici u podrumu, gde se održavala blok nastava, dočekala me je veoma učmala atmosfera. Profesor je trubio o nekim stvarima koje nikom nisu bile jasne. Na tabli je bio nacrtan jedan ogroman kurac, iz čijeg vrha su iskakale čiča Gliše. Pošto nije imao sunder, profesor je svoja nastavnička sranja zapisivao u slobodnom prostoru oko kurca. Moje odeljenje izgledalo je kao israno, što je razumljivo jer su neki od njih ustali jutros u četiri da bi stigli na početak blok nastave. Neonsko svetlo bacalo je svoj monoton zrak na njihove kose i svačija frizura se pomalo sjajila. Ostavio sam sunder pored table i pošao na mesto.

„Ne tako brzo”, javio se profesor.

Ja sam otišao na mesto, seo i gledao ga.

„Ko ti je rekao da sedneš?” pitao me.

Ćutao sam i gledao u jednu tačku na njegovom čelu.

„Gde si dosad? Pre četrdeset minuta sam te poslao po sunder.”

„Toliko mi je trebalo da ga nađem.”

„Je l’?”

„Aha.”

„Zašto si tako bled, momak?”

„Nije mi dobro. Pustite me kući.”

„Aaaa, ne, nema kući. Ako ti nije dobro, nije trebalo da dolaziš u školu. Nemoj ja sad da te puštam. Zašto nisi otišao kod doktora?”

Ćutao sam. Šta da mu kažem, šta da kažem doktoru? „Znate doktore, litar ruma, pola litre votke, odvratan rasol i vreo čaj. Umirem.”

„Čekaj, čekaj...”, rekao je profesor i počeo da mi se približava, „...da vidim ja nešto. Duni!”

Dunuo sam mu u nos iz sve snage. Zamalo se srušio. Napravio je zgađen izraz lica i odmakao se nekoliko koraka.

„Momak, ti imaš problem.”

„Nemam.”

„Ti si pijan.”

„Nisam.”

„Baze podataka mogu biti...”

Okrenuo se ka tabli i nastavio s predavanjem. Suvim sunderom obrisao je kurac s table i po njegovim konturama žvrljekao neke

šeme. Ostavio me je na miru. Stavio sam glavu na klupu i osluškivao zvuk olovke kojom je Toza revnosno prepisivao šeme s table. Da li je precrtao i kurac i čiča Gliše? Zaspao sam.

Profesor nije dozvoljavao da se izlazi na male odmore, kako bismo ranije završili. Ja sam se probudio negde pred kraj drugog časa i bio najglasniji među onima koji su zagovarali odlazak na veliki odmor. Profesor je digao ruke i pustio nas napolje.

Stao sam nasred školskog dvorišta i gledao u nebo iz kog je počeo da pada slab sneg. Neko mi je prišao iza leđa i stavio mi ruke na oči. Male mekane, proklete smrdljive šake. Okrenuo sam se, a Ana se pomalo prepala od mog izgleda.

„Šta ti je, na šta to ličiš?”

„Zašto, pa ovo je jedan od mojih boljih dana”, odgovorio sam.

Sneg je padao po nama, a njoj se nije sviđao moj ton. Stajala je jedno vreme pored mene, a onda joj je nešto drugo privuklo pažnju. Otišla je. Prišao mi je Baki. Požalio mi se kako ga je njegova Milka, Marija ili kako god da se zvala, šutnula u dupe. Rekao je da je raskinula s njim jer je pokušao da je uhvati za sisu dok su sedeli u pozorištu. Pričao mi je kako je depresivan i kako mu ona nedostaje. Bilo mi je muka i sa svakom pljuvačkom koju sam gutao, gutao sam i malo rasola. Pričao mi je kako je njihov profesor informatike genijalan, da prosipa fazone i sluša neke drekavce koje i ja slušam.

„Sve su to matore pizde, burazeru. Svi su oni odavno poraženi”, rekao sam mu.

„Kako to izgledaš, ćelavi? Vidi na šta ti liči kaput, sav uflekan. Da ne znam za bolje, mogao bih da se zakunem da smrdiš na rasol.”

„Ma jok, kakav bre rasol?”

„Fala kurcu da se i ovo završilo.”

„Koje?”

„Polugode.”

„Kako to misliš, završilo se polugode?”

„Danas je poslednji dan, nemoj mi reći da nisi znao.”

„Ma, znao sam, zajebavam te.”

Nisam znao. Izgleda da je zaista bio kraj prvog polugoda. Prvo polugode se drugom dvanaest, znači, završavalo blokom iz informatike. Bacio sam još jedan pogled na školsko dvorište i otišao kući. Nisam mogao da podnesem pomisao na onaj podrum, na onog

profesora, na njegove šeme i na obrise džinovskog kurca na tabli. Spavao sam do sledećeg dana.

*

Poslednjeg dana dvonedeljnog raspusta bio sam kod ćaleta. Nedelja. Sedeli smo i gledali seriju o brzom tipu. I dalje je bio brz i rešavao zločine. Kostim mu je bio crven, sav od kaučuka. Ćale je odnekud izvukao ručak. Ručak je bio potpun: čorba, klopa, dezert. Bio sam uveren da ga nije on skuvao. Nisam ga ni pitao, nije me ni interesovalo ko je kuvao moj nedeljni ručak. On je otišao u kuhinju da opere sudove, a ja sam se muvao po stanu. Ušao sam u sobu u kojoj je nekad spavala baba. Malo sam razgledao. Tamo je stajao raspremljen krevet, koji kao da je čekao nekoga da legne u njega. Ne mene. Bio je tu i orman i komoda. Otvorio sam orman a tamo nije bilo ničeg osim posteljine. Otvorio sam komodu. Bila je puna bižuterije, a tu je bila i kutija s lekovima. Lekovi su mahom bili u bočicama, mali, okrugli i raznobojni. Nisam znao čemu su služili. Ali, u jednoj velikoj crnoj kesi, nalazilo se nekoliko desetina kutija nekakvog apaurina. Otvorio sam jednu od njih i pogledao uputstvo. U pitanju je bio lek za smirenje. Čemu je babi služila tona lekova za smirenje? Slušao sam bajke o tim lekovima. Ljudi su ih pili s alkoholom i padali u komu, ljudi su ih pili u velikim količinama i padali u smrt. Setio sam se kako bi mi možda narednih dana palo na pamet da se ubijem, pa sam rešio da pokojnoj babi zaplepim apaurine. Bila je zima, nosio sam kaput, tako da je crnu kesu bilo veoma lako skembati, naročito pored ćaleta kakav je bio moj. Vratio sam se u dnevnu sobu. On još nije završio s pranjem sudova. Čuo sam ga kako ronda po kuhinji. Kesu sam skarabudžio u kaput, a kaput sam stavio na trosed. Pravio sam se blesav.

Kad se vratio iz kuhinje, ćale je opet pričao o politici. Rat u Hrvatskoj bio je gotov i mi smo tamo srušili neke gradove. Ćale se nervirao kakva smo stoka od naroda i ubeđivao me da je socijaldemokratska opcija opcija budućnosti. Govorio je da je to mešavina kapitalizma i socijalizma i da takav sistem vlada u Švedskoj. Ja sam klimao glavom. Moja jedina opcija bila je anarhija.

Kad sam sišao niz stepenice, na ulazu u zgradu presrela me je ona matora nakaza s kukastim nosom, koju sam sreo pre babine sahrane.

„Crni Bobane, ne valja ti posao.”

„Beži tamo, veštice. Šta hoćeš od mene?”

„Sve znam. Znam za tvoja opijanja, za te lekove...”

„Kakva kurac opijanja? Samo sam se dva puta napio u životu. Beži, dok te nisam išutirao ovom čizmom!”

Podigao sam desnu nogu i babi pokazivao martinku. Prokleta vrana se sklonila i propustila me da prođem. Babe sam jeo za doručak. Na putu do stanice, kesa mi je ispala iz kaputa, a iz nje su ispale kutije s lekovima. Neka deca su me gledala i pokazivala prstom na mene. Deca su mi se smejala. Prokleti, mali smrdljivi, prljavi kurvini sinovi. Deca su oduvek bila nemilosrdna i pokvarena. Stavio sam lekove u kesu, a oni su i dalje upirali svoje male prste u mene i kezili se. Zatrčao sam se i jedno od dece šutnuo u dupe. Bilo je to najzlobnije od sve prisutne dece. Ono je palo licem u blato i počelo da plače. Šutnuo sam još jedno dete u dupe, a ostala deca su se razbežala. Rešio sam da otpešačim do naredne stanice, za slučaj da deca pozovu svoje brkate naoružane očeve u hajku za mnom. Zašao sam u blokove i nestao.

*

Prvo polugodište završio sam sa samo tri keca. Fizičko, srpski i fizika. Iz fizičkog smo sva četvorica dobili kečeve jer se nijednom nismo pojavili na času. Pošto naša škola nije imala salu, fizičko smo imali na „25. maju”, a tamo nas je stvarno mrzelo da idemo. Nastavnik nam je poručio da ako hoćemo dvojke, moramo doći barem jednom u toku školske godine i odraditi testove. Doći ćemo. Jednom. Keca iz srpskog dobio sam jer nisam pročitao nijednu lektiru, a na pismenom sam otvoreno opisivao neka svoja anarhistička zapažanja o društvu. Upotrebljavao sam i prljav rečnik, a i temu sam promašio, jer je tema bila „Jesen i njeni plodovi”. Profesorka srpskog je bila dobra žena, nesposobna da bilo koga obori na popravni, tako da se nisam mnogo brinuo ni kad je ova ocena u pitanju. Ali fizika je bila potpun mrak. Pola odeljenja je imalo

jedinice, a žena-monstrum kod koje smo išli na časove bila je poznata po tome da je obarala na popravni, a nije bila bolja ni na popravnom. Meni ona sranja uopšte nisu bila jasna. Nisu mi bili jasni ni principi po kojima sam padao kad bi gradski autobus naglo zakočio. Tu je sve bilo crno i nije bilo izgleda za uspeh.

Tu je bio još i keč iz vladanja, ali je on urodio plodom, pošto više nismo bežali s časova. Razredna je imala još neke adute u rukavu, koji su se uglavnom svodili na različita poniženja.

Drugo polugode nije čestito ni počelo, a već je trebalo ići u svečanu salu, na priredbu povodom Svetog Save - školske slave. Komunisti su slavili Svetog Savu i bilo kakva priredba tim povodom morala je biti potpuni promašaj. Svako odeljenje je davalo pet predstavnika koji su išli na priredbu. Razredna je došla na treći čas i prozvala Tozu, Kostu, Bakija, mene i predsednika odeljenske zajednice, Mariju Bošković. Mi smo bili delegacija odeljenja. Marija Bošković je bila OK, s njom za dve godine nisam prozborio nijednu reč, ali nas četvorica nismo bili OK. Izgledali smo ofucano, odrpano i izmoždjeno. Jedino je Baki Marković bio u svojoj skupocenoj odori. Razredna je htela da ponizi najveće školske barabe. Seli smo u poslednji red, a ona je sela pored nas.

Svi su pričali o Dijani Janković. Ta šmizla je bila godinu dana mlađa od nas i važila je za najbolju ribu u školi. Meni lično izgledala je kao topče, sva nabijena, ogromnog dupeta i ne toliko velikih, ali upečatljivih sisa. Faca joj je bila okrugla i definitivno nije bila moj tip. Sve sam ih ubeđivao kako je u pitanju loša procena, kako riba kad se skine verovatno izgleda deblje od Gojka Zeca, ali me niko nije slušao. Dijana Janković je sedela dva reda ispred nas i mogle su joj se videti sise u dekolteu. Pažljiviji posmatrač mogao je uočiti i obode bradavica. Ona je bila predstavnik svog odeljenja i toliko je istakla sise da ni nastavnice nisu ostale ravnodušne. Svi prisutni su gledali u njene sise, ne obraćajući pažnju na svetosavske recitale. Dijana je mom cimeru Tozi dala telefon još pre nekoliko meseci, ali se još ništa posebno nije desilo. Toza je s vremena na vreme govorio kako su se čuli telefonom, a jednom su čak i izašli. No „mala je tvrda, ne da da joj se lupi žvaka”, govorio bi moj drug. Dijana Janković je znala svoju cenu.

Tri reda ispred nas sedela je Ana, koja je bila predstavnik svog odeljenja. Ja sam bio jedini koji je gledao u nju. Iako smo bili usred zime, napolju je bilo oko dvadeset stepeni. Ana je bila sva u perlama i bila je pravo osveženje za oči. Za vreme zimskog raspusta bila je kod babe u nekom selu pored Kuršumlije. Sedele su tamo bez struje i bez WC-a i lovile vukove. Nismo uopšte imali kontakte, ali ja sam je gledao u potiljak i mislima je pozivao da se okrene. Okrenula se, videla me, mahnula mi i sve je bilo kao pre. Nedelje bez kontakta s njom sada su izgledale kao jedan dan. Ponovo smo bili tu.

Posle priredbe, ona i ja smo malo sedeli u školskom dvorištu. Ona je bila u ortodoksnom hipi izdanju, a ja u ortodoksnom pank izdanju. Nisam se šišao od oktobra i tada, krajem januara, kosa je bila dovoljno duga da može da se maže pivom i da se od nje pravi moja stara Sid Vicious frizura. Ljudi su nam prilazili i govorili kako smo veoma sladak par. Mi smo sedeli, kezili se i niko od nas nije demantovao da smo par. Možda smo tih deset minuta zaista i bili par. Kad smo Ana i ja izlazili iz škole, videli smo Tozu i Dijanu Janković kako se žvalave nasred trotoara. Znači, Tozi je uspelo. Scena nije bila lepa za gledanje, jer je Toza otvorio usta kao da hoće da pojede jabuku u jednom zalogaju. Takva usta nabio je na Dijanina usta. Sisao je devojci polovinu lica, a njoj su se videle samo oči. Izgledalo je kao da joj isisava unutrašnjost. Oči su mu bile otvorene, gledao je njima unaokolo i namigivao poznanicima. Njene oči su bile zatvorene, a crvena kosa lepršala joj je na vetru.

Kad sam stigao kući, keva mi je dala uredno potpisan poziv za vojni odsek. To je bila novost. Bio sam prvi koji je dobio to sranje, ali rešen da budem poslednji koji će tamo otići. Otadžbina me je zvala, ali moja otadžbina bila je moja mala soba, a njena armija bio sam ja. Pocepao sam plavi koverat i naredio kevi da nikad više nikome ništa ne potpisuje, a svako slično sranje koje nađe u sandučetu pocepa. Ja sam ovde sasvim slučajno. Ovo nije moja država i ja nisam njen građanin. Jedno drugom ništa nismo dugovali.

*

Razredna je nastavila sa ponižavanjima i disciplinskim merama. Već posle nekoliko dana trebalo je ići u pozorište. Nekoliko ih se

dobrovoljno prijavilo. Valjda su bili željni starog, dobrog Nušića. Meni nije bilo ni do čega, a najmanje do Nušića. No, razredna je naredila nama četvorici da idemo. Nismo morali da platimo kartu, već se ona velikodušno ponudila da nas svu četvoricu izvede u pozorište. Nije bilo svrhe buniti se. Obećala nam je da ćemo dobiti dvojke iz vladanja ako izdržimo i ovaj test.

Išli smo pre podne u školu. Dogovorili smo se da se nađemo ispred škole u sedam uveče, pa ćemo odatle trolejbusom na Crveni krst.

Došao sam na vreme, a ispred škole su stajali Toza i Dijana. Bili su veseli, mladost je izbijala iz njihovih duša. Iz moje duše izbijali su prdeži. Naišli su Kosta i Baki, pa smo se svi zajedno uputili ka stanici.

Ispred pozorišta javili smo se razrednoj. Ona nam je podelila karte i uputila jednu primedbu na moj izgled. Onda je nekud otišla s ostalim nastavnicima, a mi smo ostali ispred pozorišta čekajući početak predstave. Zatim je naišla Ana.

Došla je s nekim tipom. Držali su se za ruke. Tip je bio viši za glavu od svih nas, izgledao je sasvim osrednje, nikako kao dečko takve pobunjenice kakva je bila Ana. Pretpostavio sam da je u pitanju nekakav brat ili rođak iz unutrašnjosti, a onda su na moje oči počeli da se žvalave. To se ne radi s braćom. Scena je bila monstruoza. Oni su se žvalavili dugo-dugo, a ja sam stajao pored njih blizu-blizu. Posle tog krljanja, Ana i njen „brat“ su mi prišli.

„Da te upoznam, ovo je Boki, moj najbolji drug.“

Jebo te Boki, pomislio sam.

Bilmez mi je prišao i srdačno pružio ruku. Prihvatio sam pozdrav. On je rekao: „Mirko, drago mi je“, a ja sam promrmljao svoje ime. Imao je svilenkastu košuljicu i pantalone koje nose odrasli. Možda je on bio jedan od njih. Onda su ušli u zgradu. Baki i Kosta su stajali na nekoliko metara od nas. Krenuo sam ka njima.

„Šta je sad ovo ćelavi? Ko je onaj?“ pitao me Baki.

„Njen brat“, odgovorio sam i otišao da tražim prvu samoposlugu.

Našao sam je, ušao unutra i kupio litar lozovače. Iako je bilo veoma toplo, na sebi sam imao kaput i vrlo lako sam prošvercovao flašu na pozorišnu predstavu. Seli smo u poslednji red, a kad su se svetla pogasila ja sam izvadio bocu i potegao. Baki i Košta su sedeli

pored mene, a Toza je sedeo dva reda ispred s Dijanom. Svetla pozornice delimično su ih osvetljavala. Opet su se žvalavili, a Toza je ponovo razjapio čeljusti, kao da će Dijani da usisa glavu. On je sisao, a ona je svojim ustima prebirala po njegovim krajnicima.

Kosta i Baki su se oduševili mojom flašom. Nategao sam dva puta po deset gutljaja, što je verovatno bilo dosta da se ubrzo obeznanim. Flašu sam prepustio drugarima, a oni su je dokusurili. Predstava nije bila ni na polovini, pičio je palanački humor star sto godina, a meni se pomalo vrtelo u glavi. Ustao sam, a Baki je počeo da me vuče za rukav.

„Gde ćeš, ćelavi?” šaputao je.

„Idem na scenu. Sad će moj deo”, odgovorio sam mu.

Izašao sam iz sale i pronašao WC. U WC-u nije bilo nikog. Umio sam se i gledao u ogledalo. Po izrazu lica provalio sam da sam pijan. Bilo je belo, s crvenim aknama oko usta i na čelu, pogled je bio prazan, krvav i gledao je nekud, deset centimetara iza ogledala. Sve je izgledalo mnogo lepše, osim tog prokletog lica, pa sam rešio da ga više ne gledam. Seo sam na patos i čekao.

Niko nije naišao, a prema urlanju razdraganih posetilaca, oduševljenih fantastičnom glumom, zaključio sam da je predstava završena. Razredna nam je naredila da se nacrtamo ispred pozorišta posle predstave, kako bi se uverila da smo zaista sve vreme bili tu. Ustao sam i krenuo.

Ispred pozorišta stajali su Kosta, Baki, Toza i Dijana. Kad sam stigao niko me ništa nije pitao. Ulovio sam izbezumljen Dijanin pogled, šokiran mojim stanjem, a onda sam ulovio njene sise, koje su sevale u dekolteu crnog sakoa. Na nogama je imala zvoncare, ali ona nije bila pravi hipik. Niko nije bio pravi hipik, one su sve bile seljanke spremne za udaju. A, vala, ni ja nisam bio pravi panker. Bio sam maloletna propalica, bez stava, bez ponosa, bez ideja, obezglavljen jednim crnokosim dupetom. Razredna je došla, a Kosta, Baki i ja smo stajali na priličnoj udaljenosti od nje, da ne bi osetila naš alkoholni smrad. Ako ga je i osetila, nije reagovala. Pohvalila nas je i rekla nam da donesemo sutradan knjižice u školu, da nam upiše dvojke iz vladanja.

U trolejbusu su Toza i Dijana sedeli na onom izdignutom sedištu iznad točka. Žvalavili su se svojim uobičajenim stilom, a putnici su

gledali u Dijanine sise. Ja sam sedeo skroz napred s nekom babom, koja je veoma brzo ustala i ostala da stoji. Niko više nije seo pored mene, ljudi su radije stajali i gurali se.

*

Nekoliko dana sam intenzivno razmišljao o Ani. Rešio sam da preduzmem neke konkretne korake, kako bih svoj život doveo tamo gde mu je i mesto - u cveće ili u govna.

Bio je ponedeljak. Februar. Išli smo posle podne u školu. Stajao sam nasred školskog dvorišta i gledao u sunce. Bilo je toplo. Zima je bila nikakva i osim onih par snegova u decembru i početkom januara, više je ličila na proleće. No, zime u Beogradu mogu da budu i hladne i tople, a život je sve manje mogao da bude cvet. U stvari, to nikako nije mogao da bude, kad bi čovek koji ga je živeo, bio govno.

Ana je naišla i poljubila me u obraz. Napravio sam izdrkanu facu i sve joj sasuo u lice.

„Slušaj, ja te volim. Zaljubljen sam u tebe ko zna od kad i ko zna zašto. Ne možemo da budemo drugovi, možemo samo da budemo zajedno. Ili tako ili nikako. Ja znam da ti imaš dečka, al' šta to mene boli uvo. Razmisli, pa se vidimo.”

Stajala je nekoliko sekundi, kao da su joj moje reči dolazile u glavu s malim vremenskim zaostatkom. Zatim je briznula u plač i otrčala u zgradu. Nisam znao kakva je to vrsta plača bila, ali mi se činilo da je u pitanju lažni sujetni plač jedne pokvarene tinejdžerke, navikle da ceo svet drži u šaci. Opet, možda je to bio plač izneverene drugarice. Bilo kako bilo, plač je bio veoma loš znak.

Otišao sam na čas, a pre nego što je nastavnik došao, u odeljenje je upala neka nepoznata riba i tutnula mi parče hartije u ruku. Školska sveska, sto lista, linije. Nepoznat rukopis, izgledao je kao ženski. Rečenice su bile poređane u stihovima, kao da je u pitanju neka pesma, ali rime nije bilo. Čitao sam. Bilo je tu milion stilskih figura, prenesenih značenja, ali je smisao bio očit. Osoba koja je napisala to sranje bila je rezignirana što ju je izdao neko u koga je verovala, što ju je izdao najbolji drug. Osoba se potpisala sa Ana. Prevedeno na ljudski jezik, bila je razočarana što sam njenim sisama i njenoj pički dao prednost u odnosu na njen duh. Izem ti duh

kad nemaš sise. Ana je bila patetična. Zgužvao sam to parče hartije i njime gađao neku glupaču koja me je nervirala od prvog dana škole. Besno se okrenula, a kad je videla ko ju je gađao, vratila se svojim uobičajenim aktivnostima. To je, dakle, bio kraj. Šanse su mi bile minimalne, ali sam ipak osećao neko neobjašnjivo olakšanje. Bio sam slobodan. Depresija koja me je ključala mesecima, otišla je zajedno s onim listom iz sveske na glavu Tatjane Zorić, a s nje se odbila na prašnjavi pod učionice. Odlučio sam da objavim rat celom svetu.

Izašao sam iz učionice. Baki je istrčao za mnom i pitao me kuda ću.

„Bilo kuda, samo ne na čas”, odgovorio sam mu.

„A neopravdani, a izbacivanje iz škole?” bunio se Baki.

„Šta ti kukaš, tebe nikada neće izbaciti iz škole. Tvoj ćale je njihov gospodar. Uostalom, sad imamo dvojke iz vladanja. Možemo da pravimo sranja do mile volje. Ajd' zdravo.”

„Čekaj ćelavi, idem s tobom.”

*

Pozvao sam Batu i rekao mu da pod hitno nađe neki studio u kome bi mogli da sviramo. Iznenadio se mojom euforijom i ažurnošću, a već kroz nekoliko dana izašao je s predlogom da odemo u „Akvarijum”. „Akvarijum” je bio studio u Marinkovoj bari. Kolale su priče da je to veoma dobar i jeftin studio. Rešili smo da ih proverimo.

Izvadio sam gitaru iz prašine i otišao tamo. Do studija se išlo dvadeset peticom. Dvadeset petica je prolazila pored Omladinskog stadiona, gde je bila okretnica 101. To me je sve podsećalo na Anu i činilo da me nepoznata sila lagano probada u predelu želuca. Mnoge stvari su me podsećale na Anu, bez obzira što naši kontakti nikada nisu bili bogzna kako intenzivni i svodili su se uglavnom na školu i telefon. Od poslednjih događaja u školskom dvorištu kontakata više nije ni bilo. Iz nepoznatog razloga svakakvo drveće me je podsećalo na nju, neka kola su me podsećala na nju. Kalemegdan me je podsećao na nju, iako tamo nikada nismo bili zajedno. Očigledno sam bio opterećen Anom, ali sam se hrabro držao. Od nje me je

recimo jasno odvrćala scena ispred pozorišta u kojoj su se ona i „brat” žvalavili i uživali u tome. Scena je bila toliko moćna u svojoj gadosti da Ani nikada nisam mogao dati za pravo da se oseća izneverenom. Ja sam bio izneveren.

Studio se nalazio u porodičnoj kući, koja se veoma lako nastazila kad se uzme u obzir lavirint uličica iz kojeg je sačinjena Marinkova bara. Vlasnik studija je bio nekakav vazda pospani dobroćudni hipik. Sama pojačala, bubnjevi i razglas su bili veoma dobri, a hipik je u mizernu cenu probe uključio i piće. Delio je pivo i sokove članovima bendova.

U to vreme sve grupe su obrađivale „Smells like teen spirit” Nirvane. Nirvana je bila relativno nepoznata, a „Smells like...” je bio hit na koji se ceo grad u veoma kratkom roku napalio. Neki bend koji je pre nas bio u studiju besomučno je svirao tu pesmu. Došli smo dvadesetak minuta ranije, a oni su svih dvadeset minuta svirali istu stvar. Bili su očajni, a hipik je sedeo s nama ispred prostorije, lagano klimao glavom u ritmu muzike i držao osmeh na licu. Pitao nas je da li bismo nešto popili, a mi smo odbili. Bio je pomalo razočaran.

Kad smo ušli u studio, shvatili smo da se ne sećamo nijedne pesme iz doba Duha. Ja sam pokušavao da nabodem nešto na gitari, ali bezuspešno. Stajali smo bez ideje, a onda sam počeo da sviram „Smells like teen spirit”. Sam od sebe. Rif je bio strahovito lak, pa mi je nekako sam došao pod prste. Svirali smo, ja sam pevao i samima sebi izgledali smo kao potpuni kreteni. Proba je trebalo da traje dva sata, ali već kroz četrdeset minuta smo bili spremni na polazak. Izašli smo iz studija, a hipik je sedeo ispred, bezbrižan i nasmejan. Pitao nas je zašto smo tako rano završili, a ja sam mu rekao kako ne možemo da se setimo nijedne pesme. Onda nas je pitao da li smo za neko piće, a mi smo ga odbili. Platili smo mu i otišli.

Na autobuskoj stanici dogovorili smo se da prvo kod kuće izvežbamo neke stvari, pre nego što ponovo odemo u studio. Složili smo se da je studio OK, da je hipik OK i da smo idioti što nismo prihvatili piće.

Dvadeset petica je bila prepuna. Gužvali smo se, a ja sam se gitarom štitio od velikog broja mrskih ljudskih bića. Iznenada sam na dva-tri metra udaljenosti ugledao žensku osobu koja se držala za

šipku. Bila je u agoniji. Gurali su je i gušili. Imala je kratku crnu kosu, kao i Ana, bila je visoka kao i Ana. Srce je počelo da mi udara kao ludo, a ja sam se zbog toga nervirao. Psovao sam srce što tuče kao sumanuto, nije bilo razloga za to. Jebeš srce koje tako besni zbog jedne minijaturne ženske duše. Kad se okrenula, video sam da nije u pitanju Ana. U pitanju je bila ženska osoba od oko četrdeset godina. Imala je crte lica identične Aninim. Izgledala je kao Ana za dvadeset pet godina. Učinilo mi se na momenat kako sam se našao u nekoj dvadeset petici nekog budućeg Beograda, sa nekom budućom Anom pred očima. Izgledala je iznureno. Sav sam se iskrivio ne bih li uspeo da vidim da li ima burmu. Imala je. Da li će i Ana izgledati tako iznureno, da li je i ova žena nekome nekada izgledala kao što je Ana izgledala meni? Kad se samo setim da je sve počelo s njenim sisama i dupetom. Okrenuo sam glavu, a zatim sam se krivio ne bih li na nekom od satova koji su stajali na znojnim zglobovima oko mene, ugledao tačno vreme. Devet i dvadeset uveče. Izašao sam kod Omladinskog stadiona i krenuo peške kući. Prošao sam pored početne stanice sto keca i samog sebe sam mrzeo što sam priželjkivao da sretnem Anu. Mogao sam je sresti svakog dana u školi.

Kroz tri dana Bata mi se javio i rekao da je „Akvarijum” zatvoren. Niko nije znao zbog čega. Odlučio sam da jedno vreme o'ladim sa rokenrolom.

*

Stvari sa Anom su se i pored svega ubrzo normalizovale. Nisam mogao da se pravim kako je ne prepoznajem u školskom dvorištu, pa smo polako ponovo počeli da razgovaramo. Niko nije pominjao moj ispad. U isto vreme Baki i ja smo počeli mnogo više da bežimo s časova. Kosta nije cele dane dolazio u školu, a Toza je sedeo u učionici i bio dobar đak. Njegova veza s Dijanom se neslavno završila. Međusobno su se optuživali da im smrdi iz usta. Za Tozu sam i sam znao, a za nju nisam. Toza je rekao da mu je jednom lepo izdrkala kurac, ali da joj je posle toga dao nogu. Ovakve izjave razočaranog tinejdžera trebalo je uzeti s rezervom, ali je, opet, bilo veoma lako zamisliti Dijanu kako nekome drka kurac.

Devetog marta bila je godišnjica prošlogodišnjih demonstracija. Bio je zakazan miting, a naš direktor, vikend ratnik i ubeđeni komunista, zaključao je školu, kako nekom ne bi palo na pamet da zbríše na Trg. Baki, ja i još nekoliko fanatika pobjegli smo kroz prozor od WC-a, ali Baki i ja nismo otišli na Trg.

Otišli smo kućama. Ne znam zašto je Baki Marković otišao kući, ali ja sam otišao jer sam bio ubeđeni anarhista i nije bilo te političke opcije koja je mene mogla zainteresovati. Deveti mart je bio revolt, ja sam to donekle poštovao, a svoj deo sam odradio tako što sam pobjegao s časova.

Kroz nekoliko dana, razredna je namirisala da je bežanje s časova ponovo uzelo maha, pa je rešila da preduzme neke nove mere. Ovog puta je sačekala s ukorima: najpre je dovela istreniranog psihologa, koji je celom odeljenju podelio testove inteligencije i testove agresivnosti. Htela je da vidi s kim zaista ima posla. Testovi inteligencije su izgledali kao neki prosti zadaci iz geometrije ili iz enigmatskih časopisa. Ja sam nasumice zaokruživao, ne gledajući pitanja. Svugde sam zaokružio rešenje pod brojem jedan. Prvi sam predao test inteligencije, ali sam na njemu sigurno najgore prošao. Test agresivnosti je bio mnogo interesantniji: Pitanje broj jedan: Da li voliš svoju majku? Odgovor: Ne volim je.

Pitanje broj dva: Šta misliš o homoseksualcima? Odgovor: Sve bi ih trebalo pobiti.

Pitanje broj tri: Šta misliš o uniformisanim licima? Odgovor: Sve bi ih trebalo pobiti.

Pitanje broj četiri: Da li bi mogao da budeš vođa zločinačke skupine? Odgovor: Još kako.

I sve u tom stilu. Kroz nekoliko dana stigao je poziv da Kosta i ja odemo kod školskog psihologa. Izgleda da smo nas dvojica najbolje prošli na testu agresivnosti. Prvo je on ušao. Zadržao se unutra desetak minuta, a kad je izašao, samo mi je namignuo, pripalio cigaretu i otišao u školsko dvorište.

Školski psiholog nije bila nimalo nalik profesorki psihologije, koju smo doveli do ludila. Nije bila nalik ni profesoru koji je došao posle profesorka. Školski psiholog je bila opako mudo, čija je reč mogla da ti zapečati sudbinu.

„Ti si taj, dakle”, rekla mi je. „Sedi.”

Seo sam. Pripalila je cigaretu, a onda je i mene ponudila. Rekao sam joj da ne pušim. To nije očekivala.

„Tvoj test agresivnosti je veoma interesantan.”

Sedeo sam i ćutao. Nisam osećao potrebu da joj kažem bilo šta.

„Čula sam ja za tebe i tvoje drugove. Priča se o vama. Sve je u redu dok neko ne napiše ovakav test. Da li si bio iskren u tom testu?”

„Aha. Zašto, je l' ne valja test?” pravio sam se blesav.

„Test ne može da valja i ne valja. Test prikazuje ličnosti onakve kakve jesu, a ličnosti ne mogu da valjaju i ne valjaju. Tvoj test izgleda kao da ga je popunjavao Čarls Menson ili Adolf Hitler. Šta misliš o njima?”

„Idioti”, rekao sam. Ni to nije očekivala.

„Znaš kako, navikla sam da neko folira na tim testovima. Zato postoje trik pitanja. To su pitanja koja služe da na njih odgovoriš, misleći da ćeš da ispadneš agresivan, a u stvari se pokaže da si folirant ili mamina maza. Ti si i na trik pitanja odgovorio kao što bi odgovorio Adolf Hitler.”

„Jako mi je žao zbog toga.”

„Ne, ne, nemoj da ti bude žao. Ne sme da ti bude žao zbog onog što jesi.”

„Dobro, onda mi nije žao.”

Psiholog je ustala i malo se vrtela po kancelariji. Ja sam kroz njene odškrinute zavese gledao u školsko dvorište. Video sam Kostu koji je sedeo na klupici, pušio i pljuvao ispred sebe.

„Da li su tvoji roditelji zajedno?” pitala me iznenada.

„Nisu.”

„Od kad?”

„Ima par godina.”

„Tvoja razredna mi je rekla da si prošle godine bio dobar učenik.”

„Bio sam odličan, ali to je bilo slučajno.”

„Slučajno? Niko nije odličan slučajno, naročito ne neko ko izgleda kao ti.”

„Baš vam hvala.”

„Nema na čemu. A ona crna devojka? Viđam vas često u školskom dvorištu. Ko je ona?”

„Niko. Neka seljanka iz Padinske Skele. Nakačila mi se.”

Znala je da sam lagao, znala je da sam lagao namerno i očigledno, tako da ona to provali. Nije mi se filozofiralo s njom. Hteo sam da me pusti, da izađem u dvorište, sednem na klupicu i pljujem s Kostom.

„Da li bi bio raspoložen da odeš u Zavod za mentalno zdravlje? To je tu, u komšiluku...”

„Znam gde je. Stanujem preko puta. Zašto da idem tamo? Nisam lud valjda?”

„Da si lud, ne bih te pitala da odeš u Zavod za mentalno zdravlje, već bih naredila da te odnesu u 'Lazu Lazarević'. Trebalo bi možda da odeš u Zavod, da jednom nedeljno razgovaraš s nekim. Tamo su jako fini ljudi i odlični stručnjaci.”

„OK, onda, ići ću.”

„Napisaću ti uput. Tamo me znaju. Samo im pokaži ovo i sve će biti u redu.”

Nešto je naškrabala na parčetu hartije. Onda mi je to dala i uz osmeh me ispratila iz kancelarije. Izašao sam i iscepao njene škrabotine ni ne pogledavši ih. Otišao sam u dvorište, seo pored Koste i počeo da pljujem.

*

Ponovni kontakti sa Anom doneli su nove depresije. Počeo sam da pijem redovno. Bio sam pravi solo drinker. Doneo bih kući pola litre loze iz samoposluge, zatvorio bih se u sobu i počeo da cevčim. Puštao bih GBH, Exploited, Pistolse, Ramonse, Bad Religion i plakao. Bio sam jedina osoba u istoriji ljudske civilizacije koja je plakala uz Exploited. Slabo sam se viđao sa društvom iz osnovne. Klip, Bata i Vojvoda su se viđali, ali ja sam radije sedeo kod kuće i cuclo bocu. Onda sam iz babine kese izvukao prvu kutiju apaurina i uz lozu popio dva komada. Mnogo me je brže uhvatilo i prikucalo za patos.

Opijanja su se ponavljala iz dana u dan, dolazio sam u školu mamuran s jakim glavoboljama, a piće sam sve teže podnosio, povraćao bih, bolela bi me glava, ali sam uporno nastavljao, iz večeri u večer. Broj tableta koje sam pio uz pola litra loze popeo se na pet. I dalje sam plakao. I dalje sam na svakom velikom odmoru stajao s

Anom i razgovarao. I dalje bih je ponekad pratio na autobus posle časova. A onda mi je ponovo pukao film.

Jedne večeri sam pio standardnu količinu loze i pilula i slušao Ramonse. Cmizdrio sam kao neka devojčica. Nije taj plač bio vezan konkretno za Anu. Sve je bilo obavijeno Anom, ali plač je bio vezan za neke neuhvatljive i neopipljive stvari. Plakao sam zbog lepog vremena, plakao sam zbog ružnog vremena, plakao sam zbog zvuka autobusa koji su prolazili ulicom i zbog senki uličnih svetiljki na plafonu moje sobe. Suze su mi bile veoma slane i pune mržnje. Bio je to plač besnog deteta. Možda sam ipak bio za „Lazu”. Možda se psiholog prevarila. Dohvatio sam nekakvu lovačku kamu, koju sam iz predostrožnosti držao ispod kreveta i zasekao se po levoj ruci. Bilo mi je lakše. Zasekao sam se još jednom i još jednom. Kama je bila zatupljena, pa sam morao da radim napred-nazad, ne bih li pustio krv. Što je više krvi išlo, meni je bilo sve lakše. Radio sam perfidno, smireno. Izbegavao sam mladeže i vene, rezbario sam detaljno kao da rezbarim komad drveta, a ne rođenu ruku. Kad sam završio sa sečom, legao sam da spavam.

Kad sam se ujutru probudio, pogledao sam ruku. Izgledala je moćno. Posekotine nisam čistio, usirena krv je oblila celu ruku, a crveni otisci su se nalazili svuda po posteljini. Stigao sam u školu pred kraj drugog časa. Na sebi sam imao motorku, majicu i pocepane farmerke. Zvonilo je. Počeo je veliki odmor. Ljudi su počeli da izlaze, dvorište je počelo da se puni. Sedeo sam zavrnutih rukava, kako bi svi mogli da vide moju levu ruku, svu u krvi. Ljudi su primetili da sam tih dana izgledao gadno, ali ovo je bilo previše. Neki su mi prilazili i pitali šta se desilo, a ja sam im govorio kako sam prethodne noći svirao violinu. Svi su bili bogzna kako zabrinuti, a u stvari su bili veseli jer su imali svog klovna koji ih je svakodnevno zabavljao i uveravao kako postoji i gore od onoga što se dešavalo u njihovim životima. Ana je poslednjih dana na odmor izlazila među poslednjima, a ja sam bio ubeđen da je to radila namerno, kako bi me zajebavala. Mislila je da me drži u šaci. I tog dana je izašla među poslednjima. Videla je rulju okupljenu oko mene i moje ruke i prišla nam. Bacila je pogled na moju ruku i pala mi u naručje. Plakala je. Bio sam ubeđen da su u pitanju krokodilske suze. Suze krokodila iz nekog od kanala oko Padinjaka. Odgurnuo sam je.

„Šta ti je?“ pitala me kroz svoje kisele suze.

„Nosi se bre u pizdu materinu, kurvetino. Da mi više nisi prišla.“

Bio je to moj način rešavanja problema sa ženama. Narogušila se i otišla, a nekoliko ljudi je zatapšalo. Ljudi je nisu voleli. Valjda su videli nešto za šta sam ja bio slep. Bilo mi je mnogo lakše, popeo sam se uz stepenice, ušao u učionicu i seo pored Toze. Bio sam spreman za čas. Događaj iz dvorišta se proćuo, krvava ruka, Ana, pizda materina i ljudi su me po hodnicima i u učionici gledali kao natprirodno biće. U odnosu na njih, možda sam to i bio. Skinuo sam jaknu, a levu ruku stavio na astal. Usirena krv na njoj poprimila je crnu boju i ruka je zaista izgledala odvratno, svima osim meni. Meni je ruka bila predivna, podsećala me je na jednu od mojih retkih pobeda. Želeo sam da ta ruka ostane zauvek takva.

Sledećeg dana, došao sam u školu u zvoncarama. Kosa mi je bila veoma dugačka, jer se još uvek nisam šišao. Oko glave sam vezao maramu, a odnekud sam izvukao te prastare zvoncare i obukao ih. Gore sam imao samo neku prljavu majicu. Bilo je hladno, a meni je ruka bila sva u krastama. Još uvek je nisam oprao. Na nogama sam imao starke. Svi su se smejali kad su me videli. I ja sam se smejao mojim Fadilj Vokri butinama u uskim zvoncarama. Bio je to moj lični protest protiv svih hipi kurvi na ovom svetu. Pokazao sam im da sam ja najveća hipi kurva.

*

Početak aprila ovisnost o školi je postala izuzetna. Kosta, Toza, Baki i ja nalazili bismo se u pola dva, a odlazili iz škole u osam i dvadeset uveče. Od toga bismo bili na svega dva ili tri časa. Kada smo išli pre podne u školu, dolazili bismo po buđenju, a odlazili kada bi nam dosadilo da sedimo u školskom dvorištu i školskim WC-ima. Ponovo smo bežali sa časova, a to nam niko nije zamerao. Razredna se pravila kao da se ništa ne dešava, samo nam je ćutke opravdavala izostanke. Izgledalo je kao da su se predali, kao da su zaključili da je bolje ostaviti nas da na miru bežimo s časova, nego da sedimo na njima i pravimo sranja. Istina, ni mi nismo bili tako bezobzirni kao pre. Dogovorili smo se s Dokom, školskim domarom, da tu i tamo upadne na čas i zamoli nastavnika da pusti dečake

napolje, kako bi mu pomogli oko utovara i istovara ovoga ili onoga. Izlazili bismo, utovarili jedno ili dva ovoga i onoga, a onda bismo do kraja nastave sedeli i blejali u školskom dvorištu. Tamo je bilo mnogo prijatnije sedeti posle podne nego pre podne. Za Doku domara se pričalo da sere tako što sedne na dasku obrnuto i obgrli njen poklopac. Ja nikakav problem nisam imao s takvim načinom kenjanja, čak sam jednom to i probao, pa sam se sav popišao.

Mesto sastanka u pola dva bio je „Krastavac”, samoposluga na uglu Lole Ribara i Palmotićeve. Lokalno stanovništvo zvalo ju je „Krastavac”, a zbog čega, pojma nisam imao. Dolazio bih tamo oko jedan i dvadeset, seo bih na sims ispred izloga i gledao ko prolazi ulicom. Ljudi su iz daljine primećivali da se na simsu nalazi neka nakaza, pa su prelazili ulicu na vreme, kako ne bi prošli pored mene. Ne znam da li je to slučajnost, ali su se u delu izloga ispred koga sam obično sedeo, ubrzo našli toalet papiri i sredstva za čišćenje WC šolje.

Kosta bi bio najtačniji. Dolazio bi iz pravca Takovske. Prošao bi pored škole, došao do „Krastavca”, pozdravio se sa mnom, a onda bi u mom društvu krenuo nazad ka školi. Baki Marković bi dolazio iz Palmotićeve i bio je relativno tačan, a Toza nije nikada bio tačan i najčešće bi se pojavljivao tek u školskom dvorištu. I dalje sam uredno nosio zvoncare, a kosa je pretila da postane dugačka preko svake granice pankerske pristojnosti.

Kako moja dokolica nije imala granica, a sedenje kod kuće pre podne me je ubijalo, tih dana sam počeo da svraćam kod Vojvode. Vojvoda je stanovao preko puta moje škole, a išao je u Prvu beogradsku. Imao je specifičan sistem izbegavanja škole. Uporno bi odlazio kod doktora i tražio opravdanja. Preko sto dana nije bio u školi od početka školske godine. Pretili su mu polaganjem razrednih ispita, ali on nije mario. Bio mi je uvek na raspolaganju. Kad bih ustao oko deset i osetio podmukli ubilački prolećni vetrić u nozdrvama, spas sam nalazio tako što bih navukao zvoncare na dupe, starke na noge i prljavu pocepanu pidžamu na leđa i došao kod Vojvode.

Sedeli smo jednog prepodneva kod njega i gledali TV. Program se iznenada prekinuo i na ekranu se pojavila nekakva specijalna emisija. Reporter je bio ushićen, uzvrteo se, skakao po ulici.

Desetine guzatih golfova bile su uparkirane oko njega, a tu i tamo je neko ležao. Opet leševi. Počinjao je rat u Bosni.

„Obrati pažnju, sad gledamo kako počinje rat u Bosni, a kroz deset godina ćemo se sećati ovog trenutka i smejati mu se. Kako glupi Bosanci uopšte mogu da ratuju? Videćeš da će to biti jedna teška komedija”, rekao sam Vojvodi i otišao do „Krastavca” da sačekam prijatelje.

Na nedeljnom ručku moj ćale je izneo dve interesantne teorije. Naravno, prva teorija bila je vezana za novonastalu političku situaciju. Ćale je fantazirao kako će ovaj rat biti deset puta krvaviji od onog u Hrvatskoj. Ja sam ga pitao kako glupi Bosanci uopšte mogu da ratuju, a on je rekao da će biti tako baš zato što su glupi. Psovao je vlast, a ja sam ga delimično slušao a delimično sam gledao seriju o brzom tipu. Druga teorija mog oca bila je o tome kako je glupo da dolazim kod njega nedeljom u prazan stan, kad mogu da dolazim u stan u kome su stanovali on, njegova žena, njena ćerka i njihov rotvajler. To je bio prvi put da mi je pomenuo kako ima ženu, a pošto ne volim kućice rekao sam mu da ćemo se i dalje nalaziti u babinom stanu, a on nek slobodno donosi ručak, jer njegova žena dobro kuva. On je prvo malo gledao kako izgledam, a onda je valjda shvatio kako se sa mnom u ovom stanju ne vredi raspravljati. Bio je veoma glup što je ikome hteo da predstavi ovakvog sina. Zakazali smo novi sastanak na istom mestu, u istom sastavu, u isto vreme, naredne nedelje.

*

U međuvremenu, „Zvezda” je igrala sa „Sampdorijom” odlučujuću utakmicu za opstanak u Ligi šampiona. „Zvezda” je zbog sranja u zemlji igrala čas u Bugarskoj, čas u Mađarskoj. Utakmica sa „Sampdorijom” se igrala na stadionu CSKA u Sofiji. Pobegao sam od kuće i sa nekoliko drugara otišao u Bugarsku. Ionako nikome nisam polagao račune gde bih išao i kad bih se vraćao, tako da verovatno nikog nije ni bila briga što sam odsutan. Autobusi su polazili sa desetak mesta, a naš je pošao u šest ujutru sa platoa ispred Paviljona „Cvijeta Zuzorić”. Iskrao sam se iz kuće u pet sati, našao se sa Vojvodom i još tri nepoznata tipa i otišao iz zemlje. Za ovu

priliku nisam obukao zvoncare. Na utakmicu sam išao u martinkama, petsto kecu i fajerci. Na glavi sam nosio kačket, a kosa je bila jedino što je otkrivalo moj tadašnji hipi izgled. Imao sam i zulufe koji su sezali maltene do usta. Sa sobom sam poneo samo pasoš. Pare nisam nosio. Pare nisam ni imao. Sve sam dao za autobusku kartu i ulaznicu za istočnu tribinu stadiona. Istočna tribina mi je obično donosila sreću.

Naš autobus je bio pun fanatika. Putnici su bili fanatici, šofer je bio fanatik, vođa puta bio je fanatik. Putnici su pevali „Zvezdine” pesme, a vođa puta je puštao video-kasetu sa snimcima utakmica „Zvezda” - „Bajern” i „Zvezda” - „Olimpik”. Recimo deset puta u toku vožnje. Šofer je bio potpuni luđak koji je za dvadeset minuta pretekao sve ostale navijačke autobuse. Cigareta mu je visila iz usta. Svaki put kad bih pogledao u njega, iz usta bi mu visila ista cigareta, iste dužine. Kao da je vozio brzinom svetlosti. Vreme je za njega i njegovu cigaretu stalo. Na granici smo gledali u čoveka koji je pišao pet minuta pored nekog drveta, a na putu do Sofije smo videli Bugare koji su uzdizali tri prsta i pozdravljali nas. To se kosilo sa lekcijama iz istorije gde Bugari važe za naše tradicionalne neprijatelje. Ili su to možda bili Finci?

U gradu Sofiji Bugari su pokušali da nam uvale nekakve relikvije iz doba komunizma. Zastave, značke, biste Lenjina. Bugari su se ponašali kao da smo turisti sa zapada, a ne Srbi koji su iskusili komunizam mnogo pogubniji od njihovog. U krajnjoj liniji, mi smo i dalje živeli u nekoj vrsti komunizma, a oni su se toga ratosiljali. Navijači su sedeli u kafanama, pili i odbijali da plate. Brkate kelnerice su trčale unaokolo, preklinjući ih da se isprse s nekim levom, a oni su se smejali. Mi smo takođe pili, takođe nismo hteli da platimo, ali se nismo smejali konobaricama. Samo bismo bez reči izlazili iz kafana. Italijanski navijači su se pred najezdom Srba sklonili u pravoslavnu crkvu u centru Sofije. Pravoslavni Srbi su potom navijačkim raketama gađali pravoslavnu crkvu ne bi li se dokopali nekih italijanskih vratova, a pravoslavna bugarska policija je tukla pravoslavne Srbe i privodila ih u pravoslavne bugarske marice koje su ih potom vodile u pravoslavne bugarske zatvore. Katolički Italijani bili su bezbedni. Mi smo sve to mirno posmatrali sa klupe u obližnjem parku i pili pivo.

Zahvaljujući tragičnom ishodu, s utakmice smo izašli pet-šest minuta pre njenog kraja. Jedine svetle tačke meča bili su gol Mihajlovića i gađanje policajaca kikirikijem. Bugari su kikiriki prodavali u zaheftanim najlonskim kesicama. Kikiriki je bio izuzetno jeftin, pa je Vojvoda kupio nekih tridesetak kesica i razdelio nam. Bile su male, kompaktne i nabijene kikirikijem. Gađali smo njima policajce na atletskoj stazi. Odbijale su im se o šlemove, a oni bi se saginjali i stavljali ih u džepove. Posle svega, pala je noć.

Prošli smo kroz neki veliki park, a u njemu su „Zvezdini“ navijači pišali. Bilo ih je dvojica po drvetu. Neki su pišali, neki su plakali, a neki su pišali i plakali. Na izlasku iz Bugarske nisu nam lupili pečat u pasoše. Što se mog pasoša tiče, ostao sam u Bugarskoj.

Bilo je oko pet sati ujutru kad smo došli u Beograd. Kao i svako drugo svitanje, ovo beogradsko bilo je krajnje mučno. Dovukao sam se ispred škole. U srcu mi je bio jad. Bila mi je potrebna škola. „Zvezda“ je izgubila. S Anom nisam razgovarao. Bila mi je potrebna škola.

Sačekao sam da dođe tetkica koja je otključavala školu. Ponovo je u pitanju bila seda šef-tetkica. Pogledala me je, a ja sam gledao u zid. Otključala je. Ušao sam za njom i seo u školsko dvorište. Sunce je u međuvremenu svanulo i šamaralo me po obrazima. Ljudi su polako počeli da dolaze. Prolazili su kroz dvorište i gledali me. Neki od njih me nisu gledali. Oko vrata mi je bio vezan sintetički šal, koji sam ukrao prodavcu navijačkih rekvizita ispred stadiona CSKA. Nije se ni trudio da me zaustavi. Boja sa šala nalazila mi se po vratu i rukama. Reč „zvezda“ bila je pogrešno napisana. „Svežda“. Zvonilo je za početak časa. Izašao sam iz školske zgrade i otišao kući. Šal sam zavezao za saobraćajni znak ispred škole. Zabranjeno parkiranje.

Došao sam kući, a tamo su me zatekle spuštene roletne. Spas. Seo sam na krevet i okrenuo Anin broj telefona. Javila se. Zašto mala kučka nije bila u školi?

„Ej“, rekao sam.

„Ej“, odgovorila je.

„Što nisi u školi?“ pitao sam je.

„Zašto ti nisi u školi?“

„Bio sam na utakmici. U Bugarskoj. „Zvezda“ - „Sampdorija.“

„Aha. I?“ Ana je bila potpuno hladna.

„Pukli smo.“

„Super. Ionako navijam za 'Partizan'“.

„Kurvo.“

Spustio sam joj slušalicu. Pojeo sam se što sam je uopšte nazvao. Bio sam prokleti slabić. Ona je, međutim, bila prokleta mala drolja. Otvorio sam fioku i pronašao neke kasete koje mi je poklonila prošle jeseni. Neki usrani hipici, s nekim usranim pesmama, a na kasetama neke usrane posvete. Bacio sam ih kroz prozor. Našao sam i komad sveske, na kome mi je jednom napisala: „Ti si lud, a ja sam tvoj hipi cvet“. I njega sam izgužvao i bacio kroz prozor. Pokidao sam je iz svojih uspomena. Prokleta mala fufa, nije htela da bude sa mnom. Navijala je za „Partizan“. Nikada mi nije poklonila onu mindušu koju mi je obećala. Legao sam i zaspao.

*

Hipi izgledom pljuvao sam na ceo svet oko sebe, ali me je on neodoljivo podsećao na Anu. Rešio sam da raskrstim sa svime što me je podsećalo na nju, da srušim školu, da zapalim Kalemegdan, da pobijem preživеле članove Led Zeppelina. Sve su to govna koja nisu zasluživala da postoje pred mojim očima. Vratio sam se u martinke, pocepane majice i farmerke, i rešio da počnem s drugim oblicima oslobodilačke borbe. Sa Tozom bih se ljubio u obraz svaki put kad bismo se negde nalazili ili rastajali. Kad to mogu da rade ribe, možemo i mi. Toza je takođe imao običaj da mi priđe dok sedim na klupici u dvorištu i kolenima klekne na moja kolena. Ja bih jeo sendvič, a on bi klečao na mojim kolenima raširenih ruku i balansirao. Padao je preko mene, na patos, na ljude koji su prolazili okolo, a ja bih ždrao, bez ikakvih emocija. Kad je direktor škole jedanput video tu scenu, rekao mi je da sam definitivno izgubio kompas, da se nalazim u velikoj magli i da je smrt možda pravi izlaz. Isto to je rekao i Tozi. Ponudio mi se da me jednog vikenda odvede sa sobom na ratište i ostavi me golog u šumi. Isto to je ponudio i Tozi. Odbio sam ga. Smrt je bila previše smešna za mene. Smrt je bila igračka.

Jednom je Kosta stajao nasred školskog dvorišta sa najlon kesom na glavi. Potpuno ju je prilepio za lice i uvlačio ustima jedan njen deo. Prišao sam mu i lupio mu žvaku preko najlonske kese. Veoma je odvratno žvalaviti drugog muškarca, makar i preko kese, ali je svet oko mene bio još gori, pa sam rešio da ga jebem na sve moguće načine. Prisutni su gledali scenu i zgražavali se. Kosta i ja smo lizali kesu, svaki sa svoje strane. Preko te kese jezici su nam se dodirivali. Momci su se krstili, devojke vrištale, nastavnici se smejali. To se desilo dva ili tri puta, a kad je narod oguglao prekinuli smo. Narod brzo ogugla na svako sranje.

Prestao sam da nosim gaće, a sve farmerke su mi bile pocepane. Pošto su mi butine kao kod fudbalera, farmerke su se najpre cepale na preponama. Jaja bi ispadala na svakom koraku. Nisam se stideo svojih jaja. Sedeo bih na času, a Toza bi po svom starom običaju zapisivao šta nastavnik diktira. Provukao bih jedno jaje kroz rupu na farmerkama i vukao bih ga napred-nazad. Kucnuo bih Tozu po ramenu, a kad bi me on upitno pogledao rekao bih mu: „Neko te gleda”, a zatim bih mu prstom pokazao na moje međunožje. Našao bi se oči u oči s mojim jajetom, levim ili desnim, zavisi koji je dan u nedelji bio, slegnuo bi ramenima i nastavio bi da piše. Kosta i Baki su voleli taj štos, a najviše pristalica imao sam među devojka u odeljenju. Nasred časa, nasred ispitivanja, počeo bih da zivkam neku od njih. „Majo, Majo, Majo!” siktao bih, a kad bi se Maja okrenula, ja bih joj pokazao svoje jaje. Maja bi se osmehnula, napravila pokret rukom koji je objašnjavao moje stanje svesti, a posle bi rekla drugarici šta se zbiva. Onda bi se i drugarica iz klupe okrenula prema meni i njoj bih pokazao jaje, a ona bi se nasmejala i nastavila sa školskim aktivnostima. Ulepšavao sam im turoban školski život, bio sam putujući cirkus, a Anu više nisam viđao. Prestala je da izlazi na velike odmone. Moralo je da se zna ko je gospodar školskog dvorišta i ko će tamo ostati, kada svi budu digli ruke. Svi će pobeći, a ja ću stajati nasred školskog dvorišta, s pocepanim farmerkama, bez gaća, gledajući noću u mesec, a danju u nebo.

Tih dana sam rešio da raskrstim sa idiotskom kosurinorn. Vreme je bilo za prave poteze, a prvi od njih je bilo brijanje monstruoznih zulufa. Posle toga, otišao sam kod frizera. Izabrao sam „Andrea” u

Kosovskoj ulici, jer sam se tamo jednom šišao kad sam bio mali. „Andre” je bio skup. Bilo je nekoliko radnika u salonu i svi su bili Andre.

„Izvoli?” pitao me Andre.

„Šišanje”, rekao sam mu.

Najpre su mi oprali kosu. To je bilo prvo pranje posle nekoliko meseci. Andre je morao četiri puta da nanosi šampon i četiri puta da je ispira. Detaljno ju je posle toga obrisao, izbegavajući da gleda u moje uši, a peškir je posle toga najverovatnije bacio. Posadio me je u stolicu.

„Kako ćemo?” pitao je.

„Sa strane skroz kratko, a gore ostavi sve.”

„Ne razumem.”

„Sa strane skini što više možeš, a gore ostavi ovako kako je. Gore ne diraj ništa.”

Nesrećni Andre je uzeo mašinicu i počeo s friziranjem. Maltretirao se dva sata, pravio neke prelaze, a gore ništa nije dirao. Kad je završio, pogledao me je, ne verujući da je uradio pravu stvar.

„Kako ti se čini?” bojažljivo me je pitao.

Kosa sa strane bila je dugačka oko pola santimetra, a kosa na vrhu glave i pozadi bila je dugačka dvadesetak santimetara.

„Znaš šta, ne valja”, rekao sam mu.

„Je l’?”

„Aha. Mnogo je dugačko ovo sa strane. Obrij mi to.”

„Da... ti... obrijem to sa strane?”

„Da, hoću široki čoveče.”

„Ne može široki ovde. Ovo je ozbiljan salon.”

„Kako bre ne može? Zovi mi Andrea!” pobunio sam se

„Ja sam Andre”, rekao je.

„Hteo sam da kažem, zovi gazdu!”

„Ja sam gazda”, rekao je Andre.

„A ko je ono?” pitao sam upirući prstom na jednog koji mi je izgledao kao gazda.

„Šta te briga. Briši odavde! Možeš i sam to da obriješ, kod kuće.”

Ustao sam sa stolice i otresao dlake.

„Koliko sam dužan?” pitao sam ga.

„Ništa. Samo idi odavde i nikom nemoj da kažeš da smo te mi šišali.”

Istrčao sam sav veseo. Uštedeo sam gomilu para, a Andre je odradio lavovski deo posla. Kući sam pokušao da obrijem delove glave oko kreste. Nisam mogao dobro da uočim gde da povučem crtu, pa se nisam brijao s penom, već samo uz pomoć vode. Kad sam završio, koža na glavi mi je bila sva u crvenim pečatima. Sve je bilo oguljeno, a na vrhu glave i pozadi bila je kresta, široka oko pet centimetara. Izgledao sam predivno. Kad je moja keva videla frizuru, nije reagovala bogzna kako. Samo je otišla u svoju sobu i uključila TV. To me je malo obeshrabrilo, ali kad sam izašao na ulicu, jedna baba je, ugledavši me, počela da plače. Otišao sam kod Klipa, a njegova majka nije htela da me pusti u kuću. Stajao sam na ulici, a neka tri mađarca su mi pretila, pokazujući mi iz gradskog autobusa srednji prst i udarajući pesnicama o prozor. Uspelo mi je. Ceo svet me je mrzeo, sve sam ih oterao u kurac. Moja nova frizura govorila je „Puši ga” svim babama i dedama, svim očevima i majkama, svim pandurima i vojnicima, svim nastavnicima i učenicima, svim prokletim hipi kurvama i njihovim momcima u svilenim košuljama.

Sledećeg jutra, u školi, nije bilo ni jedne jedine pozitivne kritike na moj izgled. Ljudi su se zgražavali, čak su mi i moji verni saborci Kosta, Baki i Toza rekli da izgledam kao monstrum, da sam ovog puta zaista preterao i da će od tog dana izbegavati da ih ljudi viđaju sa mnom na ulici. Godine 1992. je možda pet ljudi u celoj Srbiji imalo takvu frizuru. Godine 1992. je možda pet ljudi u celoj Srbiji imalo mozga, s tendencijom da se taj broj narednih godina smanji. Taman sam pomislio da je moja nova frizura pun pogodak i da neće biti apsolutno nijednog ljudskog bića na planeti koje će imati pozitivnu reakciju, kad mi je neko prišao s leđa u školskom dvorištu i rukama pokrio oči. Male mekane šake. Okrenuo sam se. Ispred mene je stajala Dijana Janković. Bivša Tozina Dijana Janković. Vamp devojka Pravno-birotehničke, Dijana Janković.

„Frizura ti je fantastična. Ti si zaista nešto posebno”, rekla mi je.

Dijana Janković je stajala u svojoj beloj hipi haljinici i hvalila moj izgled. Devojka je imala mentalnih problema. Stajao sam i gledao je namrgođeno. Njene sise su htele da iskoče kako bi me bolje videle. Htele su da puknu ispod tih pertlica i perli. Meni su jaja verovatno

ispala napolje iz iscepanih farmerki, osećao sam hladan prolećni povetarac kako lupa po njima. Dijana Janković mi je sjebala koncepciju.

„Ti si zaista nešto posebno”, ponovila je Dijana Janković.

Nisam osetio da joj smrdi iz usta. Toza je lagao. Ipak, mogao sam da je zamislim kako nekom drka kurac. Taj neko nisam bio ja. Dijana Janković imala je lepe plave oke, crvenu kovrdžavu kosu, sise koje su htele napolje i dupe koje je bilo bolje od svih guzica na koje je moj pogled dotad pao. Dijana Janković je imala pomalo široko lice i mali problem s težinom, bila je previše čista, nije bila moj tip. Bez reči sam prošao pored nje i otišao u učionicu. Tog dana neki nastavnici nisu hteli da me puste na čas.

*

Nekoliko dana kasnije slavio se Klipov rođendan. Bila je tradicija da mu se rođendan obeležava velikim ždranjem. Bilo je kasno popodne kad je počelo okupljanje. Ja sam došao poslednji. Sa sobom nisam doneo nikakav poklon, a u džepu mi je bila kutija apaurina, ako mi se pruži prilika da se obeznanim. Kod Klipa su bili Vojvoda, Bata i još neki likovi koje nisam poznavao. Bio je tu nekakav Hitler, lokalni luđak, sećao sam ga se iz detinjstva.

Mačkama je čupao repove, a nastavnici hemije spalio kosu, posle čega je morao da promeni školu. Ni sada nije bio mnogo bolji. Ludački pogled i ludački osmeh govorili su sami za sebe. Klipovi roditelji nisu bili kod kuće. Za klopu su bili isključivo sendviči, ali njih osamdeset hiljada, veoma bogato opremljenih. Bacio sam se na posao. Sedeo sam i ždrao, pitajući se da li Klipov ćale ima negde štek sa alkoholom. Moji drugari su se nabili na prozor i gađali neku mačku klikerima i sendvičima, a za to vreme ja sam prekopavao po stanu. U nekoj vitrini pronašao sam neobeleženu bocu, punu žućkaste tečnosti. Izgledalo je kao alkohol, mirisalo je kao alkohol, a kad sam potegao iz boce, imalo je ukus kao alkohol, tačnije kao nekakva domaća rakija. Smandrljao sam sedam-osam apaurina sa sendvičima i rakijom. Očekivao sam da ću se ubrzo komirati, ali se ništa nije dešavalo. Otpio sam još jedan dugačak cug i vratio bocu u vitrinu. Najverovatnije će Klipov ćale optužiti sina da krišom pije. Moji

prijatelji su se vratili u sobu. Bata je odmah primetio da mi se cakle oči.

„Ovaj je opet nešto uzeo. Pogledaj kako je bled”, rekao je ostalima.

„To je od sendviča. Prejeo sam se”, branio sam se ja.

Ostali su se gledali. Tu niko osim mene nije pio. Osetio sam se kao govno i poželeo da ostanem trezan, da ih ovaj put zeznem. Nekim čudom, ostao sam trezan. Valjda zbog previše sendviča, koji su u mojoj utrobi upijali sve otrove. Onda je Hitler uzeo telefon i predložio da maltretiramo Hrvate, Bosance i ostale, sada nam neprijateljske narode. Ja sam se složio, a ostali su ćutali. Pozivni brojevi su i dalje bili 041, 071 i tome slično. Iako su se otcepili, od pozivnih brojeva nisu mogli da pobegnu. Barem ne još. Cena razgovora je bila međugradska, a ne međunarodna, tako da je Klip dao zeleno svetlo za akciju. Okrenuo sam nasumice neki broj u Zagrebu.

„Halo”, rekao je ženski glas.

„Ustašo”, rekao sam ja.

„Hvala”, rekla je ona i spustila mi slušalicu.

Trebalo je promeniti taktiku i smesta preći na uvrede. Okrenuo sam neki drugi broj, opet u Zagrebu.

„Halo”, rekao je mlađi muški glas.

„Pičko hrvatska, pederu, smrade!” rekao sam mu ja.

„Tko je to?” pitao je on. Glup neki tip.

„Smradino smrdljiva, hrvatsko govno, jebo sam ti mamu i sestru.”

Spustio mi je slušalicu. Možda sam malo preterao. Drugari su me gledali bez reči.

„Hoće neko drugi da proba?” pitao sam i otišao po sendvič.

Kad sam se vratio Hitler je s nekim razgovarao. Pogledao sam prisutne, koji su mi stavljanjem kažiprsta na usta davali znak da ćutim.

„Da, da, nije trebalo... trebalo je da se mirno rastanemo... da, da, gospođo u pravu ste...”, govorio je Hitler. Sto mu muka, kakav je on to Hitler bio?

Kad je završio, pitao sam ga s kim je razgovarao, a on mi je rekao da je razgovarao sa nekom babom iz Ljubljane. Lepo su se izrazgovarali, niko nikog nije opsovao. Šta je tu bilo zanimljivo?

„Daj to ovamo!” rekao sam i oteo telefon. Okrenuo sam neki broj u Sarajevu. Tamo si mogao da dobiješ i naše i njihove.

„Alo”, rekao je neki čiča.

„Alo, ovde četnici. Gde ti je žena?”

„Uuuu, jebo ja majku da ti jebo majku, govno srpsko!”

Spustio mi je slušalicu. Taj je očigledno bio njihov. Okrenuo sam neki drugi broj. Ponovo Sarajevo.

„Alo”, rekao je neki novi čiča.

„Alo, ovde ustaše. Gde ti je žena?”

„U jebo ja majku da ti jebo majku, zaklaću te zubima, govno ustaško.”

Spustio mi je sušalicu. Ovaj je bio naš. Sit sam se nasmejao, a onda sam okrenuo neki broj u Skoplju.

„Da?” javila se neka šmizla.

„Alo, zovem iz Beograda...”

„Puši ga”, rekla je i spustila slušalicu. Od kad nas i oni mrže?

Ja sam završio sa prizivanjem bratstva i jedinstva, a Hitler je još neko vreme zvao. Pričao je s ljudima. Iako je bio Hitler, ljudi su ga slušali, pričali s njim, žalili mu se što se sve završilo ratom i prizivali stara, dobra vremena. Mene su svi terali u kurac. I naši i njihovi, pa čak i Makedonci. Hitler je trebalo da bude ministar inostranih poslova naše zemlje, a ja bih trebalo da ostanem tamo gde jesam i ono što jesam. Govance s viškom negativne energije.

Posle telefona, na red su došli horor filmovi koje je Klip iznajmio iz video kluba. Zašto je to uradio, nikome nije bilo jasno, pošto su svi znali da on ne može da podnese horor. Čim bi počeo film on bi počeo da priča, izlazio bi u WC na svakih pet minuta, stalno bi kukao da je gladan i žedan. Kad su bile strašne scene, stavljao je ruku na oči.

Gledali smo neki film o mutavom ludaku koji kokodače, druži se sa kokoškama i seče glave nevinim devojkama negde po američkom srednjem zapadu. Glup film. Ubrzo sam otišao kući. Svi ostali su i dalje bili kod Klipa. Došao sam poslednji, a otišao sam prvi. Kad sam stigao kući, stavio sam apaurine u fioku i legao u krevet. Jedno vreme sam gledao u plafon, a u nekom od narednih trenutaka sam zaspao.

*

Jednog od narednih dana pozvonio mi je telefon, a sa druge strane žice bio je Dule, zvani Didi. Od kada sam ga sreo u bašti SKC-a, prošlog leta, o njemu nisam čuo ni jedne jedine reči.

„Čujem da si potpuno prolupao”, rekao mi je.

„Od koga?”

„Sa raznih strana. Vrlo si upečatljiv sa novom frizurom. Primaju se oplade kada će te neko ubiti od batina.”

Didi nije bio prvi od koga sam čuo tu vest. Svi su imali nekakvu idiotsku teoriju kako će me neko pretući zbog moje frizure. Moje frizure su se svi bojali, nisu smeli da me dotaknu. Bio sam odvratan i ljudi su me zaobilazili u širokom luku. Nisam imao ideju ko bi to mogao da me prebije, ali su ljudi oko mene stalno o tome govorili. „Prebiće te neko, ludače, osakatiće te. Pogledaj na šta ličiš”, govorili su mi. „Svakog ko me dotakne, ja ću usmrtiti. Moja koža je otrovna”, odgovarao bih ja. Tih dana sam menjao dva kompakt diska za jedan neispravan pištolj. Bereta 92F. Pištolj je nekada bio pravi i ubijao ljude, a sad si njime mogao da ubiješ eventualno neku bubašvabu, udarajući je njegovom drškom. Cev mu je bila zalivena, a šaržer je uporno ispadao napolje. Morao sam malim prstom da držim dno šaržera, kako ne bi ispao na asfalt. Koji mi je kurac trebala ta šklopocija nije mi bilo jasno, ali u to vreme mnogi moji potezi se nisu mogli objasniti zdravim razumom. Nosio sam to metalno govno, zadenuto za pojas i farmerke su mi stalno spadale. Bio sam potpuno bezopasan.

„Imam naoružanje, burazeru. Ništa se ne boj”, rekao sam Didiju.

„Ne bojim se. Takvi ludaci uvek dobro prođu. Znam po sebi.”

Pitao sam ga kako njemu ide i shvatio da mu ide otprilike isto kao i meni. Didi je pio, pušio i pravio sranja. Ja sam pio alkohol, pio lekove i pravio sranja.

„Ajde da se vidimo”, predložio sam.

„Može, ali nemoj da bude kao sa Jelicom.”

„Šta?”

„Nemoj da bude kao sa Jelicom, rekao sam.”

„Šta je bilo s Jelicom?”

Ispostavilo se da je Jelica unaokolo pričala kako sam joj jedne večeri upao u stan i zatekao je u bade-mantilu. Onda sam je navodno napao, a ona se jedva odbranila. Posle sam pobegao ka trolejbuskoj stanici.

„Šta je rekla?!“

„Pokušao si da je siluješ, čoveče“, saopštio mi je Didi. „Potpuno te razumem, ima dobre sise.“

„To nije tačno! Kakva kurva! Kako može tako da sere!? Uopšte nije bilo tako!“

Slušaj burazeru, ne zanima me kako je bilo. Meni je super što si pokušao da je siluješ. To bih i ja uradio. Ne kviri imidž koji si stekao kod mene.“

Kako neko ko ne zna gde treba da ga gurne može nekog da siluje? Istina, Jelica je imala puno razloga da bude besna na mene, zbog mog šonjavog ponašanja one večeri u njenom stanu, ali joj je osveta bila veoma gadna.

„Ko sve zna za to?“ pitao sam.

„O tome bruji cela osnovna. Postao si naš heroj. Dobro, ne baš svih nas. U stvari, kad bolje razmislim, većina se zgrozila, ali, postao si moj heroj i to je dovoljno.“

„Slušaj, Didi, ispričaću ti šta se zaista desilo.“

Sve sam mu potanko objasnio. Didi se sneveselio.

„Verujem ti, ali sad više nisi ni meni heroj. Ispao si prokleta sisa. Zato ovo bolje da ostane između tebe i mene. Ionako će se sve slegnuti u narednih godinu dana.“

Didi je bio u pravu. Nije bilo svrhe braniti se i pravdati se. Ispao bih još gori nego što su me ljudi doživljavali. Jedna stvar o meni manje ili više, kakve ima veze? Bio sam narkoman, pijanac, smrad, pokvarenjak, a sad sam bio i manijak. U redu. Dogovorio sam se s Didijem da se te večeri nađemo kod Zavoda za izgradnju grada.

*

Zavod za izgradnju se nalazio tačno preko puta moje zgrade. U sedmom i osmom razredu, na stepeništu zavoda, Bata i ja smo umeli da sedimo satima, pijući sokove, jedući „medeno srce“ i pričajući o ribama. Te večeri sam na stepeništu sedeo s Didijem. Pili

smo lozu, gutali pilule i pričali o ribama. Didi se nije puno izmenio od kad sam ga poslednji put video. Mogao bih se zakleti da je nosio istu kožnu jaknu, kao i one večeri u bašti SKC-a.

Jedino mu je kosa bila drugačija. Bila je potpuno zalizana unazad. Tona briljantina bila je na njoj. Više nije imao frizuru kao Didi, ali je i dalje bio Didi. Bilo je nekoliko frapantnih sličnosti u mom i njegovom životu. Pored toga što smo obojica bili propaliteti, skloni piću i pravljenju sranja, i on i ja smo imali svoju Anu. Njegova Ana zvala se Iris. Išli su u istu školu, bili su najbolji drugovi, a Didi je non-stop govorio o njenim sisama.

„Te sise, čoveče, te sise, kako bih ih samo grizao, čoveče”, govorio bi i udarao pesnicama o stepenike.

Iris je, kao i Ana, bila hipik. Iris je, kao i Ana, bila prokleta kurva. Iris je bila iz Borče, a Ana iz Padinjaka. Verovatno su se poznavale. Loše osobe se uvek poznaju. Eto, Didi i ja smo se poznavali. Od Didija sam čuo priču koju sam i sam proživljavao proteklih meseci. Iris je glumila drugarstvo, praveći se da ne primećuje njegovo zevanje u njene sise. Ana i Iris su bile pravljene po istom programu. Bile su pravljene da nas prave budalama. Ja sam mu rekao da sam Anu oterao u kurac više puta i da smo sad u fazi međusobnog ignorisanja i iskreno mu preporučio da on s njegovom hipi-droljom uradi isto.

„To je lek, Didi. Držati ih na distanci. Kad su tu, piješ zbog depresije, a kad su na distanci, piješ iz zezanja i sve izgleda mnogo lepše.”

Nisam preterano verovao u sopstvene reči, jer mi se u pijanim večerima i pijanim jutrima Ana često vrzmala po glavi. To me je nerviralo, ali sam samoga sebe ubeđivao kako nema razloga osećati bilo šta posebno prema njoj. Govorio sam sebi kako je njena pička ista kao i sve ostale i da će kad-tad naleteti druga. No, Ana je imala jedan neosporan kvalitet. Bila je loša, a meni su izgleda trebale loše. To Didiju nisam rekao. I njemu su trebale loše.

Sedeli smo na stepeništu i pili. Ja sam imao svoje apaurine, a on svoje bensedine. Nekoliko sati potom ležali smo na stepeništu bez svesti. Kad sam se probudio, Didi je i dalje ležao pored na stepeništu. Ispovraćao sam se pored nekog drveta i otišao kući. Sutradan smo se čuli i zaključili da je blejanje na stepeništu bilo

odlično. Dogovorili smo se da to ponovimo. Već sledeće večeri sedeli smo na istom stepeništu, pili i pričali o Ani i Iris. Pljuvali smo ih sve više i više, nazivajući ih svakakvim imenima. Dovikivali smo devojkama koje su prolazile ulicom. Nazivali ih pogrđnim imenima koja smo davali Ani i Iris.

„Kurvo!” vikao je Didi.

„Popišuljo!” vikao sam ja.

„Veštice!” vikao je Didi.

„Mala pičko!” vikao sam ja.

Devojke su prolazile, dignutih noseva i pravile se da ne čuju. Nismo puno pogrešili što smo im dovikivali te stvari.

*

Jedne od narednih večeri, Didi i ja smo bazali po kraju. Nismo bili pijani, tražili smo zgodno mesto gde ćemo se napiti, prošli smo pored jedne zgrade, a onda mi je Didi rekao da tu stanuje Ljuba Batrović.

„Ko je, do đavola, taj!?” upitao sam ga.

„Ti si lud, pa on je išao sa nama u odeljenje u osnovnoj.”

„Je l’? Ne sećam se tog imena. Jesi li siguran?”

„Sto posto. Ljuba Batrović. Potpuni debil. Smrdelo mu je iz usta na govno, imao je frakturu lobanje kad je jednom pao s konja u školskom dvorištu. Je l’ se sad sećaš?”

„Ne.”

„Ti si potpuno puk’o čoveče”, rekao mi je Didi.

„Moguće.”

„Ajmo kod Ljube. Tamo ćemo da se urokamo.”

„Ajmo.”

Ušli smo u zgradu, a Didi je pokucao na jedna vrata. Nije mi jasno kako je znao stvari kao što su gde stanuje Ljuba Batrović, koga se ja nisam ni sećao. Neka žena je otvorila vrata, a kad nas je videla primetno je zadrhtala. Naginjali smo se ka njoj.

„Dobar dan, je l’ tu Ljuba?” rekao je Didi.

„Ovaj... a ko ga traži”, tiho je pitala žena, izbegavajući da gleda u mene.

„Stari drugovi iz osnovne”, rekao je Didi.

„Momenat samo.”

Zatvorila je vrata i otišla u stan. Pitao sam ga ko je to, a on mi je rekao da je to Ljubina keva. Vrata su se otvorila i na njima se pojavio potpuno nepoznat lik, otprilike našeg godišta. Kad nas je video, na licu mu se pojavio osmeh.

„Ne mogu da verujem. Otkud vi?” izgleda da nas je poznavao.

Didi mu je rekao da smo bili u prolazu, pa smo rešili da svratimo. Pustio nas je unutra. I dalje mi je bio potpuno stran. Da li je moguće da je on bio u našem odeljenju osam godina? Prošli smo pored neke usnule babe. U kuhinji je bilo upaljeno svetlo, a tamo je za stolom sedela Ljubina keva. Zadrhtala je kad smo prošli pored nje. Ljuba nas je uveo u svoju sobu. Soba je bila mala, kao i moja. U njoj je bio trosed, iz kog se verovatno mogao izvući krevet na kome je Ljuba spavao. Ispred troseda bio je sto, a na stolu je bio računar. „Amiga”. Računar je bio povezan sa televizorom. Didi i ja smo seli na trosed, a Ljuba je seo na patos. Ljuba je bio oduševljen našim prisustvom. On i Didi su ćaskali jedno vreme o nekim događajima iz osnovne škole kojih se nisam sećao, a ja sam samo sedeo i kezio se. Za mene je vreme očigledno počelo sa srednjom školom. Iz osnovne sam se sećao jedino Bate, Klipa, Vojvode, Didija, Ramonsa i proklete Jelice. Ljuba Batrović je bio biće iz nekog drugog, paralelnog sveta. I taj je išao u neku srednju školu i trabunjao o svojim doživljajima tamo. Postajalo je naporno slušati ga.

„Igrice”, rekao sam pokazavši prstom na „amigu”

„Ah, da, imam neke igrice. Hoćeš da ti uključim neku?” rekao je Ljuba. Govorio mi je kao imbecilu, nesposobnom da shvati bilo šta.

„Igrice”, ponovio sam.

Ljuba je ustao sa patosa i uključio računar i televizor.

„Hoćeš fliper ili neko pucanje?” pitao me.

„Fliper”, rekao sam.

Uključio je fliper. Počeo sam da igram. Išlo mi je veoma loše. Refleksi su mi bili kao kod pregažene mačke. Kuglica mi je stalno bežala i prvu partiju sam završio za nepun minut.

„Sve je u redu, malo da se navikneš. Ići će bolje”, rekao je Ljuba. I dalje mi se obraćao kao maloumnom detetu.

„Fliper”, rekao sam ja.

Kad je atmosfera postala nešto opuštenija, izvadio sam flašu lozovače iz jakne, gde sam je dotad krio. Didi je počeo da trlja ruke, a Ljuba je malo pretrnuo, ali nije reagovao. Otvorio sam flašu i otpio malo. Dodao sam je Didiju, a kad je on otpio dodao je flašu Ljubi. Ljuba mu je uz osmeh rekao da ne pije. Nastavili smo da ločemo, a ja sam u jednom trenutku izvadio apaurine. Igrao sam fliper, a kutija je stajala na tastaturi. Kad mi je propala poslednja loptica, iz kutije sam izvadio desetak komada i progutao ih, zalivši lozom.

„Šta ti je to?” pitao me Ljuba.

„Lekovi. Teško sam bolestan”, rekao sam mu.

„Šta ti je?” bio je uporan.

„Rak.

„Rak?”

„Rak. Moram da ih pijem deset na svaka tri sata ili ću da umrem. Ne želiš valjda da ti umrem u kući Ljubo?”

„Ne, ne, nipošto. A taj alkohol, je l' se to sme?”

„Sve se sme kad ti je ostalo mesec dana života, Ljubo.”

Ljuba je sav ustreptao. Gledao me nekim tužnim pogledom. Pred njegovim očima sam pio, igrao fliper i umirao. Didi je pokrio lice rukama, pošto nije mogao da zadrži smeh, a onda je izvadio svoje bensedine. Progutao ih je desetak i zalio lozom. Ljuba se uspaničio. Gledao je čas Didija čas mene.

„Šta, zar i ti...?” pitao je Didija, koji mu je potvrdno klimnuo glavom. Rekao mu je kako smo se jednog dana sreli na klinici, a od tad smo nerazdvojni. Primale su se opklade koji će od nas dvojice pre otegnuti papke. Ljuba je pao u potpunu depresiju i seo na patos. Sve češće je bacao pogled kroz prozor, u mrak. Didi je izvadio cigaretu i pripalio. I ja sam uzeo jednu cigaretu. Inače nisam pušio, ali kada bih se napio mogao bi čovek da mi donese govno na tanjiru, da ga pojedem i pojeo bih ga. Ovog puta nisam jeo govno. Pušio sam cigaretu. Fliper mi je i posle pola sata igranja išao jednako loše kao i na početku. U međuvremenu sam se i napio i nagutao pilula, tako da više nisu bili u pitanju slabi refleksi. U pitanju je bila i tastatura, koja mi je uporno bežala pod prstima, u pitanju je bila i cigareta, čiji mi je dim išao u oči, a pepeo padao u krilo i na Ljubin tepih. Jednom mi je flaša ispala na tastaturu i sve piće se prosulo po njoj, stolu i tepihu. Ljubina keva je verovatno sve vreme slušala šta

rade gosti, a kad je čula zvuk flaše koja je pala na sto, uletela je u sobu. Počela je da prebira po ormaru, krišom gledajući šta radimo.

„Idemo”, iznenada je rekao Didi.

Nije mi trebalo dva puta reći. Ustao sam i teturajući se, pronašao sebi put do izlaznih vrata. Ljuba je ostao da stoji na svom pragu. Nije znao šta da kaže. Mi nismo ništa rekli. Samo smo se okrenuli i otišli. Posle desetak metara počeli smo da pevamo.

*

Na prvom semaforu sam pao i više nisam mogao da ustanem. Didi je stajao iznad mene i smejao se. Puzao sam po zebri i tako prešao ulicu. Onda sam video Didija kako se svađa sa nekom lutkom u izlogu. Lutka je nosila samo donji veš, a frizura joj je bila muška.

„Šta hoćeš od mene?! Beži odavde, beži!” vikao je.

„To je lutka, prijatelju. Razgovaraš sa lutkom”, rekao sam mu.

Pogledao me je, pa je još jednom pogledao lutku. Pljunuo je na nju, ali je pljuvačka stigla samo do izloga. Zagrlili smo se i krenuli ka Zavodu za izgradnju. Usput smo sreli neku gadnu ekipu iz osnovne. U pitanju su bile sve same barabe, starije od nas godinu ili dve. Svi su bili u trenerkama i patikama, kratko ošišani. Nova moda se probila do Srbije. Presreli su nam put. Bilo ih je pet ili šest, a Didi i ja smo bili sami, mrtvi pijani i zagrljeni kako ne bi pali na patos. Prišao nam je jedan od njih, nekakav Đoković. Taj je bio najgori od svih, promenio je tri škole i veliko je pitanje da li je uopšte neku i priveo kraju. Bio je razmaženo buržujsko dete. Nešto nam je rekao, a Didi i ja smo se smejali. Mene je pitao nešto i pokazivao na moju glavu, a ja sam se smejao. Zujalo mi je u ušima. Verovatno me je pitao za frizuru. Niko od njih se nije usuđivao da nam priđe na manje od dva metra. Đoković se razbesneo. Cimao se levo-desno, a Didi i ja smo mu se smejali. Udarao je levom pesnicom u desnu šaku i purnjao kao lokomotiva. Jedan iz njegove družine prišao mu je i rekao: „Bolje da ih ne diramo, ko zna kakve sve bolesti imaju.” To je bilo jedino što sam uspeo da razaznam od celog našeg dirljivog susreta. Strah od bolesti je pobedio. Propustili su nas da prođemo i mi smo otišli do Zavoda. Legli smo na stepenište.

U jednom momentu, ko zna kad te večeri, prišao nam je nekakav klinac. Nagnuo se i rekao: „Ej, nas je ovde četrdeset. Đoković nam je naredio da vas prebijemo. Rekao je da ćete biti ovde. Molim vas idite odavde, a mi ćemo mu reći da vas nismo pronašli.”

Klinac je bio nekakav Đokovićev pulen, ali očigledno neko fino dete. Ili to, ili ni on nije smeo da nas dotakne u strahu od nepoznate zaraze. Nisam reagovao na njegove reči. Okrenuo sam se na stranu i zaspao. Sledeće što mi je doprlo do mozga bio je Didi koji me je polusvesnog vukao preko ulice, ka mojoj zgradi.

„Šta je sad?” pitao sam ga bunovno.

„Kako šta je? Nekih četrdeset klinaca hoće da nas bije.”

„A, znam za to.”

„Znaš?”

„Znam.”

Malo sam došao k sebi i uspeo da se oslonim na sopstvene noge. Stigli smo do moje zgrade. Gledali smo okolo. Nigde nije bilo ni Đokovića, ni klinaca, samo neke zle ribe koje su prošle pored nas. Od riba nikad nisi mogao da pobegneš. Ušli smo u moj ulaz. Ušao sam u lift i ispišao se u njemu. Posle toga mi se pripovraćalo. Prišao sam poštanskim sandučićima i počeo da rigam. Ispovraćao sam ceo prvi red sandučića. To su bili sandučići ljudi iz prizemlja, sa prvog i pola drugog sprata. Imaće šta da čitaju ujutru. Izašao sam iz zgrade. Didi je povraćao pored nekog prozora na susednoj zgradi. Prozor je bio gotovo u ravni sa trotoarom. Znao sam taj stan. Bio je to suterenski stan u kome su živeli Cigani. Svetlo je bilo ugašeno, a monstrem im je povraćao na sims. Valjda su prozori dobro dihtovali. Bilo mi je žao Cigana.

Posle obilaska moje zgrade, otišli smo do obližnje autobuske stanice. Seli smo na stepenice ispred neke prodavnice alata i čekali da nam se još malo razbistri. Neka žena mi je prišla.

„Dečko, da li ti je dobro!”

Gledao sam je, a jedna dugačka bala curila mi je niz bradu i pretila da dodirne trotoar.

„Dečko, da li ti je dobro?” ponovila je žena. „Izgledaš užasno.”

„Hvala”, procedio sam, a bala je pukla. Jedan deo ostao je na bradi, a drugi deo je pao na patos.

Onda je došao autobus i žena je ušla u njega. Mora da je imala ćerku mojih godina i plašila se za nju. Plašila se da njena ćerka ne upozna mene.

*

Svakodnevna opijanja sa Didijem počela su da me iznuruju. U školu sam pre podne dolazio sve kasnije, a nekoliko puta uopšte nisam ni došao. Na svu sreću, nova prećutna politika opravdavanja svih izostanaka bila je na snazi, pa niko od nastavnika nije pravio problem oko toga. Valjda im je bilo lakše da me ne gledaju na svojim časovima. Sedeo sam u dvorištu, žut u licu, neraspoložen za bilo kakvu zajebanciju. Jaja su mi ispadala iz farmerki, to je tačno, ali ne iz fazona, već zato što nisam imao snage da ih stalno vraćam unutra.

Jednog dana sam stigao u školu pred kraj drugog časa. Seo u dvorište. Kad je na red došao veliki odmor, ljudi su počeli da izlaze iz zgrade. Baki Marković je bio među prvima. Prišao mi je sa značajnim izrazom lica.

„Obrati pažnju, ćelavi, ide priča kako se neka dobra riba loži na tebe”, rekao mi je.

„Lepo je da ima nekog ko je raspoložen za zajebanciju od ranog jutra”, odgovorio sam mu.

„Ne, ne, ćelavi. Kunem ti se, tako se priča. Neka od ovih mlađih. Raspitaću se malo pa ću ti javiti.”

Otišao je nekud. Kakva glupost, neka riba se loži na mene. Nisam im nikada bio posebno privlačan, a sad sam se trudio da to budem još manje. Ljudi su skloni preterivanjima. Onda mi je prišla Ivanica. Ivanica je bila mlađa godinu dana od nas, prava mala tračara. Znala je sve o svakom. Znala je sve i o meni, ali to nije bio bogzna kakav uspeh, jer o meni su svi znali sve, pošto se nisam trudio da bilo šta sakrijem.

„Ej, moram nešto da ti kažem”, rekla je poverljivo, gotovo šapatom.

„Aha?”

„Ima jedna devojka u mom odeljenju, znaš, mnogo joj se sviđaš.”

„To je već druga od jutros, ili je možda u pitanju ista?” rekao sam uz blentavi osmeh.

„Ne zezaj, situacija je ozbiljna”, naljutila se Ivanica.

„Naravno da je ozbiljna, kad se zaljubila u mene. Mora da joj fali daska u glavi, ili umesto noge ima dasku, ili umesto sise ekser.”

„Grozan si.”

„Svi mi to kažu.”

Ivanica je sela pored mene. Nisam joj napravio mesto, već je sela na samu ivicu klupice.

„Devojka je potpuno poludela za tobom. Plače svaki dan.”

„Plače? Zašto koji kurac plače?”

„Ne znam, ali non-stop sedi u učionici, plače i priča o tebi. Opsednuta je.”

„Kako izgleda?”

„Oh, fino. Baš fino. Fina devojka. Mislim da je znaš. Ti znaš sve u školi.”

„Grešiš, ja znam retko koga. Pokaži mi je”, rekao sam.

„Nije sad u dvorištu. Ne sme da izađe napolje da te ne bi srela.”

„Pa kako ona misli da nešto uradi, kad ne sme da mi izađe na oči?”

„Plaši te se.”

„To je prva stvar koju sam od jutros čuo, a da ima nekog smisla. I ja se plašim nje. Kako se zove?”

„Ne smem da ti kažem. Iživljavaćeš se.”

„Neću.”

„Hoćeš.”

„Neću, ja se nikada ni nad kim nisam iživljavao. Svi su se iživljavali na meni. I ta tvoja će da se iživljava na meni. Reci mi kako se zove ili beži s moje klupice!”

„Una.”

„Una?”

„Una.”

„Zvuči pre kao neki pojam iz geografije, nego kao dobra riba.”

„Sereš. Baš je slatka.”

„Dobro de. Izvedi je napolje na sledećem velikom odmoru. Reci joj da nisam u dvorištu, a ja ću da vas gledam iz WC-a. Stanite pored kioska, jer se odatle najbolje vidi.”

„Ne znam baš...”

„Ajde ne seri, šta pravite čudovište od jednog pijanog debila bez gaća!?”

„OK, doći ćemo, ako uspem da je nateram da izađe iz učionice.”

Ivanica je otišla. Una... Una... pamćenje je počelo polako da mi se vraća. Osim što sam se setio da je Una nekakva reka u Bosni, setio sam se i neke sisate ribe mlađe od nas godinu dana. Bila je oštra, crna, otprilike moje visine, idealno građena, idealnog lica. Pokušavali smo nedeljama da saznamo kako se zove, jer se veoma retko pojavljivala u školskom dvorištu. Kao da nije pripadala ovoj sredini. Na kraju, mislim da smo saznali da se zove Una. Ili Jovana. Ili Milica. Ako je to bila ta Una, sunce me je ogrejalo. Odmah ću joj pokazati da ja ne jedem devojke.

Naredni veliki odmor je bio između četvrtog i petog časa. Otišao sam u WC na prvom spratu i nagnuo se kroz prozor. Ubrzo je naišla ta riba. Ta idealna. Noge su mi se odsekle dok sam je gledao kako leluja ka kiosku. Nije izgledala kao neko ko je svakodnevno plakao za mnom. Nije izgledala kao neko ko bi uopšte bio u stanju da pusti suzu za mnom, čak i kad bi me na njene oči pregazila devedeset petica. Ipak, došla je do kioska. Nigde nije bilo Ivanice. Bio sam zbunjen. Riba je stala pored kioska, kupila palačinku sa duplom dozom čokolade, okrenula se i otišla nazad u zgradu. Da li je to bila Una?

Nije. Nekoliko momenata posle toga u dvorištu se pojavila Ivanica. Za njom je išao nekakav sjebani cvetak u belom džemperu. Držala je ruke prekrštene na grudima i hodala sitnim koracima ka kiosku. Izgledala je kao neko ko je plakao celog jutra. I celog prethodnog jutra. I svakog jutra. Imala je ravnu crvenu kosu do ramena. Izgledala mi je kao neka Indijanka, sa tom crvenom kosom i tim belim džemperom i tim uplakanim očima. Moje predstave o Indijankama su očigledno bile nakazne. Stale su pored kioska. Una je bila na izložbi. Ceo prizor me je potresao, pa sam se ubrzo sklonio s prozora. Ivanica me je nekoliko puta pogledala, pokušavajući da ulovi moje mišljenje. Ali ono je bilo dvadeset pet metara daleko i nije bilo jasno definisano. Una je neosporno bila slatka, ali je izgledala nekako jadno, nekako sjebano. Devojka koja sebi dopusti da se zbog mene tako sjebe, osuđena je na propast u životu.

Sledeći čas bio je latinski. Na latinskom nisam bio ni jedan jedini put ove godine. Nastavnica latinskog bila je mlada, dugonoga, a akcentovala je južnjački. I latinske reči je akcentovala južnjački. Izgledala je kao neko ko je stvoren da ga maltretiraju maloletni propaliteti. Baki Marković se ni ovog puta nije pojavio na času i on je ostao jedini koji nikada nije došao na latinski.

Nastavnica je ušla u učionicu. Niko nije ustao. Potpuno nepoštovanje. Mora da je bila izuzetno smotana, čim joj ni moje posrano odeljenje nije ukazivalo dužnu pažnju. Odmah me je ugledala. Nije ni upisala čas, a već se našla pored moje i Tozine klupe. Sedeli smo skroz pozadi.

„Ko si... šta si ti?” pitala me je bojažljivo.

„Ja sam učenik, član ove odeljenske zajednice. 'Veselo zvonce'.”

„Molim?”

„Odeljenska zajednica 'Veselo zvonce'.”

To je bilo ime moje odeljenske zajednice iz osnovne škole. Lupetao sam koješta. Nastavnica latinskog se uzmuvala. Pitala me za ime, a ja sam joj ga rekao. Proverila je u dnevniku i videla da sam tamo. Čak je našla i dve petice pored mog imena u ovom polugodu u četvorku na kraju prošlog. Zadužio sam devojke po odeljenju da mi rade kontrolne zadatke iz latinskog. Guske su ih radile za peticu. Meni je bila dovoljna dvojka.

„Ajde da odgovaraš”, rekla mi je iznenada.

„Ajde”, rekao sam ja.

Isterala me na tablu, a odeljenje je bilo spremno za šou. Ja nisam bio spreman za šou, jer sam se na momenat setio one nesrećne Une, što mi je potpuno sjebalo koncentraciju. Nastavnica me pitala nekakve deklinacije, nekakva sranja, a ja sam ćutao i gledao u patos. Pobedonosno me je poslala na mesto i dala mi keca. Rekla je da će to uticati na moju ocenu za kraj godine. Da se samo potrudila da pogleda kakve su mi ostale ocene.

*

Narednog vikenda nekakav Goran je pravio rođendansku žurku. Goran je išao sa Batom u odeljenje, u Desetu beogradsku. Nekada je bio fudbaler, ali su mu pre godinu dana pukli neki silni mišići, pa se

polako pretvarao u bačvu sala. Bio sam pozvan. Ta ekipa iz Batinog odeljenja me je dobro poznavala i svakodnevno slušala priče o mojim podvizima, koje im je pričao moj drug. Bez obzira na sve to, bio sam pozvan. Žurka je bila u tridesetom bloku. Našao sam se sa Batom na autobuskoj stanici, odakle smo zajedno krenuli kod Gorana.

Žurka je bila bezalkoholna, zbog čega su se neki gosti bunili. Ja se nisam bunio, ja sam svoju igru igrao i pijan i trezan. Seli smo u Goranovu sobu. Tamo smo sedeli Bata, ja, neki Doka i nekakav mladi par. Mladi par se uporno žvalavio i vaćario, a Bata, Doka i ja smo gledali. Tip je imao dugu kosu, a devojka kratku. Da li će se pojebati pred nama, pa da nešto naučimo? Samo su se besomučno krljali. Svi ostali su bili u dnevnoj sobi.

U jedanaest sati Bata, Doka i ja smo izašli na terasu. Pljuvali smo odatle na travnjak ispred zgrade. Zaželeli smo da naiđu neke mačke, pa da nam budu živa meta, ali mačaka nije bilo. Valjda su se kresale po okolnom žbunju. Žurka je bila očajna. Imao sam doduše u džepu kutiju apaurina, ali mi ona nije mnogo igrala bez alkohola. Razmišljao sam već da odem u grad i negde pronađem Didija s kojim ću se propisno uraditi, kad sam sasvim slučajno počeo da prekopavam po vitrinama na terasi. Prazne tegle, pune tegle, štupaljke, kese, prazne tegle, pune tegle, „Car Lazar” i „Carica Milica”. Dve flaše crnog vina potpuno pune. Neotvorene. Iskolačio sam oči, a Bata i Doka su mi govorili kako je to vino Goranovih roditelja, kako bi se Goran ljutio ako bih ga otvorio, kako to vino nije za piće...

„A za šta je, koji moj, vino, ako nije za piće?” rekao sam ja i dohvatio „Lazara”.

Vadičepa nije bilo, a da idem u kuhinju po vadičep nisam smeo, jer je u kuhinji sedela ona ekipa koja se bunila što nema alkohola. Sve bi mi popili. Čuknuo sam flašu o ivicu terase i ona se polomila. Falilo je oko pet santimetara grlića, ali je sve vino i dalje bilo unutra. Flaša je bila otvorena. Da se ne bih isekao, najpre sam malo vina izbacio iz flaše na travnjak ispred zgrade, da bi s njim ispali i eventualni staklići. Onda sam flašu okrenuo ka svom grlu, ne dodirujući oštro staklo usnama. Vino je poletelo u mene. Bata i Doka su me gledali. Oni nisu pili. Posle dva-tri gutljaja odložio sam flašu

na patos i popio desetak apaurina. Onda sam apaurine strpao u džep, a flašu ponovo uperio ka ustima. Količina vina koja je izlazila iz flaše bila je prevelika za moju gubicu i dosta toga se prolivalo po mojoj majici, po mojim farmerkama, po podu Goranove terase. „Car Lazar” je bio eliminisan za nepunih deset minuta. Sam sam pobedio najveću srpsku istorijsku ličnost. A onda sam navalio na njegovu ženu. Način otvaranja te boce bio je isti. Čuknuo sam grlić o ivicu terase, a grlić je pao na travnjak. Dohvatio sam jednu praznu teglu i presuo vino iz boce u nju. Mozak je izgleda počeo da mi radi tek kad su ga osvojili „Car Lazar” i četa apaurina. Izašao sam sa teglom s terase i pobegao u kupatilo. Topao vazduh u stanu me je presekao, pa mi je u momentu pao mrak na oči. Nisam više mogao da ih otvorim. Napipavao sam stvari. Kupatilo nije bilo prazno, ali ja sam bio previše urnisan da bih mario za to. U kupatilu se nalazila ženska osoba.

„Šta je to u tegli?” pitala me.

„Sok. Ovo je bezalkoholna žurka”, rekao sam i upao u kadu. Vino se nije prosulo iz tegle. Ženska osoba je ustala s WC šolje i obukla gaćice. Zašto se nije zaključala? Zašto sam baš ja morao biti taj koji je gledao u njenu pičku? Onako pijan, nisam ništa razabrao i pička je pobjegla na mesto, bez puno buke. Ženska osoba je sela sa mnom u kadu i otela mi teglu. Počela je da pije. U nekoliko cugova slistila je skoro celo vino. Nisam se bunio jer sam ja svoju dnevnu dozu uveliko premašio. Sedeli smo u kadi okrenuti jedno prema drugom. Ja sam čkiljio i nije bilo načina da dokučim kako ona izgleda, ne u mom stanju. Ustao sam iz kade i rešio da posetim ostatak stana. Ženska osoba je ostala u kadi.

Našao sam se u dnevnoj sobi. Odjednom se u stanu našao pijan čovek. Sve je stalo. Svi su me zagledali, a ja sam pobedonosno širio ruke teturajući se ukруг. Naišao sam na telefon. Podigao sam slušalicu i okrenuo Anin broj telefona. Neko je s druge strane podigao slušalicu. Svi su ćutali i ćekali šta ću da kaŹem.

„KURVO, KURVO, KURVO!” počeo sam da se derem.

Kad sam ponovo oslušnuo šta se dešava s druge strane slušalice, veza je bila prekinuta. Gosti su me značajno gledali.

„Kurva”, rekao sam im. „U pitanju je samo najobićnija kurva. Nema razloga za paniku.”

Niko me nije pitao čime sam se napio. Ušao sam u hodnik i sapleo se o nešto. Bilo je to ono žensko stvorenje iz kupatila. Ležala je kao klada nasred hodnika. Pila je na eks, a to ume da bude veoma gadno. Posle toga ljudi umeju svakakva sranja da naprave. Ja sam bio toliko iskusan u amaterskom opijanju, da bih o tome mogao knjigu da napišem. Dovukao sam se pored nje i sasvim se pribio uz njeno telo. Fino neko telo. Uhvatio sam je za sisu, a ona mi je sklonila ruku. Osećaj je bio fascinantn, pa sam je ponovo uhvatio za sisu. Velika sisa. Ponovo mi je sklonila ruku.

„Ne ovde”, rekla je.

Ustala je i pružila mi ruku kako bih i ja nekako ustao. Prihvatio sam njenu ruku, a ona me je povukla. Bila je jaka kao konj. Našao sam se na nogama. I dalje je držala moju ruku i vukla me napolje iz stana. Ubrzo smo se našli na nekakvom stepeništu, u nekakvom hodniku. Ona je sela nekoliko stepenika iznad mene, skinula gaće i raširila noge.

„Na posao!” naredila mi je.

Kakav crni posao?, pitao sam se. Šta raditi s pičkom kad je prvi put susrećeš uživo, na stepeništu, bez svetla, mrtav pijan. Pružio sam prst i pokušao da dotaknem njeno međunožje. Nije mi uspelo. Onda me je ona uhvatila za glavu i navukla je sebi na pizdu. Bilo je suvo, mekano i dlakavo, a mirisalo je na puder. Naslonio sam glavu na nju i zamalo zaspao. Posle toga, valjda uvidevši da nisam baš najbolje rešenje za nju, ženska osoba mi je opalila dva šamara, kako bi me malo dovela u red i naredila mi da je otpratim kući. To je sve čega sam se sećao.

Sledeće što sam video bili su Bata i Doka, koji su trčali po stazi koja je vodila od Goranove zgrade ka autobuskoj stanici. Trčali su napred-nazad i ispuštali urlike. Ja sam sedeo na nekoj klupici, tričetiri metra od njih. Izgledalo je kao da su pijani, a jedini pijani stvor u bližoj okolini mogao sam biti ja. Bata mi je prišao.

„Probudio si se, a?”

„Valjda”, rekao sam, gledajući ga belo.

„Bila je naporna noć za tebe. Možda bi trebalo da odeš kući.”

„Možda. Gde je kuća?”

„Tamo”, pokazao mi je ka nekom novobeogradskom šipražju. „Samo idi tuda i jednom ćeš već da stigneš. Čućemo se sutra, valjda

ćeš zaboraviti šta ti se dešavalo. Mogu da ti ostanu traume.”

Ove reči me nisu baš ohrabrile. Krenuo sam ka šipražju, prošao kroz njega, nabo se na neki trn i uskoro se našao u Bulevaru Lenjina. Tu je bio SIV, ali SIV nije bio moja kuća. Moja kuća je bila kilometrima daleko. Stao sam pored puta i digao palac. Kako to obično biva, sreća prati loše pijance i maloletne pičkopaćenike. Spadao sam u obe kategorije i nekakav beli „jugo” mi je stao posle nepun minut stopiranja. U njemu je sedeo neki tip sa cvikerima. Četrdeset-pedeset godina. Nije mi bilo dobro, bio sam pijan i drogiran i misli su bile svugde oko moje glave, ali ne i u njoj. Duboko sam udahnuo i rešio da izgledam potpuno trezno. Prišao sam „jugo” i otvorio suvozačeva vrata.

„Kuda?” pitao me je vozač.

„Trg Republike bi bio bajka”, rekao sam mu, klateći se napred-nazad kukovima. Rukama sam se držao za krov automobila.

„Kakva bi bila Palilulska pijaca?” upitao me vozač.

„Palilulska pijaca bi bila bajka sa dobrim završetkom”, promrmljao sam.

„Upadaj.”

Nekako sam uspeo da uđem, a da to sve ne izgleda previše pijano. Tip je imao nekoliko jelkica koje su mirisale na vanilu i terale me na povraćanje. Zatvorio sam oči i trudio se da ne udišem previše vazduha. Auto se vrteo oko svoje ose. Otvorio sam oči, a auto je išao pravo. Kad sam ponovo zatvorio oči, auto se ponovo okretao oko svoje ose, ali ja oči više nisam otvarao. Kod Palilulske pijace, vozač me je čuknuo po ramenu i rekao mi da napustim vozilo. Bez reči sam izašao, a on je besno dodao gas i otperjao u pravcu Tašmajdana. Tašmajdan je nekad bio lep park.

Sledećeg dana me je probudio telefon. Zatekao me je potpuno obučenog na patosu moje sobe. Pustio sam ga da zvoni dvadesetak puta.

„Alo”, rekao sam

„Ej, Romeo”, javio se Bata.

„Aha. Šta je?”

„Riđobrada me zove celo prepodne i traži tvoj broj telefona. Šta da radim?”

„Riđobrada?”

„Da. Olga. Riđobrada. Sećaš se?”

„Ne.”

„Riba sa kojom si se sinoć vatao na stepenicama.”

„Riđobrada?”

„Da.”

„Gospode bože.”

„Da joj dam telefon?”

„Ni po cenu života. Zovi me za koji dan, kad se probudim.”

Spustio sam mu slušalicu.

Kroz par dana neke stvari su se razjasnile. Na žurci sam pio vino sa nekakvom Olgom koju je celo to društvo zvalo Riđobrada. Kad sam ih pitao da mi je malo podrobnije opišu, oni su se smejali. Riđobrada je evidentno imala bradu, a izgleda da bi bila veoma gadna čak i da je nije imala. Ljudi su videli šta se dešavalo na stepeništu, a kružila je priča kako je neko fotografisao scenu kad ja pokušavam da zaspim na Olginom venerinom brežuljku. Te fotografije nikada nisam video. Onda je išao deo kog se uopšte nisam sećao. Bilo je nekoliko verzija. Prema prvoj, Olga me je silovala na stepeništu, što je bilo malo verovatno, ali je s druge strane značilo da više nisam devica. Prema drugoj verziji, Olga me je odvela u svoj stan gde smo ko zna šta radili, posle čega me je izbacila na ulicu. A prema trećoj verziji Olga me je odvela u nepoznatom pravcu, nije poznato šta smo tamo radili, posle čega su me Bata i Doka našli na klupici u obližnjem parkiću. To je bila najverovatnija opcija. S obzirom na to koliko sam bio pijan, teško da sam u bilo čemu mogao aktivno da učestvujem, pa se Riđobrada nije baš ovajčila. Proverio sam kako mi se ponašao inventar u pantalonama. Inventar je bio u pantalonama, a ne u gaćama, pošto gaće, naravno, nisam nosio. Sve je bilo na svom mestu i ponašalo se najnormalnije. Sve te bajke o maratonskim orgijama kod Riđobrade nisu bile istinite. Ja nisam bio u stanju da odem dalje od spavanja na njenoj pici. Olga je narednih nekoliko dana uporno tražila moj broj telefona, ali je Bata uporno odbijao da joj ga da. Posle se sve smirilo i cela stvar je polako zaboravljena. Jednom su se neki Batini drugovi iz odeljenja nudili da mi pokažu Riđobradinu fotografiju, kako bi mi bilo jasnije s čime sam imao posla te kobne

noći, ali ja sam odbio. Bilo je predivno beogradsko proleće, nije ga trebalo kvariti scenama koje nisu za maloletnike.

*

Narednih nedelja nastavio sam sa izlascima na stepenište Zavoda za izgradnju. Partner mi je bio Didi, a bili smo naoružani lekovima i lozom. Sedeli smo, pili i s vremena na vreme zapišavali teritoriju. Bilo je tu nekada dosta kučića lotalica, jer se Zavod nalazio odmah pored vazda zapuštene Botaničke bašte, ali su došla dva nepoznata dvonožna psa i zagospodarila stepeništem i okolinom. Lotalice su morale da zapišavaju neko drugo mesto.

Jedne večeri, naišla su druga dva dvonoga stvorenja i počela da pišaju uza zid Botaničke bašte. Didi i ja smo ustali sa stepeništa da vidimo ko to šora po našem brlogu. Nele i Kuki. Nele i Kuki su bili naša generacija, osnovna škola, osmo četiri. Didi, ja i još neki išli smo u osmo tri. Kuki i Nele su bili sjajni momci, bez mane, ali su pišali tamo gde smo mi srali, pišali, povraćali i nekad se kupali u tome. Didi i ja smo bili, kao i uvek u to doba, komirani. Imali smo svoju beretu. Bereta je stajala na jednom stepeniku iznad nas i gledala šta se dešava. Bila je spremna. Didi ju je dohvatio i krenuo ka Kukiju i Neletu. Stajao je iza njih s pištoljem i čekao da završe s pišanjem. Kad su vratili stvarčice u gaće, Didi je uperio zapušenu beretu u njih. Držao je pištolj s obe ruke. Desnom je povlačio obarač, a levom je pridržavao šaržer da mu ne ispadne na patos. Kuki i Nele su se okrenuli. Kuki i Nele su počeli da beže. Nisu oklevali nijednog momenta, nisu pokušali ni da razjasne ko smo i šta hoćemo od njih; počeli su da šibaju svako na svoju stranu, trčeći cik-cak, valjda da ih neki metak ne bi pogodio. Ja sam stajao iza Didija i propustio ih da prođu. Seli smo nazad na stepenište i smejali se. Kuki i Nele su bili sjajni.

Sledeće večeri, mimo običaja, Didi i ja smo sedeli u Palmotićevoj na jednom zidiću. Palmotićeva je u neposrednoj blizini Zavoda za izgradnju, Palmotićeva je dom Zavoda za mentalno zdravlje, Palmotićeva je ulica u kojoj se nalazila zgrada gde je živeo Kuki. Nismo stigli da popijemo ni gutljaj loze, nijednu tabletu, kad su naišli Nele i Kuki. Ta prilika nije smela da se propusti. Dohvatio sam beretu

i krenuo ka njima. Didi i ja smo se nalazili u mrklom mraku. Iz mraka je virio samo pištolj. Kuki i Nele su ponovo bežali glavom bez obzira. Utrčali su u Kukijev ulaz. Ulaz je imao interfon, tako da Didi i ja nismo mogli unutra da provalimo. Mislim da nas Nele i Kuki ni ovog puta nisu prepoznali. Stali smo ispred njihovog ulaza i počeli da urlamo. Pobegli su stepenicama ka Kukijevom stanu. Zašto smo im uopšte radili takve stvari? Valjda je bilo smešno, šta ja znam. Didi i ja smo zatim otišli na stepenište Zavoda za izgradnju. Sa stepeništa se mogla videti Kukijeva terasa. Na toj terasi mogle su se povremeno videti tri-četiri glave kako izviruju i gledaju šta se dole dešava, da li su dole manijaci s pištoljem. S vremena na vreme Didi i ja bismo se okrenuli ka njima i zapretili beretom, a oni bi se sagnuli među saksije na terasi. Kuki, Nele, Kukijev mlađi brat i Kukijeva keva. Bila je 1992. i niko nije ni pomišljao na policiju. Držali smo opsadu cele zgrade, sami, okrenuti leđima, sedeći na stepeništu, povremeno preteći zapušenim pištoljem. To su bila čarobna vremena. Napili smo se i odlučili da odemo kući.

*

Sledećeg dana sam išao u školu. Bio je ponedeljak, časovi su bili po podne. Didi je u svoju školu išao u suprotnu smenu od moje, tako da je bilo jako teško uklopiti vreme s njim. Negde na petom času popio sam dvanaest apaurina i flašu piva. Bio je dan a ja sam sedeo u dvorištu u veoma lošem stanju. Ustao sam i vrteo se ukrug. U jednoj od tri učionice u podrumu, neko je imao čas. Prozori podrumskih učionica bili su u visini mojih muda koja su ispadala iz farmerki. Na nogama sam imao cokule, a gore pidžamu i motorku. Na glavi mi je bila kresta. Stao sam ispred jednog prozora i gledao. Video sam Ivanicu, a pored nje neku uplakanu devojkicu. Una. Sedele su u poslednjoj klupi. Do đavola, ta je stvarno plakala. Ona je jecala, a Ivanica ju je tešila i s vremena na vreme upućivala ljutite poglede meni u dvorištu. Kao da sam ja za nešto bio kriv. Ja sam počeo da igram. Igrao sam raširenih ruku, vrteći se ukrug, kao avion koji se ruši. Igrao sam, a povetarac je šibao oko mojih jaja. Bio sam pijan, ali mi je na licu bio osmeh. Jaja su poskakivala i neki učenici su mogli jasno da ih vide. Neko je otvorio prozor učionice. Neka starija

žena, meni nepoznata. Pozvala me po imenu. Prišao sam. Sagnuo sam se i oslonio se šakama na kolena. Celo Unino odeljenje je gledalo u mene, a ja sam povremeno gledao u njih i namigivao.

„Dosta s đuskanjem. Zašto nisi na času?” rekla mi je starija žena.

„Baš sam nameravao da pođem na čas. A ko ste vi?”

„Kako ko sam ja? Ja sam tvoja profesorka geografije. Marš na čas.”

„Idem, idem”, rekao sam i mahnuo učenicima. Malobrojni su odmahnuili, a većina nije napravila nikakav pokret.

Ušao sam u zgradu i uleteo u prvi WC koji je bio na raspolaganju. U njemu su bili Baki, Kosta i još neki treći lik. Trećeg lika nisam poznao, ali je očigledno i on izbegavao nastavu.

„Ej, otkud vi? Mislio sam da sam jedina ovca van stada”, rekao sam. Niko nije imao sluha za moje poetsko izražavanje. Kosta se smejaio mojim jajima, a Baki me je prekorevao.

„Ćelavi, pogledaj na šta ličiš. Kao usrani klošar. Propadaš. Operi se neki put”, govorio mi je.

„Mladiću, ja se perem češće nego što ti misliš, a klošar nisam. Stanujem s kevom u dvosobnom komfornom stanu u centru grada. Klošari bi ubili za moj stan. Ovakav sam samo ponedeljkom.”

Baki je besno odmahnuo rukom. Propao je još jedan pokušaj da me izvedu na pravi put. Njih trojica su imali kod sebe nekih pedeset kutija šibica. Pljuvali su u zid, a onda bi u njegov žitki deo zabijali šibicino dupe. Onda bi kresnuli šibicu i bacili je na plafon. Onaj žitki deo zida, na dupetu šibice, lepio bi se za plafon, šibica bi gorela i ostavljala na plafonu crnu fleku. To je čovek mogao da vidi po svim beogradskim haustorima, u svim beogradskim liftovima, a i u nekim beogradskim stanovima, recimo kod Vojvode. Na plafonu je bilo već dvadesetak crnih fleka i momcima je trebalo odati priznanje na uspešnosti. Ja sam seo među neke krvave uloške razbacane pored kante za smeće i gledao moje drugove kako pljuju na zid i bacaju šibice na plafon. Bilo je dosadno. Gledao sam uloške i pokušavao da pogodim koji je čiji. Ivanica, prvo dva. Jasna Đekić, drugo dvanaest. Ana Bogojević, drugo deset. Možda. A možda i ne. U jednom trenutku, onaj treći tip je zafrljačio šibicu na neonku. Šibica je zapalila plastiku, a plastika je počela da gori.

„Ma, prestaće da gori”, rekao sam ja.

„A šta ako ne prestane?“ pitao je Baki.

„Onda idemo odavde u neki drugi WC“, rekao sam ja.

Plastika je nastavila da gori, sve jače i jače. Deo plafona oko nje je opasno pocrneo. Ja sam izašao iz WC-a i krenuo hodnikom. Za mnom je izašao i Kosta. Okrenuo sam se i video Bakija i onog trećeg kako pokušavaju da ugase vatrenu stihiju. Instalacije su gorele u prostoriji s čučavcima, a oni su trčali u prostoriju s lavaboom, zahvatali malo vode šakama, trčali nazad u prostoriju s čučavcima i tu vodu bacali na plafon. Nisu imali srca da gledaju kako gori škola. Na hodniku je seda šef-tetkica presrela mene i Kostu.

„Kuda?“ viknula je.

„Šta te boli kurac?“ rekao joj je Kosta.

„Kuda bre? Kakav je to dim?“ tetkica je stiskala zube, a akcenat joj se pojačao.

„Ah, to? Neki mangupi zapalili školu, pa moji drugovi gase“, rekao sam ja.

Tetkica je otrčala do WC-a, a kad je videla šta se tamo dešava, počela je da trči hodnicima i viče „Leeleee, izgore škola!“ Zaključio sam da je najbolje da odem kući.

*

Silazio sam niz Palmotićevo, a bereta mi je visila za pojasom. Neko me je zvao. Neki ženski glas. Okrenuo sam se. Iza mene, na nekih dvadesetak metara, išla je nepoznata, mlađa ženska osoba, prijatnog izgleda. Žurno je hodala ka meni. Vukla je sa sobom kesu u kojoj je bilo nekoliko knjiga i dve-tri sveske.

„Jesi ti pokušao da zapališ školu?“ pitala me je, sva zadihana.

„Bože sačuvaj. Ja se ne bavim tim stvarima. To rade amateri.“

„Jedva su ugasili požar u WC-u. Svi pričaju da si ga ti podmetnuo.“

„Smejuriija. Gde bih onda provodio dane? A ko si ti uopšte?“

Devojka je napravila uvređen izraz lica, kao da je trebalo da znam ko je. Predstavila mi se. „Maja, drago mi je.“ Maja je bila mlađa godinu dana, išla u nekakvo odeljenje i navodno je stalno visila u školskom dvorištu i bežala s časova. Nije mi bila poznata.

„Žao mi je, ne mogu da te se setim“, rekao sam.

„Tebe svi znaju”, rekla je ona.

„Mene je lako zapamtiti. Izgledam odvratno.”

„Šta će ti taj pištolj?” pitala je iznenada.

„Potpuno je bezopasan. Služi mi kao teg, da nekud ne odletim”

„Sidro?”

„Ne, teg. Sidro služi da nekud ne otplovim. Ja sam otplovio odavno.”

„Govoriš kao nekakav pesnik”, rekla je.

„Nikada neću biti jedan od tih govornara”, rekao sam ja.

Maja je stanovala u ulici ispod moje. Otpratio sam je do ćoška, a onda sam otišao u samoposlugu, gde me je brkati prodavač sačekao sa pola litre lozovače.

„Kao i obično, komšija?” upitao me.

„Kad ćemo, bre, jednom zajedno da se napijemo, komšija?”

„Kad god hoćete.”

„Ajde sad.”

„Ajde.”

Prodavac je zaključao radnju. Seli smo u nus prostoriju i počeli da pijemo. Ni prethodni alkohol nije ispario iz mene, a nailazio je novi. Popio sam još dva-tri apaurina i ponudio prodavca njima. Nije hteo apaurine. Pili smo, a on je pričao o svom sinu. Bio je mojih godina, išao je u gimnaziju, bio je odličan đak.

„Vaš sin je zlatan mladić”, rekao sam mu.

„Da. Nije baraba kao ti.”

„Ja sam na kraju prošle školske godine bio odličan, a planiram da tako i ostane.”

Pili smo još malo, a onda sam ja otišao. Brka je ostao u prodavnici. Zalihe apaurina su bile pri kraju. Ostalo mi je još svega pet-šest kutija, što je bilo dovoljno za najdalje deset dana.

Ispred prodavnice sačekalo me nekoliko maskiranih prilika. Đavoli. Demoni. Skakali su oko mene, vitlajući nekim lancima i močugama. Bili su u potpuno crnoj odeći. Ljudi su prolazili i niko nije reagovao. Nije bilo druge, morao sam da idem na blef. Oko mene se sve vrtelo. Izvadio sam pištolj i mahao njime ka utvarama. Pobegle su u Drinčićevu. Nije mi bilo dobro. Otišao sam kući. U sobi su bile spuštene roletne. Skinuo sam pantalone i počeo da pišam u ćošak od sobe. Kako je mlaz krenuo, tako mi se malo razbistrilo u glavi.

Prekinuo sam s pišanjem, što je opasno zbolelo. Otišao sam u WC i pokušao da nastavim. Nije išlo. Bio sam potpuno izgubljen. Izašao sam iz stana, ušao u lift, spustio se njime u prizemlje i izašao na ulicu. Tamo sam naleteo na Kukija, Neleta i još tri-četiri lika. Bili su u potpuno crnoj odeći.

„Da niste vi malopre vitlali lancima ispred one prodavnice?” pitao sam ih.

„Ovaj... jesmo”, rekao je Kuki.

„A zašto, ako smem da pitam?”

„Pa ti si vitlao pištoljem na nas.”

„Kad?”

„Pa, juče i prekjuče.”

„Ne sećam se.”

„Malopre si ispred samoposluge izvadio pištolj.”

„A šta da radim, kad pet maskiranih ludaka maše oko mene motkama i lancima?”

„Pa, dobro, to je tačno.”

Gubio sam tlo pod nogama. Klatio sam se, napred-nazad, levo-desno. Kuki i društvo su slegli ramenima i nekud otišli. Pokušavali su da se zaštite od zapušenog pištolja. Seo sam na stepenište ispred Zavoda za izgradnju. Sam. Vreme je bilo toplo, još uvek je bio dan, a u glavi mi je postajalo nešto bistrije.

*

U petak smo Didi i ja otišli u „Krsmanac”. Ispričao sam mu kako su se Kukijevci organizovali da se odbrane od nas dvojice, a on mi je rekao da ga to podseća na Srbe u NDH, koji su se organizovali 1941, kako bi se odbranili od ustaša. Kasnije su se istoričari raspravljali da li su to bile partizanske ili četničke jedinice. Meni je bilo sasvim svejedno, jer sam ja očigledno bio ustaša.

Hor „Braća Krsmanović” nalazio se u Balkanskoj ulici. Vojvoda je pevao u tom horu. Kako se desilo da bivši panker postane tenor, nikome nije bilo jasno. Prostorije hora bile su na drugom spratu, a neko se dosetio da na prvom spratu otvori mali klub. Klub je veoma brzo postao popularan u beogradskim pank, hipi, metal krugovima i tamo su počeli da izlaze poslednji primerci ove tri kategorije. Bežali

su pred nadirućim trenerkama, patikama i džemperima uvučenim u farmerke. Na vratima kluba stajao je debeli čovek, a sam klub se sastojao iz dve prostorije. Ulazilo se u prostoriju sa šankom. Iz prostorije sa šankom išlo se u glavnu prostoriju kluba. Sobica sa di-džejem je bila u njenom dnu. Glavna prostorija nije imala ništa na šta bi se selo. Bila je u potpunosti predviđena za igranje. Ja nisam igrao, pa sam sedeo na patosu.

Tog petka smo došli u „Krsmanac” u jedanaest sati uveče. Bili smo potpuno pijani. Nekoliko dana nisam dirao alkohol i štedefo sam apaurine, kako bi mi malo duže potrajali. Nisam znao kako ću posle nabaviti nove lekove. Ipak, u petak smo se razbili. Odmah smo otišli u glavnu prostoriju i seli na patos ispred di-džejeve sobice. Bio je mrak pa nam je trebalo malo vremena da se priviknemo. U prostoriji je bilo ukupno tridesetak ljudi. Valjda je u tom trenutku bilo ukupno toliko hipika, metalaca i pankera u gradu.

Na drugom kraju prostorije, takođe na patosu, sedele su Ana i Iris. Jedna pored druge. Frizure su im bile identične. Crni paž. Šok bi bio ogroman, da Didi i ja nismo bili mrtvi pijani. Ovako, kad si mrtav pijan, sve ćeš prihvatati s jednakom ravnodušnošću, i demone s motkama i da ti neko sere u usta i Anu i Iris u „Krsmancu”. Dakle Ana i Iris su se poznavale, baš kao u mojim strahovanjima. No i Didi i ja smo se poznavali i bili smo u najmanju ruku ravnopravna ekipa. Pokazao sam mu naše dve mezimice. Gledao ih je hladnokrvno. Ustao sam i krenuo ka njima. Ana je ustala i pobegla napolje. Ostala je samo Iris i Didi i ja smo u tom trenutku bili brojčano nadmoćni. Ana nije mogla da izdrži napetost. Seo sam na patos preko puta Iris. Bio sam u turskom sedu. U centru mojih prekrštenih nogu bila su moja jaja, koja su ispala iz pocepanih farmerki. Iris ih je videla. Muzika u „Krsmancu” nije bila preglasna. Mogao si da čuješ Ramonse, za njima Iron Maiden, a za njima Boba Dilana. Koktel od koga bi svakog zbolela glava. Ne i goste „Krsmanca”. Ustao sam i pružio Iris ruku. Prihvatila je. Dvoumio sam se koju ruku da joj pružim. Desnom sam do malopre čačkao nos i Iris je to videla, a levom sam pre deset minuta čačkao dupe. Iris to nije videla. Pružio sam joj levu. Igrali smo. To je bio ples sitnih demona. Igrali smo na metar jedno od drugog. Svako od nas dvoje se bacakao u svim pravcima, a ja sam nekoliko puta pao i veoma se teško dizao. Da li

je Iris znala ko sam ja? Kad se pesma završila, s njom je otišao i naš morbidni ples. Pružio sam prst ka Didiju, a kad ga je Iris videla, sva ushićena mu je otrčala u zagrljaj. Njih dvoje su bili u dobrim odnosima, nisu bili u svađi kao Ana i ja. Njih dvoje su i dalje bili najbolji drugovi. Sedeli su i razgovarali. Pokušavao sam da zamislim šta bi pijani Didi mogao njoj da kaže. Seo sam na deo patosa na kome je do pre pet minuta sedela Ana. Pod dupetom je bila samo hladnoća.

U nekom trenutku smo otišli odatle, ali ja tog trenutka ujutru nisam mogao da se setim. Nisam mogao da se setim ni kako sam došao kući, ni kako mi se na levoj ruci našlo jedno krvavo „Ana”. Neko mi je nečim urezao njeno ime u ruku. Ili sam to možda bio ja? Izgledalo je moćno, ali se meni od tog imena uporno sralo. Kad god bih pogledao ruku, počinjao bih da prdim i obično bih završavao u WC-u. Neka imena imaju snažan uticaj na neke organizme. Kroz par dana sam iskidao sve kraste i od njenog imena ostala je samo bleđa senka.

*

Tih dana je vršen veliki pritisak na mene po pitanju Une. Nije bilo živog stvora koji mi barem jednom nije preporučio da se smuvam s njom. Svi su zastupali teoriju kako je krajnje vreme da se skrasim, da se smirim. Po njihovom mišljenju, bilo je - ili Una, ili moja skora smrt. Svi su imali ribe. Baki Marković je bio sa nekakvom sisatom Tatjanom, a Kosta sa nekakvom plavokosom Sanjom. Sanja i Tatjana su išle u odeljenje sa Dijanom Janković. To odeljenje, prvo šest, bilo je rasadnik. Una je išla u prvo dva. Una i dalje nije izlazila u školsko dvorište. Negde je čula kako sam saznao za njena osećanja prema meni, pa je pokušala da sebi prereže vene pomoću polomljenog prozora u učionici broj 41. To su bila neka muda i otprilike jedino što mi se svidelo kod nje. Devojka jeste bila slatka, ali to nije bilo to. Nisu to bile ni neke sise ni neko dupe ni neki bogzna kakav karakter, barem prema onome što sam mogao da ocenim sa distance. Jednom mi je u školskom dvorištu prišla Ivanica.

„Dobro, bre, hoćeš li ti da radiš nešto sa Unom ili nećeš? Devojka izlude”, rekla mi je.

„Šta ja tu mogu? Svako od nas u nekom trenutku izludi”, odgovorio sam ja.

„Svinjo.”

To mi se već nije svidelo.

„Dobro, da li si ti normalna? Kako ja mogu da budem svinja ako se na mene loži neko na koga ne trzam?”

„Slušaj, nisi ti baš maneken pa da možeš da biraš”, bila je uporna.

„Neću da imam ništa s njom”, bio sam uporan.

„Ne, nego ćeš da čekaš onu kurvu da te pravi budalom do kraja života.”

Govorila je o Ani. Posle te rečenice nešto mi je sevnulo u predelu levog jajeta.

„Ivanice, da li ti je ikada palo na pamet da sam možda baš to i zaslužio?”

Digla je ruke i otišla. Sledeći put prišla mi je ona devojka s kojom sam se pre nekoliko dana vraćao kući.

„Ti si govno. Devojka zbog tebe plače”, rekla mi je.

„Puši ga.”

„Šta?”

„Rekao sam: puši ga. Ko si ti uopšte, ja te ni ne poznajem? Ko te je učio da prilaziš nepoznatim ljudima i sereš?”

Namrgodila se.

„Ja sam Maja. Idem s Unom u odeljenje. Išli smo pre neki dan zajedno kući. Ti i ja. Sećaš li se?”

„Ne”, slagao sam, „tornjaj se odavde.”

Vrhunac je bio kad mi je prišao Baki Marković. Imao je na sebi novu trenerku.

„Brate ćelavi, video sam tu malu. Mnogo je slatka. Šta izigravaš, što je ne smuvaš?”

„Šta mi se ti sad penješ na kurac? Pa ti bi od svih koji mi seru za nju, najbolje morao da me poznaješ. Ti bi od svih njih najbolje morao da znaš da ta devojka nije za mene. Idiote!”

„Ali, ćelavi...”

„Nema ali! Ostavite me na miru. Bolje i po mene i po nju da ne budemo zajedno. Bolje joj je i da iseče vene, nego da bude sa mnom.”

„Kako ti kažeš ćelavi.“

„Kako ti je Tanja?“

„Super. Drkala mi je kurac na Kališu pre neki dan. Bilo je super.“

Svi su bili opsednuti tim drkanjima kurca. To je najdalje dokle je šesnaestogodišnjak mogao stići s devojkom 1992. Bolje je da sediš kod kuće i drkaš ga samom sebi, nego da nekoj fufi plaćaš pića da bi ti to ona radila u parku. Čak mi je i Dijana Janković prišla. Pitala me za Unu. Bila je malo taktičnija od ostalih.

„Šta ćeš da radiš s njom?“ pitala je.

„Ništa. Ostaviću je tamo gde je.“

„Ne sviđa ti se?“

„Ne baš.“

„Ako ti se ne sviđa, onda i ne treba da budeš s njom.“

„Ti si pametna devojka“, rekao sam joj.

U nedelju, 24. maja, sam otišao kod ćaleta. Na ulazu me presrela ona matora veštica.

„Ne valja ti posao, sve znam...“, počela je da trubi.

„Ma, nosi se u kurac i ti, babetino odvratna.“

„Ta devojka je divna, ta devojka je...“

Odgurnuo sam babu i počeo da se penjem uz stepenice. Nisam ništa pio nekoliko dana i verovatno sam zbog toga halucinirao. No, babu sam video nekoliko puta i pre nego što sam počeo intenzivno da ločem. Uvek je znala šta mi se dešava. Da već odavno nisam sedeo u paklu, pomislio bih da upravo ulazim u njega.

„Ko je ta baba, pobogu?“ upitao sam ćaleta.

„Kakva baba?“

„Baba, baba sa ulaza u tvoju zgradu. Non-stop visi ispred i proziva me. Crni matori monstrum.“

„Ne znam nikoga ko bi odgovarao tom opisu. Ima jedan deda, na prvom spratu, zastavnik u penziji, ali...“

„Ćale, ne zajebavaj. Stanuješ ovde sto godina i ne znaš ko ti se mota po ulazu. Daj da jedem.“

Ćale je izneo klopku. Posle te klope nedeljom, uvek bih puvao kao top. Ćale me je pitao što sam nervozan, a ja sam mu rekao da sam nervozan poslednjih 16 godina ali da on to nije primetio.

„Poraslo ti je to sa strane“, rekao mi je misleći na deo glave oko kreste.

„Da, moram da obrijem.”

„Hoćeš ja da ti pomognem? Prošli put si odrao kožu s glave.”

„Šta? Kako da mi pomogneš?”

„Pa, da ti obrijem to posle ručka.”

Ćale se nudio da mi pomogne oko moje frizure, oko frizure za koju je ceo grad mislio da predstavlja nakaznu tvorevinu bolesnog maloletnika. Ili je poludeo, ili ga je morila teška griza savesti, ili je postao panker.

„Ćale, šta slušaš u poslednje vreme?”

„Sajmon i Grafankel, kao i uvek. Zašto?”

„Nema veze. Pripremi žilet.”

Ćale mi je posle ručka obrijao glavu i popravio simetriju moje kreste. Frizura je sad stvarno izgledala profesionalno. Pravi Mohikanac, pravi Čiroki, pravi Irokez. Zagor Te Nej bi se ponosio sa mnom. Na izlasku iz zgrade nisam naleteo ni na kakvu babu.

Za ponedeljak, 25. maj, bilo je zakazano slikanje. Pravila se fotografija odeljenja. Igrom slučaja, pojavio sam se u školi baš pred samo fotografisanje, na početku trećeg časa. Povodom bivšeg Dana mladosti doneo sam sa sobom knjigu „Tito i mi”. Planirao sam da se iserem na nju u neko doba dana. Odeljenje se namestilo u dvorištu. Kad me je videla, razredna se razočarala.

„Baš si danas morao da dođeš, nakazo, da nam upropastiš sliku.”

Nasmejao sam se i stao pored nje. Kostu sam uvalio knjigu.

„Neću ja pored ovog monstruma. Beži na neku drugu stranu fotografije!” vikala je razredna na mene.

„Neću. Bežite vi ako vam se ne dopadam. Samo da znate da ribe ovih dana otkidaju za mnom.”

„Skote”, rekla mi je razredna i udaljila se na oko metar.

Blic je sevnuo dva puta i dva trenutka su ovekovečena. Oba trenutka proveo sam sasvim sjeban. Posle su svi otišli na čas sem Bakija, Koste i mene. Seli smo u dvorište, a Baki je počeo svoju staru pesmu.

„Ćelavi, ja mislim da bi trebalo da se smuvaš sa...”

„Idi u kurac! Dobro, smuvaću se, smuvaću se danas s njom! Svi će biti srećni!”

„A... Dobro ako je tako.”

Kipeo sam od besa. U trenutku mi je puklo u glavi i doneo sam odluku da se smuvam sa prokletom Unom. Uzeo sam Kosti knjigu i otišao da se iserem na Tita. Odabrao sam jednu fotografiju na brodu i dao joj svoj pečat. Ostavio sam knjigu u školskom WC-u, pored lavaboa. Prethodno sam je zatvorio, nadajući se da će se neko prevariti i početi da je prelistava.

Tokom dana sam se raspitao koliko prvo dva ima časova. Šest. Ja sam imao sedam. Sedmi čas je bio kod razredne i nisam smeo da ga propustim. Rešio sam da prepadnem Unu ispred škole kad bude polazila kući i obavim posao.

*

Sa šestog časa sam pobegao. Geografija. Kad se završio taj šesti čas, otišao sam ispred škole, a srce mi je kucalo kao ludo. Dum, dum, dum. Punio sam gaće. Punio sam gaće zbog nekakve Une. Kakav sam ja prokleti šonja. Njeno odeljenje je izlazilo iz zgrade. Izašla je i Ivanica i uputila mi osmeh. Nisam uzvratilo. Izašla je i Una sa tri-četiri drugarice. Jedna od njih je bila ona devojkica s kojom sam se jednom vraćao kući. Ta mi je uputila pogled pun mržnje, a ostale drugarice gledale su Unu sažaljivo. Njihovi pogledi su me podsećali na poglede koje su meni upućivale devojkice iz Aninog odeljenja prošle jeseni. Una me je primetila, ali je ubrzala korak i sagla glavu.

„Una!” viknuo sam.

Stala je kao ukopana. Prišao sam joj i odvukao je na stranu. Odmah pored Pravno-birotehničke bilo je neko gradilište puno đubreta. Tamo sam odvukao Unu i seo na jedno bure puno praznih limenki, tetrapaka i masnih papira u koje su nekad bile umotane pogačice. Pogačice je neko pojeo, pa ih iskenjao, a papir u koji su bile umotane nadživeo ih je i nalazio se ispod mog dupeta, u velikom plavom, metalnom buretu. Una mi se skroz približila.

„Slušaj Una...”

Započeo sam nešto da kažem ali mi je glas pukao. Misli su mi pukle. Privukao sam je k sebi i poljubio. Bio je to kratak, nervozan poljubac. Setio sam se Tozinih razjapljenih čeljusti dok je ljubio Dijanu, pa sam ja svoju čeljust otvorio minimalno. Una je zatvorila

oči i mrdala jezikom kao zmija. Bila je u panici. Odmakao sam je od sebe. Gledala me nekakvim ogromnim očima, punim poverenja, punim nade, punim straha. Ko zna šta je očekivala.

„Slušaj, Una, moram na čas. Rado bih pobegao, ali imam čas kod razredne. Odatle bežanja nema. Razumeš?”

Klimnula je glavom. Da li je devojka uopšte umela da govori?

„Daj mi telefon, čućemo se, videćemo se, šta ja znam”, rekao sam joj.

Izvadio sam iz džepa uložak od hemijske olovke kojim bih nekada nešto zapisivao, češće na zid ili klupu, ređe u svesku. Dao sam joj taj patrljak, zavrnuo rukav od jakne i pokazao joj mesto na kome će mi napisati telefonski broj. Bila joj je na raspolaganju cela podlaktica, a ona je svoj broj zapisala preko izbledelih slova urezanog Aninog imena. Nasmejao sam se.

„Vidimo se”, rekao sam.

„Ćao”, rekla je ona. Prišla mi je i cmoknula me u usta. Potom je odskakutala u pravcu Takovske. Ja sam se vratio na čas.

*

Sledećeg dana Una i ja smo sedeli zajedno na velikom odmoru. Ja sam odabrao jednu klupu u samom uglu dvorišta. Ljudi su prilazili i čestitali nam.

„Jao, ala ste slatki”, rekli bi jedni.

„Vi ste najlepší par u školi”, rekli bi drugi.

„Baš mi je drago zbog vas dvoje”, rekli bi treći.

Bio sam zarobljen, gotov, ispražnjen. Trebalo mi je piće, trebali su mi moji apaurini. Svi su bili srećni, a ja sam bio sjeban. Una je sedela i sijala. U jednom trenutku sam ugledao Anu na jednom od školskih prozora. Valjda su i do te kurve stigle vesti. Nepogrešivo nas je ugledala, a onda su nam se pogledi susreli. Nakezio sam se. Zatim je Ana nestala s prozora.

Kad se završio odmor, rešio sam da predočim Uni kako stvari stoje. Zamolio sam je da izostane s tog časa da bismo razgovarali, a ona nije htela.

„Neću!”

„Ajde Una, koji ti je kurac?”

„Neću! Neću da bežim sa časova.”

„Koliko imaš neopravdanih?” pitao sam.

„Nijedan, ali nije u tome stvar...”

„Znaš li koliko ja imam neopravdanih?”

„Ne.”

„Zvanično dvadeset četiri, a nezvanično oko dva miliona. Potreban mi je još jedan zvanični neopravdani, pa da me išutiraju iz škole. I ti sad jedeš govna oko bežanja s časova, ti koja nemaš nijedan neopravdani.”

„Dobro, ostaću s tobom ovde.”

Sedeli smo na istom mestu. Prišao sam nekim šmizlama i tražio im pare za palačinku. Nisu htele da mi daju. Jedna mi je čak rekla: „Nek ti devojčica plati palačinku.” Posle toga sam je pljunuo u usta, a drugoj sam pripretilo istom kaznom, ako mi smesta ne da pare. Dala je i više nego što mi je trebalo. Kupio sam dve palačinke. Za to vreme Una me je čekala na klupici. Dao sam joj jednu palačinku.

„Jesi li ti onu devojku malopre pljunuo u lice?” upitala me.

„Ne, pljunuo sam je u usta. Vređala te je.”

„Stvarno, šta je rekla?”

„Rekla je da te žali, da misli kako nisi normalna i da joj nije jasno šta tražiš sa ovakvim monstrumom kao što sam ja.”

„Hihihi”, kikotala se Una. Nije mi bilo jasno zašto se smeje.

„Zaista, Una, šta ti vidiš u meni? Ja sam se iskreno trudio da u meni ljudi vide ono što oni ne žele da budu. Koji je tvoj problem?”

„Ne znam. Ne znam kako te stvari idu. Jednostavno se zaljubiš, a ni sama ne znaš zbog čega. Ja te jednostavno volim.”

Obgrlila me levom rukom i jela svoju palačinku. Polako sam padao u depresiju. Setio sam se Ane. Prokleta kurva. Una je bila potpuno nezaštićena, a ja sam bio njena Ana. Ja sam bio Unina prokleta kurva. Ali ja sam Uni barem dao šansu.

„Una, ti znaš da ovo može da pukne svakog trenutka?”

„Znam”, rekla je.

„Ti znaš da ja nisam baš kao drugi?”

„Znam. Ti si nešto posebno.”

„Ne povlađuj mi Una. Ja sam govedo, ja nisam u stanju da držim zadatu reč, ja nisam u stanju da kontrolišem emocije, ja ne poštujem nikoga, ni tebe, ni sebe.”

Ćutala je.

„Sutra može da mi dune da raskinemo. Samo sam to hteo da ti kažem.”

„Dobro. Bolje je i da traje jedan dan, nego da nikada nismo ni pokušali”, rekla je Una.

„Ako ti tako kažeš, samo ne znam šta više boli”, rekao sam ja.

*

Naredna tri dana Una je bila na praksi iz daktilografije. Praksa se odvijala u nekim preduzećima širom grada i na moju sreću, Una nije dolazila u školu. Nisam bio siguran kako bih podneo još jedan veliki odmor s njom.

U četvrtak smo izašli. Otišli smo na Kališ, a ja sam se setio Bakijeve priče o drkanju kurca. Una i ja smo seli na klupu i počeli smo da se ljubimo. Ona je s vremena na vreme provlačila prstima kroz moju krestu i šaputala: „Kakva frizura, kakva frizura.” Još jedan obožavalac mog imidža. Posle me je dugo gledala i govorila: „Ti si zaista nešto posebno.” To sam već negde čuo. „Nisam Una.” „Jesi, jesi.” „Nisam, ja sam pseće govno i izgledam kao pseće govno, a ti nisi normalna što misliš da sam ja nešto posebno.” „Ti si posebno pseće govno.” „Jebi se Una.”

Sedeli smo na toj klupici preko puta Sahat kule i cvrkutali. Kad bi samo Una znala kakav sam ja govнар i pičkopaćenik. Pokušavao sam da joj to objasnim, ali što više sebe pljujete pred drugima, to vas oni više vole. Nekoliko puta sam je uhvatio za sisu, ali sam ubrzo odustao od toga. Samom sebi sam ličio na Bakija Markovića. Una se nije branila od mog hvatanja. Uskoro su naišli neki psi, gospodari tog dela Kalemegdana, pa smo Una i ja bili prinuđeni da se povučemo. Otišli smo na trolejbus, ona je otišla kući na Zvezdaru, a ja sam izašao u Takovskoj i otpešačio kući. Skoro deset dana nisam ništa pio. Bio sam lišen otrova i u glavi mi je sve bilo mnogo jednostavnije, normalnije i mirnije. Šetao sam noćnim beogradskim ulicama, ne teturajući se, ne saplićući se, ne mešajući lutke u izlozima sa živim bićima. Una je bila ta koja je ubijala pankera u meni. Jedino rešenje je bilo ubiti Unu.

U subotu smo se dogovorili da ona dođe kod mene. Našli smo se na stanici. Ja sam za tu priliku obukao neke široke farmerke u koje sam uvukao džemper. Na nogama sam imao patike. Kao i uvek, želeo sam da iznerviram ostatak sveta. Jedini trag moje duše bila je

moja čiroki frizura. Una se malo prepala kad me je videla. Pitala me je šta mi to znači, a ja sam joj odgovorio da je to moje pravo lice. Rekao sam joj da se za školu oblačim kao panker, a da privatno nosim džemper uvučen u farmerke ili trenerku. Ona je slegla ramenima i uhvatila me pod ruku. Mislio sam da sam zajebavao ceo sistem, a bio sam njegova omiljena žrtva.

Una i ja smo sedeli u mojoj sobi. Napolju je bio dan, a u sobi mrak zbog spuštenih roletni.

„Kakvu muziku da pustim?” pitao sam Unu.

„Kakvu god ti hoćeš”, rekla je ona.

„Una, ne seri. Kakvu muziku voliš?”

„Kakvu god ti voliš”, rekla je Una.

„Una, ja volim muziku koju mnogi ne vole, pa verovatno ni ti”, rekao sam.

„Izdržaću”, rekla je ona.

Izgledalo je kao da je te subote svoj karakter ostavila kod kuće. Rešio sam da joj njeno povlađivanje nabijem na nos i pustio joj Suicidal Tendencies. To nije mogla da voli, a ja sam baš uživao. Odvrnuo sam do daske. Ona je gutala knedle, a ja sam cimao glavom. Pitao sam je kako joj se sviđa.

„Baš je žestoko”, rekla je tresući se.

Utišao sam muziku.

„A sad”, rekao sam, „da čujem šta hoćeš da slušaš?”

„Je l' imaš Dženis Džoplin?”

„Imam.”

Opet neki usrani hipik. Nikada se takvih neću otarasiti. Pustio sam joj Džoplinku, a ona se iščuđavala mojoj kolekciji. Bilo je tu oko četiri stotine ploča i oko dve stotine kasete. Preko polovine nije bio pank.

„Mislila sam da ti slušaš samo pank”, rekla je.

„Slušam samo pank, ali skupljam sve živo za slučaj da mi se jednog dana promeni ukus.”

„Baš si lud, hihih.”

Lud, da.

Dopustio sam joj da popuši jednu cigaretu a onda sam nasrnuo. Nije se branila. Malo je vrtela glavom levo-desno, izjavljujući da joj iz usta smrdi na pikslu, a iz usta joj nije smrdelo ni na šta. Ležala je

preko mene. Nije nosila brushalter. Imala je samo majicu na bretele. Podigao sam joj majicu i okrenuo je na leđa. Una nije pokazivala mnogo emocija. Ležala je i čekala šta ću sledeće da joj uradim. Sledeće što sam uradio bilo je otkopčavanje kaiša na pantalonama.

„Ne”, rekla je, „nemoj još to.”

Znači, tu je bila granica. Dobro je da je granica negde uopšte i postojala. Legao sam pored nje i češkao je po ramenima. Jednu ruku sam joj posle nekoliko minuta zavukao u farmerke, a kaiš je bio toliko zategnut da mi je zaustavljao protok krvi. Una se nasmejala.

„Smeta ti kaiš, a?”

„Aha.”

„Pa, otkopčaj ga onda.”

Dobio sam dozvolu da pređem granicu. Izvukao sam ruku iz njenih pantalona i gledao u plafon. Neke senke su igrale po njemu. Una je ležala pored mene. Verovatno se osećala glupo. Trebalo je smisliti neki izgovor i razdvojiti nas, što pre. Nisam mogao da podnesem sve to.

„Una, setio sam se da moram hitno da odem kod jednog druga. Majka mu je umrla juče. Zamolio me je da dođem kod njega i pomognem mu oko sahrane.”

„Jao, pa zašto to nisi odmah rekao?”

„Nemam pojma. Oblači se. Moramo da krenemo.”

Una se obukla, ja sam se obukao. Izašli smo iz zgrade. Išli smo 29. novembrom. Kad smo stigli do Didijeve zgrade, ja sam joj rekao: „Slušaj, je l' umeš odavde da dođeš do trolejbuske stanice?”

„Ne”, rekla je ona.

„Vidiš ovu ovde raskrnicu? To ti je Cvijićeva ulica. Ja idem u ovu veliku zgradu ovde, a ti skreni desno i piči pravo. Posle drugog semafora, naići ćeš na stanicu. Je l' jasno?”

„Da.”

„Ponovi.”

„Ti ideš u ovu veliku zgradu ovde, a ja idem desno, pa pravo. Posle dva semafora, naići ću na stanicu.”

„Ti si pametna devojka.”

Poljubio sam je u čelo i ušao u Didijevu zgradu. Zvonio sam na njegova vrata. Otvorila mi je njegova keva.

„Dobar dan, je l' tu Didi... ovaj... Dule?”

„Jeste sine. Uđi.”

Ušao sam. Didi je ležao u svojoj sobi i gledao u plafon. Kad me je video iznenadio se mom džemperu i širokim farmerkama.

„Je l' ima nešto da se pije?” upitao sam ga.

„Naći će se neka kap”, rekao je.

Izvukao je ispod jastuka neku flašu i prvi potegao iz nje. Kroz dva sata - dve flaše i dvadeset apaurina. Sve je bilo na svom mestu. Ponovo sam bio u sedlu.

*

Birotehnika je predmet koji se uči u drugoj godini Pravno-birotehničke škole, obrazovni profil pravo i administracija, smer pravni tehničar. Birotehnika uči šesnaestogodišnju decu tehnicima u biroima. Faks-mašine, telefoni, mašine za fotokopiranje, heftalice. To su sve složeni instrumenti kojima laik ne može da upravlja. Udžbenik nisam imao, ali sam video kod drugih da su u njemu detaljno opisane prve faks-mašine koje su se pojavile u svetu i prvi fotokopir aparati. Većina tih mašina nastala je mnogo pre mog rođenja i već su bile veoma zastarele. Iz birotehnike sam imao dvojku cele godine, iako sam komotno mogao imati i keca. Verovatno me je nastavnica volela i davala mi prelaznu ocenu, nadajući se da će tako od božanstava dobiti garancije da joj dete neće postati kao ja. U ponedeljak je počinjala praktična nastava iz birotehnike. Praktična nastava trajala je nedelju dana i odvijala se u preduzećima širom Beograda. Kosta, Baki, ja i još dva tipa iz našeg odeljenja prijavili smo se da zajedno odradimo praksu. Niko nije pokušavao da nas razdvoji. Predviđeno je bilo da svakog jutra u devet sati idemo na Novi Beograd, u neko propalo preduzeće blizu Fontane.

U nedelju sam išao kod ćaleta. Ručak je protekao rutinski, nisam sreo nikakvu babu. Opijanje kod Didija prethodnog dana pomoglo je. Posle sam se muvao po gradu kako ne bih bio kod kuće ako me Una pozove. Kad sam stigao kući keva mi je rekla da me je zvala „neka Una”. Zahvalio sam se na obaveštenju i legao u krevet.

U ponedeljak sam se u pola devet ujutru, na obližnjem ćošku našao sa Kostom i Peđom. Nosio sam svoju subotnju odoru, džemper uvučen u farmerke i oni su se silno začudili, a Kosta mi je

rekao da sam konačno postao čovek. Peđa je bio jedan od te preostale dvojice iz odeljenja koji su išli s nama na praksu. Bio je u pitanju dobar momak. Imao je ocene slične mojim i tendenciju ka neposlušnosti, ali nekako nije upao u isto kolo s nama. Baki je dolazio na praksu direktno od kuće jer je blizu stanovao, a poslednji momak, nekakav poslušni fudbaler, Pipče, dolazio je ko zna odakle, sam.

Strpali su nas u podrumsku prostoriju. U podrumskoj prostoriji su bila dva pijanca i jedan fotokopir aparat. Prozorče je bilo postavljeno visoko, u ravni s trotoarom, ali čovek nije mogao videti ničije noge, pošto je preduzeće bilo nasred poljane. Videli bismo tu i tamo poneku mačku kako se šunja, vrebajući vrapce. Pijanci, Ljuba K. i Ljuba M, kako su nam se predstavili, po ceo dan su šljemali i pričali o ženama.

„Ljubo, jesi li video noge na onoj pripravnici iz kadrovskog?” pitao bi Ljuba K.

„Video sam, Ljubo. Noge kao stvorene da provedu dan na mojim ramenima”, odgovarao bi Ljuba M.

„Noge kao stvorene da moj nos provede ceo dan među njima”, odobravao bi Ljuba K. i tako sve ukруг.

Mi smo sedeli unaokolo besposleni. Onda je u prostoriju ušao neki brkati nadržani tip i oštro prekorio Ljubu i Ljubu što nas nisu nečim uposlili.

„Deca moraju da nauče šta je rad na fotokopir mašini, moraju da nauče šta je obaveza, šta je dobra kopija, a ne šta je lenčarenje i pijančenje. Na posao!”

Izašao je iz sobe. Kad je zatvorio vrata, Ljuba K. je tiho rekao: „Ma, jebem ti onu debelu ćerku.” Ispostavilo se da je brka neki šef, direktno nadređen Ljubi i Ljubi. Pitali smo ih šta da radimo, a Ljuba M. je rekao: „Vas dvojica idite da nam kupite doručak. Ja jedem burek sa sirom, a Ljuba jede burek s mesom. Za ono što vam preostane, uzmite sebi šta vam drago. A vas trojica idite u samoposlugu preko puta i kupite dve litre lozovače.”

Ja i Kosta smo išli po burek. Naravno, Ljuba i Ljuba su tačno odbrojali novca za po dvesta pedeset grama bureka, tako da Kosti i meni nije ostalo ništa. Naručili smo im po dvesta grama bureka, a sebi kupili po dve pogačice. Usput smo im pljuvali u meso i sir. Kad

smo se vratili, pogačice su bile već pojedene, a Ljubi i Ljubi smo rekli kako smo imali taman para za njihov burek i kako smo ostali gladni.

„E, jebiga, to mora da je nešto poskupelo”, rekao je Ljuba M. i bacio se na burek.

Slatko su jeli, a onda su se pojavili Baki, Peđa i Pipče sa pićem. Ljuba i Ljuba su se oduševili, zaboravili na burek i otvorili svaki po flašu. Pitali su da li neko od nas hoće da potegne, a ja i Kosta smo se prijavili.

„Vidi, ludak i ovaj drugi hoće da piju. Tek što su se ispilili”, rekao je Ljuba M. Ludak sam bio ja.

Dok smo tako sedeli i pili, ja sam uhvatio neku olovku i na parčetu hartije nacrtao Ljubu i Ljubu kako karaju prase. Jedan u usta, drugi pozadi.

„Šta to crtaš?” pitao me Ljuba K, a ja sam mu dodao papir.

Počeo je da se smeje. Pokazao je papir imenjaku, a onda je i on počeo da se smeje.

„Nas dvojica?” pitali su, a ja sam klimnuo glavom.

„Je li, je l' bi mog'o da nacrtáš onog brku što je dolazio ovamo?” pitao je Ljuba K.

„Mogao bih”, rekao sam.

„Da, nacrtaj ga kako kara direktorku”, rekao je Ljuba M.

„Ne znam kako izgleda direktorka”, rekao sam ja.

„Mi ćemo da ti objasnimo.”

Ja sam nacrtao brku kako stoji isukane kite i stegnutih pesnica. Dobro je ispao. Pored njega je bio prazan prostor. Čekao sam uputstva.

„Debela”, rekao je Ljuba K.

„Plava kovrdžava kosa”, rekao je Ljuba M.

„Praseći nos”, rekao je Ljuba K.

„Da mu ga puši!” rekao je Ljuba M.

„Ne, da je kreše u bulju!” rekao je Ljuba K.

„Može, može u bulju!” složio se Ljuba M.

„To, to, bravo!” počeo je da viče Ljuba K.

„To majstore, isti su kao u prirodi!” vikao je Ljuba M.

„A sad na posao”, rekao je Ljuba M. i oteo mi papir s crtežom.

Stao je pored mašine za fotokopiranje s tim crtežom.

„Dakle, deco, ovo je mašina za fotokopiranje. Ona služi da se njome kopiraju... stvari. Unutra možete da gurnete i ruku i svoje lice i da ga kopirate. Najčešće se kopiraju papiri. Ovo je jedan papir”, rekao je pokazavši na crtež, „sad ćemo da ga kopiramo. To se radi ovako. Papir se stavi tu, poklopac se spusti i pritisne se dugme.”

Pritisnuo je dugme, mašina je počela da zuji i uskoro je iz nje ispala fotokopija mog crteža.

„Ako hoćete, možete mašinu programirati tako da iz nje izađe više kopija. Evo ja ću je programirati na sto komada”, nastavio je Ljuba M.

Pritisnuo je još neke dugmiće i mašina je počela da zuji. Iz nje su počeli da ispadaju papiri. Ljuba M. i Ljuba K. su se smejali. Mi smo se smejali. Onda su nas poslali kući. Bilo je pola dvanaest.

*

Bilo je prerano za bilo šta, pa smo Baki i ja otišli kod njega kući. Sedeli smo na terasi i udisali mirise proleća, koji su sa svakim udisajem postajali sve teži. Iznenada, bez objave rata, po glavi je počela da mi se mota Ana. Mrzeo sam samoga sebe.

„Kako ti je sa Tanjom?” pitao sam Bakija.

„Uh, super. Ima velike sise, drka mi ga svakog dana”, pričao je oduševljeno. „Kako je tebi s onom malom?”

„Kojom?”

„Ćelavi, ne zajebavaj.”

„Unom?”

„Ćelavi ne zajebavaj.”

„Osećam se kao da mi je govno uletelo u usta”, rekao sam.

„Tako je grozna?”

„Nije ona grozna, ja sam grozan.”

„Aha. Pa šta ćeš da radiš?”

„Planiram da odem posle podne u školu i raskinem s njom, ali neću ako i ti ne pođeš sa mnom i ne raskineš sa Tanjom.”

„Idemo”, rekao je Baki.

Atmosfera je posle ove odluke postala mnogo bolja. Udisaji prolećnog vazduha bili su sve lakši. Vreme je brzo prošlo, seli smo u taksi i otišli u školu. Tamo smo stigli tačno u četiri sata. Veliki odmor

bio je u svom zenitu. Dvorište je bilo prepuno i niko nas nije očekivao. Na jednom kraju dvorišta video sam Anu, a na drugom Unu. Kad mačka ode, miševi kolo vode. Odlučnim korakom krenuo sam ka Uni. Dok sam joj prilazio, video sam najpre njeno oduševljenje, a kad je videla moj izraz lica, video sam paniku. Kad sam joj se sasvim približio sve joj je bilo jasno.

„Slušaj, ne možemo da budemo zajedno. Ja sam govno, skot, smrad, a ti nisi. Meni treba govno, skot i smrad, a ne ti. Ajde, pa se vidimo”, rekao sam.

Sledećeg sekunda već sam išao ka kiosku i naručio jedan sendvič. Nisam imao pare da ga platim, ali Dacu, koja je radila u kiosku, nije pravila problem kad sam uzeo sendvič i okrenuo se ne plativši. Kad sam pogledao sledeći put na mesto na kome je stajala Una, nje tamo više nije bilo. Blenuo sam unaokolo po dvorištu. Ni Ane više nije bilo. Bio sam efikasan. Kosio sam ih kao žito. Dvadesetak metara od mene stajali su Baki i Tanja i nešto se raspravljali. Onda je ona pokrila lice rukama i otrčala u školsku zgradu. Baki je došao do kioska.

„Je l' ovaj dripac platio sendvič?” pitao je Dacu.

„Nije”, rekla je ona.

„Evo ti pare za njegov sendvič, a meni daj palačinku sa tonom čokolade.”

Okrenuo se ka meni. Pogled mu je bio izbezumljen.

„Šta sam to uradio, šta sam to uradio?!” vikao je.

„Platio si mi sendvič. Hvala ti.”

„Ne, ne sendvič! Jebo te sendvič! Šta sam to uradio, zašto sam raskinuo s Tanjom, zašto sam te poslušao?”

„Valjda sam bio dovoljno ubedljiv”, rekao sam staloženo. Jeo sam sendvič, a on je bio na ivici nervnog sloma.

„Jao, jao, jao”, ponavljao je, „jao, jao, jao.”

Odnekud je naišla Dijana Janković.

„Na šta to ličiš?” pitala me.

„Zašto?”

„Te odvratne pantalone, taj džemper, te patike. Koji ti je kurac?”

„Pa on izgleda gore od mene”, rekao sam pokazavši prstom na Bakija.

„On nikada nije bio panker. Ti si bio nešto posebno.”

„A sad više nisam, jer sam obukao jedne farmerke i jedan džemper?! Eto ko ste svi vi, gomila plitkih gusaka”, rekao sam joj, a ona se nadurila.

Baki Marković je uranjao u svoju palačinku i plakao. Dijana Janković je sa njegovom Tanjom išla u odeljenje, pa ju je Baki zamolio da prenese Tanji da ga sačeka posle sledećeg časa. Nije dugo trajalo.

„Niste ni za kurac”, rekao sam Bakiju i Dijani i otišao kući.

*

Te večeri depresija je bila na vrhuncu. Ostale su mi samo dve kutije apaurina, a meni je bilo potrebno pola kutije da bih osetio bilo kakav efekat. Trebalo je pažljivo raspodeliti dve kutije apaurina na ostatak života. Godine 1992. lekove nisi mogao da kupiš u privatnim apotekama. Privatne apoteke tada nisu ni postojale. Tabletomani su lekove krali od svojih neurotičnih majki i iz tuđih kupatila.

Didi je išao pre podne u školu. Da nisam išao na praksu, ja bih u školu išao po podne. Ovako smo se našli već oko šest sati. Seli smo na stepenište Zavoda za izgradnju, a zaposleni u njemu su nas obilazili, odlazeći kući. Rekao sam mu da sam raskinuo s Unom.

„Pametno.”

„Jeste to pametno, ali mi se po glavi mnogo mota ona mala pička”, rekao sam mu.

„Ana?”

Ćutao sam.

„Slušaj, sutra i prekosutra Smak svira u Sava centru. Mogli bismo da odemo”, rekao mi je Didi.

„Šta ćemo tamo? Biće puno usranih i drogiranih hipika. Taj Smak je oličenje svega od čega želim da pobegnem.”

„Mi ćemo tamo biti usrani i drogirani pankeri. Pljunućemo na sve njih. Tvoja tiha patnja sigurno će biti na jednom od koncerata.”

„A Iris?”

„Ona ide u sredu.”

„Onda ćemo i mi u sredu.”

Otišli smo u Bilet servis i poslednje pare iscedili na karte za koncert. Plaćali smo da bi otišli pravo u centar pakla, u jezgro

neprijateljske teritorije. Nas dvojica protiv dve hiljade dobro naoružanih hipika.

*

Sledećeg dana, kada smo došli na praksu, po celom preduzeću bile su izlepljene fotokopije mojih crteža. Ljuba K. i Ljuba M. su se čak potrudili da na svakom crtežu, iznad glavnih junaka, napišu i njihova imena, kako bi i oni kojima brka i direktorka nisu ličili na sebe, znali o kome je reč. Ja sam farmerke i džemper ostavio u dnu ormara, da čekaju neka druga vremena. Obukao sam čizme, motorku, pocepani petsto kec i gornji deo pidžame. Radnik obezbeđenja na ulazu u preduzeće nije hteo da meпусти.

„Kuda?” viknuo je dok smo prolazili pored njega.

„Na praksu”, rekao je Peđa.

„Vi možete, a on ne može!” pokazao je prstom na mene.

„Zašto ja ne mogu?” pitao sam.

„Pogledaj se kako izgledaš. Na šta to liči? Gde to ima?!” vikalo je obezbeđenje.

U tom trenutku odnekud je naišao Ljuba M, lupio radniku obezbeđenja šamar i naredio mu da nas propusti.

„Idemo deco.”

U podrumu su sedeli Baki, Pipče, Ljuba K. i onaj brka. Sa mnom, Kostom, Peđom i Ljubom M, koji smo naišli, krug je bio zatvoren. Brka je bio izuzetno nervozan.

„Na šta ovo liči?!” vikao je na Ljubu i Ljubu pokazujući im moj crtež.

„Na vas i direktorku”, rekao mu je Ljuba M.

Brka je zatvorio oči, stegao zube i zgužvao crtež.

„Ko je ovo crtao?” pitao je, a Ljuba i Ljuba su slegali ramenima.

„Dobro, ako ne znamo ko je crtao, znamo gde je ovo iskopirano. Ovaj aparat za kopiranje je jedini u preduzeću. Vas dvojica ste odgovorni za ovo sranje!” vikao je brka.

„Otkud mi znamo, možda je neko od ove dece nacrtao, pa iskopirao, dok mi nismo bili tu”, rekao je Ljuba K.

„Napuštali ste radno mesto?” dočekao ga je brka.

„Ne, ovaj... ne”, branio se Ljuba K.

„Uostalom, kako ova deca mogu da znaju kako izgleda direktorka? Vas dvojica ste debelo umešani u ovo! Ja mislim da ste vi to zajednički napravili. Ovi mali apaši i vas dvojica.”

Ljuba i Ljuba su gledali u patos, a nas petorica smo zevali na sve strane, praveći se da ne razumemo o čemu brka govori.

„Pogledaj ovoga recimo...”, rekao je iznenada brka pokazujući na mene. „Kako ovaj uopšte može da bude učenik neke škole? Ja mislim da on nas zajebava i da je ovde došao da bi pravio sranja.”

Brka je bio paranoičan. Moji drugovi su ustali u moju odbranu. Rekli su da idem s njima u odeljenje i da sam prošle godine bio odličan.

„I ja prošle godine nisam nosio brkove, a pogledaj me sad! Dete poludi u veoma kratkom roku. Neka mala pica mu zavrtil mozak i on počne da izgleda ovako. Gotovo! Neću da vas vidim više ovde! Vi ste jedna prokleta nevolja. Niste za ljude, niste za život. Daću vam potpis za naredna tri dana. To ćete pokazati u školi i sve će biti u redu. Za vas je praksa završena”, rekao je brka.

Pokupili smo se i otišli. Na praksi smo proveli ukupno pet sati od predviđenih trideset. Brka je trebalo da nam daje svakog jutra potpis sa datumom pored. Ovako, na pet listova kopir-papira, nažvrljekaao je pet datuma i svojih pet potpisa i dao nam. Ljuba i Ljuba su seli na astal i gledali u visoko postavljeno prozorče. Neka mačka je prolazila pored, u potrazi za vrapcima.

Dok smo se penjali stepenicama koje su vodile u prizemlje, čuli smo brku koji je u podrumu urlao na Ljubu M. i Ljubu K. Praksa je bila gotova. Do kraja nedelje ostao je gotovo ceo utorak, cela sreda, ceo četvrtak, ceo petak i ceo vikend. Napolju je bio početak juna, dvadesetak stepeni. Sunce nije dalo da se oči potpuno otvore. Krošnje drveća bile su zelene, novobeogradske zgrade bele, deca su trčala, a starci milili. Na prvom ćošku, nas petorica smo otišli u pet različitih pravaca. Baki mi je pre rastanka došapnuo da se pomirio s Tanjom. Peđa je predložio da on i ja krenemo zajedno kući, ali sam ja izmislio kako idem kod ćaleta, koji je tu blizu, pa sam otišao peške u blokove. Peđa je bio dobar, ali ja nisam bio za druženje. Pritiskalo me je u grudima i Ana mi je skakala po duši. Bila je uporna, bila je podmukla, kao neka opaka bolest. Taman bi čovek pomislio da je

izlečen, a ona bi se mučki pojavljivala iz nekog zabačenog dela organizma, obično po najjačem suncu i najlepšem vremenu.

Seo sam na klupicu i čekao. Čekao sam kako bih bio siguran da je Peđa dočeka svoj autobus, ušao u njega i otišao kući. Posle pola sata sedenja na klupici, postao sam sumnjiv lokalnim novobeogradskim oficirima u penziji i njihovim ženama. Izvirivali su kroz prozore, gledali me, a tu i tamo su izlazili iz zgrada, muvali se unaokolo, krišom bacajući poglede na moju frizuru i moje čizme. Bilo ih je sve više i više i ubrzo je ceo kraj vrveo od penzionera koji su tumarali levo-desno i gledali me ispod oka. Ustao sam i otišao na stanicu. Tamo nije bilo Peđe.

*

Koncert Smaka trebalo je da počne u sredu u osam sati uveče u velikoj sali Sava centra. Didi i ja smo se našli u šest ispred moje zgrade. Sa sobom sam nosio poslednju kutiju apaurina. Kupili smo litar loze i seli ispred Zavoda za izgradnju. Naišao je čuvar i oterao nas. Otišli smo u dvorište Zavoda za mentalno zdravlje. Zavod su posećivali alkoholičari, narkomani, isfrustrirani tinejdžeri, isfrustrirani roditelji tinejdžera. Dvorište Zavoda nije posećivao niko, iako je bilo prošarano drvenim klupicama. Didi i ja smo seli na jednu klupicu. Svaki od nas popio je po petnaest apaurina i pola litre loze. Apaurina više nije bilo. Ni u mom džepu, ni u mojoj sobi. Poslednji su se krčkali na tihoj vatri mog želuca, preliveći lozovačom.

Devedeset petica u koju smo ušli bila je poluprazna. Seli smo na duplo drveno sedište. Šlicevi su nam bili otkopčani, a kada i zašto smo ih otkopčali, ostalo je nepoznato. Na Zelenom vencu u autobus je ušlo pet kontrolora. Svi su nosili kožne jakne, imali između trideset i pedeset godina, a govorili su nepoznatim dijalektom. Pregledali su putnicima karte, a one bez karata su izbacivali napolje. Didi i ja nismo imali karte. Neku devojkicu na sedištu ispred našeg štivali su za dupe i naredili joj da izađe nasred mosta. Kad su stigli do nas, samo su prošli i počeli da maltretiraju ljude iza. Naša pojava nosila je sa sobom određenu težinu.

Kako je dejstvo apaurina i alkohola bilo sve jače, tako sam ja bio sve opušteniji. U glavi mi je bilo neobično bistro. Bio sam svestan

svega i svakog. Bio sam svestan svoje frizure, svojih akni, svojeg gornjeg dela pidžame i svojih stidnih dlaka koje su virile iz otkopčanog šlica. Ne znam kako je bilo Didiju, uopšte nismo razgovarali. Izgledao je smirenije od mene. Možda smo umirali?

Padala je neka kišica a Didi i ja smo sedeli na platou ispred Sava centra, pokraj jarbola na kojima su se nekad vijorile nesvrstane zastave. Gomile hipika su prolazile pored nas. Nismo im se sviđali. U holu Sava centra naleteli smo na Vojvodu. Došao je na koncert s nekim društvom sa hora. Kad čovek pomisli na horiste, padnu mu na pamet sekaperse i pičkice. No, članovi hora „Krsmanac” su bili sve same pijanice i sirovine. Bili su neobrijani, debeli, u ofucanim kožnim jaknama i pocepanim farmerkama. Izgledali su spremni na tuču i dobro zezanje. Posle Vojvode, naleteli smo na Iris. Stajala je sa dve drugarice ispred ulaza u salu. Nijedna od te dve drugarice nije bila Ana.

„Otkud vas dvojica?” rekla je.

Gledali smo ih mrko, bez reči. Nismo se teturali, nismo se klatili u stranu. Samo smo stajali i gledali ih, otkopčanih šliceva. Iris je slegla ramenima i šmugnula nekud. Didi i ja smo ušli u salu. Odabrali smo mesta u sredini, na pristojnoj udaljenosti od bine.

Prišao nam je neki matori hipik, sa ženom. Bili su matori kao moji roditelji. Pokušao je da nas digne.

„Oprostite, momci, ovo su naša mesta”, govorio je on, a njegova pratilja je klimala glavom.

Mi smo sedeli na njihovim mestima. Didi je izvadio naše karte i dao im.

„Grešiš, ćale, ovo su vaša mesta”, rekao je.

Matori hipik je na sekund pomislio da se usprotivi, a onda ga je njegova žena povukla za rukav i nešto mu šapnula. Verovatno ga je podsetila kako mu je pre dvadeset godina na Kališu izdrkala kurac. On se nasmejao, uzeo karte od Didija i odvukao ženu ka njihovim novim mestima. To su bila najgora mesta u sali. Skroz gore, skroz levo. Jedino što si mogao odatle dobro da vidiš bio je plavi zid. Koncert je počeo.

Pola koncerta sam prespavao, ali neke depresivne pesme su me zaista pogodile. U nekoliko navrata Didi i ja smo urlali i pljuvali na patos, ali smo najveći deo koncerta proveli sedeći na svojim

mestima i čekajući kraj. Hipici su se sjatili ispred bine. Igrali su. Mi smo sedeli i pomno pratili svaki detalj.

„Ovo je teško sranje burazeru”, rekao sam Didiju u pauzi između pesama.

„Da”, rekao je on.

„Ne znam ko na ovo može da se pali.”

„Da”, rekao je on.

Koncert se završio i mi smo krenuli kući. Dejstvo loze i lekova je prestalo i agresivnost je odmah skočila. Na autobuskoj stanici sreli smo Iris sa drugaricama.

„Kako vam se svideo koncert?” pitala je.

Didi joj se uneo u lice i počeo da urla. To su bili neartikulisani urlici koje nisu ispuštale čak ni životinje. Iris se odmakla par metara od nas.

„Gospode, Didi, šta ti je?”

On joj se ponovo uneo u lice i počeo da urla. Ja sam samo stajao pored. Stanica je bila puna hipika i svi su gledali u nas dvojicu. Didi se zakašljao i prestao da urla. Krenuli smo kući peške. Padala je kiša, bili smo potpuno trezni, ali se povratka kući sledećeg jutra uopšte nisam sećao.

*

U četvrtak me je probudio telefon. Didi.

„Neću da idem danas u školu. Imam jednu super ideju za tvoju situaciju. Dolazim odmah.”

Prekinuo je pre nego što sam uspeo bilo šta da kažem, a pozvonio mi je na vrata pre nego što sam uspeo da obavim jutarnje kenjanje. Izašao sam iz kupatila, otvorio mu i vratio se nazad na šolju.

Didi je sijao. Izgledao je kao neko ko je uspeo da nađe rešenje za sve, odgovor na sve zagonetke, smisao života.

„Zbog čega si ti tako veseo?” pitao sam ga.

„Imam ideju, drugar. Imam ideju kako da se pomiriš sa Anom.”

Loše jutro se pretvaralo u loše prepodne. Ana mi je bila u glavi, ali mi se uopšte nije mirilo s njom. Pitao sam ga šta mu je na umu, a on je rekao da je plan jednostavan. Didi će zvati Iris i reći joj kako

sam se ja nagutao pilula, kad sam došao kući posle koncerta. Reći će joj kako je dolazila hitna pomoć, kako sam jedva ostao živ i kako sam to uradio zbog Ane. Ona će posle toga sigurno zvati Anu, a onda će Ana sigurno zvati mene da vidi kako mi je. Gluplji plan odavno nisam čuo.

„Vredi pokušati”, rekao sam. „Ako ni zbog čega drugog, a ono barem jer je danas četvrtak.”

Didi je smesta pozvao Iris. Teatar je bio potpun. Plakao je, urlao, vikao: „Ona kurva je zamalo ubila mog druga!” To je bilo zaista smešno i ja sam morao da odlazim u drugu sobu da se smejem, kako mu ne bih razbijao koncentraciju. Iris se upecala. Najpre je ona htela da dođe, da vidi kako mi je. Didi joj je to zabranio, rekao je kako mi stanje još nije sasvim stabilno i da mogu da zakovrnem svake sekunde. Bio je potpun medicinski laik, a Iris je bila još veći. Rekao joj je: „Ako baš želiš da budeš korisna, zovi onu kurvu i reci joj šta je dečko uradio zbog nje. Nek razmisli malo o svom životu.” Razgovor je bio završen.

Didi je potom otišao u samoposlugu i odande doneo litar votke i šest piva. Apaurina nije bilo pa smo morali da se cementiramo na staromodan način. Uključili smo TV. Na programu je bio film. „Bilo jednom na divljem zapadu.” Čarls Bronson. Eto čoveka ružnijeg i od mene.

Vreme je odmicalo. Popili smo sva piva i svu votku. Film je prošao i Čarls Bronson je iako ružan, uspeo svima da jebe kevu. Ana nije zvala, što me je veoma mučilo. Plan je isprva izgledao kao obična zajebancija, ali ako ona zaista nije marila što sam ja pokušao da se ubijem, počelo je da me mori pitanje kakav je to ženski monstrum s kojim imamo posla? Bio sam nervozan.

„Ma, zvaće te sigurno. Ona sad sedi kod kuće i misli šta će da ti kaže”, rekao je Didi.

„A šta ako ne zove? Kakav sam ja idiot. Blamiram se zbog jedne bezosećajne droljetine.”

„Ma, zvaće te.”

„A šta AKO NE ZOVE?!”

„Onda si načisto s tim kakav je ona govнар. U svakom slučaju - dobijaš.”

Didi je bio u pravu, ali sam ja bio i dalje na iglama. Telefon je zvonio nekoliko puta, ali su u pitanju bile sve same nule i minusi. Nekolicina me je čak pitala kako mi je i da li imam još tih pilula koje su me zamalo ubile. Vesti su se očigledno brzo širile. Ljudi su mi za fantomske pilule-ubice nudili gomile para. Rekao sam im da pilule nisu za prodaju i da ih čuvam za sledeće samoubistvo. Zvao me je i Baki.

„Ćelavi, čujem da si pokušao da se ubiješ.”

„Kako si ti, do đavola, uspeo da saznaš za to?” pitao sam ga.

„Eee, ćelavi, na šta ti ja ličim? Kako ti je, zašto si to uradio?”

„Ma, nisam ništa radio. To je obična zajebancija. Pustili smo buvu onako, iz zezanja.”

„Šta da kažem ljudima, ako me pitaju za tebe?”

„Reci im da su pogrešno čuli vest. Reci im da nisam preživeo.”

„OK.”

Pao je mrak i Didi je ležao na mom krevetu. Nije bio u svesnom stanju. Moja keva je u drugoj sobi gledala TV. U 21:33, telefon je zazvonio. Ana.

„Šta to radiš od sebe čoveče?” pitala me je umesto pozdrava.

„Zašto me to pitaš?”

„Kakva su to sranja, pilule, samoubistvo? Čak sam čula verziju u kojoj nisi preživeo.”

Baki je radio radnju.

„Preživeo sam.”

„Kako se to desilo? Šta je bilo?”

„Ah, bio sam na Smaku juče...”

„Ja sam bila u utorak.”

„... i kad sam došao kući, pao mi je mrak na oči. Nagutao sam se pilula i umro.”

„Umro?”

„Aha. Lebdeo sam jedno vreme iznad svog tela, a onda me u sebe uvukao nekakav tunel.”

„Jao.”

„Aha. Leteo sam tim tunelom, a na njegovom kraju bilo je svetlo. Došao sam do tog svetla i pitao ga gde sam. Nije mi odgovorilo, samo mi je pokazalo jednu sliku. Tvoju.”

Povraćalo mi se od bljuvotina koje sam u hodu izmišljao, iznoseći telefon na terasu. Nisam hteo da moj razgovor probudi Didija.

„Sereš! Moju sliku?”

„Aha.”

„I? I?”

Ispostavljalo se da je Ana ograničena. Izgleda da je pametno delovala samo zbog svojih sisa i dupeta. Možda su neku epizodnu ulogu igrale i njene oči.

„Ništa. Onda sam se osvestio. Ti si me ubila, ali si me ti i spasla. Igraš se sa mnom.”

„Govoriš kao pesnik”, rekla je Ana.

„Nikada neću biti jedan od tih govornara.”

„Je l' sad sve u redu?” pitala je.

„Aha”

„Dođi sutra u školu, na veliki odmor.”

Završili smo razgovor. Gledao sam s terase. Video sam Pančevački most i svetla na njemu. Video sam sitna svetla dorćolskih stanova i mrak koji se nalazio iza njih. Na nebu je sijalo nekoliko zvezda, a neke od njih su bile već odavno mrtve. Vazduh je bio svež i činio je da me sve vreme prolaze žmarci. Osećao sam se kao idiot. Cela akcija je bila potpuno nepotrebna. Šta će biti kad se sutra sretnem s Anom u školskom dvorištu? Stajaće tamo, trijumfalno mašući glavom po ko zna koji put, pokazujući svim Unama ovog sveta ko je moj pravi gospodar. A njene sise i njeno dupe ostaće jednako daleki. Nije trebalo nikog zvati, nije trebalo nikome ništa reći. Trebalo je sedeti, ćutati i čekati da neke stvari pojedu same sebe, ili da ih pojede vreme. Uradio sam jedinu pogrešnu stvar koju sam imao na raspolaganju, terao sam mrtvacu da trči maraton. Jedan prijateljski razgovor sa Anom i ponovo sam bio sjeban. Depresija se vratila, a antidepresivi nisu više bili tu. Opet sam zasrao.

Dok sam gledao u zvezdano junsko nebo i crnilo Dunava u daljini, obuzeo me je neobičan osećaj. Izgledalo mi je kao da se nečemu zaista bitnom bliži kraj. Ja to - bitno - nisam mogao da dokučim. Jedino čemu se bližio kraj bila je druga godina srednje škole, ali ona je bila nebitna, jer je iza nje dolazila treća, a za one koji padnu godinu, ponovo je odlazila druga. Taj osećaj me je rasturao,

uhvatila me je panika, kao da mi nešto jako važno izmiče iz šaka. Ili to, ili mi se opasno sralo.

Otišao sam u sobu, probudio Didija, ispričao mu šta se desilo, ispričao mu kako se osećam i poslao ga kući.

*

U petak sam došao na veliki odmor. Sijalo je sunce, a ja sam stavio tamne naočari i došao desetak minuta pre vremena. Dvorište je bilo prazno. U učionici u podrumu niko nije imao čas, tako da nisam imao pred kim da izvedem neku od cirkuskih tačaka sa mog suženog repertoara. Bio sam trezan. Sedeo sam na klupici i čekao. Zvonilo je. Ljudi su počeli da popunjavaju dvorište. Neki su se pozdravljali sa mnom, a neki nisu. Neki su čuli za moj pokušaj samoubistva, a neki nisu. Ana je izašla među prvima. Prišla mi je, poljubila me u obraz, usled čega mi je pozlilo. Osećao sam kako me ljudi gledaju. Sve su znali. Znali su za Anu, znali su za Unu, znali su za mene. Mislili su da sam bednik. Nije me bolelo šta su ljudi mislili, ako bih ja mislio da nisu u pravu. Sad je bolelo. Devedeset puta sam, za tih dvadeset minuta, čuo kako sam ja njen najbolji drug. Stara, otrcana fraza, stara, otrcana priča. Ja sam hteo njene sise, a ona nije htela da izgubi moje prijateljstvo. Moje prijateljstvo nikada nije ni imala. Posle tog velikog odmora otišao sam kući.

Za subotu uveče bio je dogovoren veliki izlazak u „Krsmanac”. Izlazak je imao poseban značaj, bila je to svojevrsna proslava dva divna prijateljstva, mog i Aninog i prijateljstva Didija i Iris. Za njih dve to je bio praznik pobede nad dva usrana pankera, a za nas dvojicu usranih pankera to je bilo još jedno u nizu poniženja na putu ka konačnoj propasti. U „Krsmancu” je trebalo da budu Iris, Ana, nekoliko njihovih drugova i drugarica, Didi i ja. Toliko druženja na jednom mestu. Sastanak je bio zakazan na Trgu Republike, kod fontane pored tržnog centra „Staklenac”, u jedanaest sati uveče.

Ja sam došao kod Didija u sedam. Nismo pili, pa smo se psihički osećali veoma loše. Izašli smo i smucali se po kraju. Naleteli smo na Mufija. Mufi je išao s nama u odeljenje u osnovnoj. Bio je odeljenski siledžija, zavrtao nam je glave, uši i ruke. Bio je redovan na „Partizanovom” jugu, debeo i neobrijan, kao i svi grobari, uostalom.

Iskreno nam se oduševio. Sretali smo ga par puta tog proleća. Jednom, kad nas je video obeznanjene ispred nekog ulaza, silno se uplašio da ne odemo u veliku misteriju, pa je otrčao kod Klipa koji je stanovao preko puta tog ulaza, tamo napunio jednu plastičnu flašu vodom i njome nas polio. Bio je ubeđen da nam je spasao živote. Počeo je da se iskupljuje za sve što nam je radio u osnovnoj.

Mufi, Didi i ja smo se muvali po kraju, a Mufi nam je pridikovao što se drogiramo. Negde je čuo da smo na heroinu, pa je stvari doživljavao mnogo ozbiljnije nego što su one zaista bile. Mi smo pokušavali da ga razuverimo. Pokazivali smo mu zenice, zavrtali rukave, a on je rekao da to ne znači ništa, pošto je on čuo da se neki narkomani bodu i u kitu. Nas dvojica smo mu ličili na takve. Kite nam ničemu drugom nisu služile.

Stigli smo do zgrade u kojoj je stanovao Ljuba Batrović. Didi i Mufi su se prisećali doživljaja iz osnovne. Ja još uvek nisam mogao da se setim tog Batrovića. Verovatno su mi apaurini i alkohol spržili deo mozga u kome je živeo Ljuba Batrović. S mojim mozgom, izgoreo je i on. Kucnuli smo mu na prozor. Otvorila ga je neka upišana baba. Ljubina baba, valjda.

„Izvol’te deco.” Njoj smo ličili na decu.

„Mlada damo, je l’ tu Ljuba?” rekao je Mufi. Baba se nasmejala lošem smislu na humor.

„Nije. Ljuba je u bolnici”, rekla je.

„Šta mu je?” pitao je Mufi.

„Rak.”

„Rak?” nije verovao Mufi.

„Rak”, ubeđivala ga je baba.

„U jebote”, rekao je Mufi.

„Aha”, rekla je baba.

„Pozdravite ga”, rekao je Mufi.

Otišli smo. Mufi se potresao, a Didi i ja smo bili ubeđeni da se Ljuba s babom i kevom dogovorio da nas pričom o raku zajebavaju kad sledeći put naiđemo. Otišli smo kod Vojvode.

Vojvoda je, kao i uvek, bio gostoprimitljiv. Kad smo se popeli gore tu je bila i njegova keva, koja se malo prepala od sinovljevih gostiju. Pitala je Vojvodu ko smo mi, a on joj je objašnjavao da smo išli s

njim u odeljenje osam godina i kako mora da nas se seća. Nije mogla da se seti. Potpuno sam je razumeo.

„Ako su i bili s tobom u odeljenju, tada sigurno nisu ovako izgledali. U stvari, ovaj debeli mi je jedini poznat.”

Vojvodina keva je odlepršala u neku drugu sobu, a nas četvorica smo ostali u dnevnoj, onoj u kojoj smo nekad gledali finale Interkontinentalnog kupa i početak rata u Bosni. TV je ovog puta bio isključen. Sedeli smo, ne razgovarajući. U jednom trenutku, pronašao sam neki perorez i počeo njime da češem ruku.

„Šta to radiš?” pitao me je Mufi.

„Ništa. Češkam se.”

„Kladim se da nemaš muda da se posečeš.”

Mufi je loše tipovao. Bez razmišljanja sam nabio perorez u ruku i napravio opak rez. Krv je potekla, a meso zinulo. Perorez je bio mali ali je bio jako gadan. Nisam najbolje procenio njegove mogućnosti, pa sam se posekao jače nego što sam planirao. Krv je liptala niz ruku, a ja sam sedeo s osmehom i čekao da počne da pada na tepih. Moja tri drugara su se uzvrtela. Vojvoda je otišao u kupatilo i odatle mi doneo guzobris da njime zavijem ranu. Dao mi je sav preostali guzobris. Neće imati čime da briše dupe. Zavio sam toalet papir oko ruke i sedeo.

„Ti si idiot! Šta ti to znači!?” drao se Mufi na mene. Moj novi otac.

„Pa kladili smo se”, rekao sam mu.

„Gospode bože”, govorio je Mufi, gledajući u plafon i krsteći se levom rukom.

Tražili su neki alkohol kojim bih dezinfikovao ranu. Doneli su iz kuhinje bocu bez etikete, punu neke rakijetine. Polili su mi rakijom ruku. Peklo je. Mufi je potom uzeo bocu i potegao iz nje. Ponudio je mene i Didija. Odbili smo. Onda je Mufi iz džepa izvadio mali suzavac u spreju i njime počeo da prska sve nas, mene, Vojvodu, Didija, pa čak i sebe. Kašljali smo, kijali i plakali. A onda smo otišli. Vojvoda je ostao u stanu i otvorio sve prozore.

*

Mufi, Didi i ja stigli smo na Trg u pet do jedanaest. Mufi je planirao da ide u neku kafanu kod železničke stanice. Tamo su ga

čekali neki njegovi prijatelji. Terao nas je da idemo s njim, ali smo mi već imali zakazano kod nekih naših prijatelja. Prijateljica. Stajali smo, a onda je naišla Ana. Bila je u društvu neke dve orlušine. Jedan je bio ćelav, odrpan, kukastog nosa, a drugi ćupav, suv kao grana, u ritama. To su bili neki njeni prijatelji. Verovatno su prošli kroz isti tretman kao i ja, a pretvorili su se u njene seni koje su je bezrezervno podržavale, koje su je pratile svuda, noseći na licima izbezumljene osmehe iz pakla. Ana mi se bacila u zagrljaj i izljubila me po desnom obrazu. Teatar. Njene seni nisu gledale u našem pravcu, Didi je gledao u patos, a Mufi mi je uputio neki zgađen pogled. Ana me je pitala kakav mi je to toalet papir oko ruke. Papir je bio krvav. Odmotao sam ga i pokazao joj posekotinu. Okrenula je glavu i pitala me zašto sam to uradio. Nadala se da je i to bilo zbog nje. Umela je tu i tamo da uputi neku kritiku na moje isecanje ruku i urezivanje njenog prokletog imena u njih, ali su te kritike imale ton koji je pozivao da se sečem još dublje i još češće. Ana je želela da vidi svoje ime urezano po celom mom telu. Htela je da vidi moju krv koja curi iz slova. Ja sam joj rekao da sam se ovog puta isekao jer je sečivo kojim sam se brijao bilo previše oštro. Ana je progutala pljuvačku. Onda je naišla Iris sa tri drugarice. Iris je prišla Didiju i pružila mu ruku, prišla je meni i pružila mi ruku, prišla je Ani i poljubila je u obraz. Iris je u svojoj grozoti bila umerenija od Ane, Iris je bila za nijansu bolja osoba. Blago Didiju.

Svi smo zajedno krenuli ka „Krsmancu”. Mufi je prišao Didiju i meni i rekao: „Šta će vam ove kurve, ajde sa mnom u kafanu.”

Mufi je bio u pravu, ali to niko nije hteo da prizna. Odbili smo ga, a on nam je za rastanak isprskao još malo suzavca u lice i otrčao ka hotelu „Palas”. Ana me je uhvatila pod ruku i hodala veselo, praveći dugačke korake i vrteći guzicom. Život je njoj bio lep. Naravno da je bio lep pored tolikih robova. Meni je njen život bio odvratan. Njene dve seni išle su na par metara iza nas. Mogao sam da osetim njihove poglede pune mržnje. Didi i Iris se nisu držali za ruke. Hodali su jedno pored drugog, ali nisu imali fizičkih kontakata. Iza njih su išle Irisine drugarice, potpuno ravnodušne na sve što se dešavalo ispred njih.

Ušli smo u „Krsmanac”. Neki su odmah s vrata počeli da igraju, a neki su seli na patos. Didi je stajao i razgovarao s Iris. Ja sam seo

na patos. Ana je najpre u svoj svojoj životnoj radosti igrala, a zatim je sela pored mene. Njene seni su sedele na patosu na drugom kraju prostorije. Bio sam potpuno nadržan. Bio sam potpuno trezan.

„Šta ti je Boki, što ne igraš?” pitala me je.

Jebo te Boki, pomislio sam. Sedeo sam i gledao u crni zid. Ana je skočila i prišla nekom tipu. Neki bednik i odrpanac, poput mene. Startovala ga je. Bili su dovoljno blizu da sam mogao da čujem šta razgovaraju.

„Ej!” rekla mu je Ana odlučno prilazeći.

„Oh”, rekao je on sav ustreptao, zbog njenih sisa koje su nadirale ka njemu. Znao sam taj osećaj.

„Mnogo ti je lepa ta ogrlica”, rekla mu je Ana i uhvatila ga za neko govance koje mu je visilo oko vrata.

„Oh”, rekao je nesrećnik. Bio je gori čak i od mene.

„Odakle ti?” pitala ga je Ana.

„Ovaj... kupio”, rekao je momak.

„Gde si je kupio, hoću i ja jednu takvu!” rekla je Ana.

Momak je skinuo ogrlicu s vrata i poklonio joj.

„Za mene?” ciknula je ona, a on potvrdio klimanjem svoje konjske glave.

Bacila mu se u naručje i izljubila ga po obrazima. Pritiskala je njegove grudi svojim sisama i znao sam veoma dobro kako mu je. Bio je pečen za nepun minut. Muškarci su se pekli kraće od kokica. Ana se upoznala s njim, razmenila brojeve telefona. Na kraju mu je rekla da bi obavezno morali da se čuju, da je on divan, a da tako divan čovek neizostavno mora biti njen drug. Onda je sela pored mene. Dokazala mi je da još uvek poseduje moć. Ona je mislila da poseduje moć, a posedovala je samo sise i dupe. No, nekima je i to dovoljno. Pogledala me je. Bio je to pogled opakog demona koji jede duše. Iz nekih uglova, davnih uglova, njene oči su izgledale toplo.

Ustao sam bez reči. Prišao sam Didiju. On je još uvek razglabao s Iris. Odvukao sam ga na stranu.

„Idemo odavde”, rekao sam mu.

„Šta te je sad uhvatilo? Pa tek smo došli.”

„Ja idem ovog momenta, a ti ako hoćeš ostani. Ne mogu da podnesem ove kurve.”

„Ako si baš zapeo da ideš, onda idem i ja s tobom”, rekao je on.

Krenuli smo istog momenta, bez najave, bez pozdrava.

Silazili smo niz 29. novembar. Ulica je bila mokra, a u daljini ispred nas video se kamion Gradske čistoće koji ju je prao. Hodali smo po njegovom mokrom tragu, a kroz rupe na starkama ulazila mi je voda. Nismo prozborili nijednu reč, a ispred moje zgrade smo stajali jedno vreme, duboko uzdišući i gledajući u zvezdano nebo. Prokomentarisali smo neke ribe koje su prolazile, ali to smo učinili nekako bezvoljno, nekako bez duše. Onda je Didi otišao kući. Vozeći se liftom, gledao sam u posekotinu na ruci. Krv više nije tekla, a meso je ispadalo iz posekotine u svim pravcima. Imalo je boju šunke. Kad sam ušao u sobu, nisam ni palio svetlo. Uključio sam muziku. Bad Religion.

*

Kraj školske godine se približavao, a meni su u dnevniku ostala dva keca. Fizičko i fizika. Iz fizičkog su gotovo svi imali kečeve, jer ih je mrzelo da posle časova idu na „25. maj”. Nastavnik je zakazao za jedan četvrtak testove iz fizičkog. Trebalo se samo pojaviti kako bi od keca nastalo nešto drugo, a trebalo je nešto i uraditi, kako bi to drugo bilo četvorka ili petica. Meni je bilo dovoljno da dobijem dva.

Bio je četvrtak. Peti čas. Fizika. Nastavnica je otišla u svoju nus prostoriju da bi odatle izvadila neke svoje spravice koje bi trebalo da nas nauče mnogim stvarima iz života. Njene spravice su nas učile kako telo završi kad ga udare kola brzinom od 90 na sat, kako se svetlost prelama kad pijanac gleda kroz polupraznu bocu vina, šta se dešava sa staklom na okolnim zgradama kad Srbi pogode granatom pijacu u Sarajevu. Sve je to možda nekome bilo interesantno, ali njene sprave nas nisu učile pravim stvarima: kako zbariti ribu, kako joj zavući ruku u gaće, kako je naterati na oralni seks. Sedeti na fizici bilo je besmisleno. Kosta i Baki su ustali i krenuli iz učionice. Ustao sam i ja, a za mnom i Toza. Za nama su ustali Pipče, Peđa i još neka trojica kojima nikako nisam uspevaio da zapamtim imena. Dok je nastavnica bila u svojoj sobici, nas osmorica smo pobegli sa časa. Svi smo imali kečeve kod nje i nije bilo mnogo toga da se izgubi. Fizika je bila pretposlednji čas. Fizičko je bilo zakazano za dva sata po podne. Trebalo je negde ubiti tih par sati, a ja sam predložio da

odemo kod mene. Jedini sam stanovao podjednako blizu i školi i „25. maju”.

Kad je keva videla koga sam sve doveo kući, na brzinu se spremila i otišla napolje. Seli smo i čekali. U jednom trenutku, nekome je palo na pamet kako bismo mogli da prizivamo duhove. To je tada bilo veoma popularan vid zabave. Svi su se složili s predlogom. Na brzinu su isečeni papirići i na njima ispisana slova azbuke i brojevi od nula do devet. Na dve ceduljice pisale su reči „da” i „ne”. Ja sam doneo plastičnu čašu u kojoj je nekada stajalo kiselo mleko. Plastična čaša trebalo je da bude naša veza sa svetom duhova. Roletne nisam morao da spuštam. Već su bile spuštene. Atmosfera je bila OK, jedino smo se malo svađali oko toga ko će da rukovodi čašom i postavlja pitanja. Bilo nas je previše da bismo svi to radili. Ja sam se nametnuo kao siguran član tima za prizivanje duhova, jer sam bio domaćin i organizator cele akcije. Za prvu turu prizivanja duhova izabrani su još Kosta i Peđa. Nas trojica smo čučnuli oko staklenog astala, po kome su bili raštrkani papirići, a na čijem je centru bila čaša od kiselog mleka. Čaša je bila postavljena naopako. Svaki od nas trojice stavio je kažiprst na rub čaše. U sobi je vladala potpuna tišina. Samo se sa ulice čuo zvuk autobusa i kamiona koji su tutnjali 29. novembrom. Ostali su sedeli unaokolo, na kauču i patosu. Počelo je. Apsolutno nismo imali pojma kakva je procedura, ali je valjda najvažnija bila dobra volja.

„Duhovi, da li ste tu?” pitao sam.

Osećao sam se glupo, a neko od onih koji nisu učestvovali aktivno u seansi, nasmejao se.

„Duhovi... da li ste tu, jebiga?” pitao sam.

Duhovi su ćutali, a ovog puta su se nasmejala dvojica. Ni jednom od njih nisam znao ime.

„Duhovi...”, ponovo sam zaustio pitanje, ali me je u pola rečenice prekinula čaša. Pomerala se lagano ka reči „da”. Ja sam bio siguran da nisam gurao čašu prstom, za Peđu nisam znao, a za Kostu sam bio gotovo uveren da je gurao. Duh je rekao „da”. Smesta sam duha pitao da li ću ikada da kresnem Anu. Nisam ga pitao naglas, računao sam da ako je u pitanju pravi duh, biće dovoljno da zamislim pitanje. Mislio sam intenzivno: Da li ću je kresnuti, da li ću je kresnuti?, a čaša je iznenada počela da se kreće ka reči „ne”. Za sebe sam znao

da je nisam tamo gurao, čak sam bezuspešno pokušavao da je vučem nazad, za Peđu nisam znao, a Kosta je počeo da se dere.

„Gde će ovaj?! Ništa ga nismo pitali. Ili duh zajebava ili neko od vas dvojice zajebava.”

Čaša je stigla do reči „ne”. Ja sam duha mislima pitao: Da li će mi ga barem popušiti? Čaša je ostala da stoji pored reči „ne”.

„Pitajte nešto tog jebenog duha!” viknuo je Kosta.

„Duše, ko si?” pitao je Pera.

Čaša je počela da se pomera ka reči „da”. Duh nas je zezao. Ili je jednostavno bio glup. Rešio sam da pozovem nekog poznatog duha.

„Deda, javi se”, rekao sam iznenada.

Ostali su me gledali kao kretena, a ja sam im namigivao.

„Deda, bre, javi se. Da li si tu?”

Čaša je ostala da stoji.

„Čekaj čaša stoji na „da”. To znači da je tu”, rekao je Toza.

„A možda i nije tu, pa čaša jednostavno stoji u mestu”, rekao je Baki.

„A možda jednostavno duhovi ne postoje”, rekao je jedan od onih što im nisam znao ime.

„Deda, ako si tu, idi do 'ne' i nazad”, rekao sam ja.

Čaša je stajala. Deda nije hteo da priča sa mnom. Teško me je razočarao. Odlučio sam da probam sa babom.

„Baba?” rekao sam. Čaša je i dalje mirno stajala. Ni baba nije htela da mi se odazove. Verovatno je bila ljuta zbog onih apaurina.

„Jebali te i baba i deda. Zvaćemo čika Peru”, rekao je Kosta iznenada.

Čaša je počela da se vrti ukруг.

„Kosta gura čašu, to se jasno vidi odavde”, rekao je Baki s patosa.

„Je l' tako? A koliko si jasno video kad sam ti ga juče nabio u usta?” rekao je Kosta.

Smejali smo se.

„Imam ideju”, rekao sam, „pitaćemo tog tvog Peru kada je rođendan Tozinoj kevi. To niko od nas ne zna. Tako ćemo da vidimo da li neko gura.”

Čaša je pošla ka brojevima: 2, 3, 5.

„Šta je ovo?” pitao sam.

„Dvadeset treći peti. Rođendan moje keve”, rekao je Toza.

Svima su se odsekle noge od straha. Toza i jedan od onih kojima nisam znao ime otišli su u drugu sobu. Čika Pera je bio s nama. Smesta sam ga mislima upitao da li ću ikada kresnuti Anu. I on je odrečno odgovorio.

„Šta je ovo koji kurac? I ovaj ide nekud bez pitanja”, rekao je Kosta.

Ja sam izgubio živce. Odgovori koje su duhovi davali nisu mi bili po volji. Pitali smo Kostu ko je uopšte čika Pera, a on nam je rekao da je u pitanju pijanac iz njegove zgrade, koji se ubio iz pištolja prošlog leta, kad je shvatio da je ponestalo rakije u kući. Pera je bio patetični pijanac, koji mi je govorio da neću nikada kresnuti Anu. A ja sam se baš naoštrio. Pukao mi je film.

„Dižem ruke. Neka me neko odmeni”, rekao sam.

Baki me je odmenio, ali je tada prizivanje duhova postalo farsa. Pitali su Peru svakakva sranja, ko će koga kad da kara, ko će kad da se obogati i ode u inostranstvo, a Pera nije nijednom mrdnuo. Kosta je par puta neuspešno pokušavao da gurne čašu, ali se to odmah primetilo, jer se čaša prevrtala.

„Varaš, varaš!” vikao mu je jedan od onih kojima nisam znao ime.

„Ko vara majku ti jebem!? Ko si ti uopšte, kako se zoveš?” vikao je Kosta. Nisam bio jedini koji mu nije znao ime.

„Kome ti majku?” viknuo je anonimni i ustao.

„Tebi pizdo!” viknuo je Kosta i ustao. Stajali su tako nakostrešeni nasred moje sobe i gledali se mrko. Niko nije imao muda da prvi krene.

„Dižite se, idemo na fizičko”, rekao sam.

Čarolija sa duhovima trajala je kratko. Završila se sa dva pogrešna odgovora na dva laka pitanja.

Nastavnik nas je dočekaao trljajući ruke, na poljančetu pored bazena „25. maj”.

„Tako, ptičice, tako, doletele ste, doletele”, govorio je.

Mi smo samo prošli pored njega i seli na travu. Bilo je tu nekoliko odeljenja iz naše škole, ukupno nas tridesetak. Nastavnik je rekao da ćemo prvo trčati trideset metara, a potom osamsto metara. Bitno je samo da stignemo na cilj, da bismo dobili dvojku za kraj godine. To nije bio prvobitni dogovor. Prvobitni dogovor je glasio da je za

dvojku bilo dovoljno pojaviti se na jednom času. No, možda smo tražili previše od nastavnika, a možda je i on tražio previše od nas. Ja sam na sebi imao iscepane farmerke, bušne starke i razdrljenu majicu. To je bilo najbliže opremi za fizičko što sam kod kuće mogao da nađem.

Trideset metara pretrčali smo u veselju. Tu je bilo lako stići na cilj. Zajuriš se, stigneš na cilj. Kosta je čak trčao unazad s cigaretom u ustima. Preći osamsto metara nije bilo lako, ali smo nas nekoliko, svesni svojih slabosti, ka cilju krenuli lagano, hodom. Profesor se nije bunio. Stajao je pored staze i jeo jabuku. Gledali smo oblak prašine koji su u daljini dizali budući vojnici i ugledni građani, sve se utrkujući ko će brže da istrči osamsto metara. Staza je išla ukруг, oko bazena i teniskih terena. Kad smo stigli do teniskih terena, nastavnik nas je izgubio iz vida. Preskočili smo ogradu, a dvojica ili trojica su pripalili cigarete. Neki ljudi su igrali tenis, a kad su videli prljavštinu na terenu, prestali su s igrom i staloženo sačekali da neki vetar prebaci prljavštinu preko ograde. Preskočili smo i drugu ogradu. Presekli smo stazu i skratili je za najmanje tri stotine metara. Ponovo smo gledali u dupeta maminim i tatinim sinovima koji su poslušno trčali svojih osam stotina.

„Zajebano je ovo”, rekao je Baki.

„Da”, rekao sam ja.

„Da”, rekao je Košta i povukao dim.

Na cilj smo stigli sedam minuta posle poslednjeg. Profesor je zatim naredio da se ide u salu, da se u sali rade sklekovi, čučnjevi, zgibovi, da se baca medicinka. Baki, Kosta i ja zamolili smo ga da nas pusti kući, jer mu više nismo bili ni od kakve koristi. Svojim ostankom samo bismo mu rušili autoritet. On je priznao da smo dvojke zaslužili i rekao nam: „Vidimo se sledeće godine, momci.” Sačekali smo dvadeset četvorku i seli u nju. Bilo je rano posle podne. Neodoljivo je podsećalo na neka poslepodneva od prošle godine. Ispravio sam keca iz fizičkog.

*

U petak mi se javio Didi. Rekao je da je u njegovoj školi godina već završena, da nema nijednog keca i da sutra ujutru putuje u

Negotin kod babe i dede. Pitao sam ga šta će kog đavola tamo, a on mi je rekao da je Negotin pravo mesto da se zaborave beogradske kučke. Rekao mi je još kako namerava da se opija s dedom i da će terati babu da ga nauči nekim vlaškim crnomagijskim veštinama.

„Kad to naučim, ovde će biti mnogo lakše obračunati se s nekima”, rekao je.

„Kad se vraćaš?” pitao sam ga.

„Najranije sredinom avgusta, a najkasnije nikad.”

Pitao me je da li sam raspoložen za pijanku, a ja sam ga odbio. Nisam bio raspoložen. Najednom mi se više nije pilo. Nije mi se pio alkohol, nisu mi se pili lekovi. Nisam bio ni za šta. Poželeo sam Didiju srećan put. Rekao mi je da putuje u deset ujutru, autobusom. Rekao je da ako hoću, mogu da svratim na stanicu. Rekao sam da ću gledati da budem tamo.

U subotu sam se probudio u jedanaest. Didijev autobus se u tom trenutku verovatno nalazio negde kod Lozovičke česme. U dvanaest sati pozvao me je Vojvoda i rekao mi da je tog dana u Domu pionira veliki festival mladih rok bendova. Nešto slično onome od prošle godine. Pitao me je da li hoću da svratimo tamo, a ja sam pristao, iako nije bilo ni jednog jedinog razloga za odlazak. Mesto je bilo grozno, budilo je grozne uspomene, a ni ovog puta neće biti bolje. Takve manifestacije su uvek iste, osuđene su na propast. Nijedan od tih dvadeset bendova nikada se nigde više neće pojaviti.

Na platou ispred Doma pionira neko mi je prišao s leđa i stavio ruke na oči. Male mekane šake. Priralo mi se. Sklonio sam te šake sa svojih očiju i ne okrenuvši se nastavio ka ulazu. Onaj koji je nameštao te naše slučajne susrete bio je veliki podlac bez smisla za humor. Ana je dotrčala za mnom.

„Šta izigravaš, zašto nećeš da se okreneš?” pitala me je.

„Oh, pa to si bila ti? Izvini, mislio sam da je neko drugi u pitanju”, slagao sam.

Ana je lako poverovala u moju laž. Takve osobe lako veruju u sve što im zvuči lepo. Bila je u punom cvatu. Ispod uske majice, brushaltera nije bilo. Sise su veselo igrale u ritmu njenih koraka. Na nogama je imala zvoncare. Bila je u društvu ona dva gavrana, one dve seni koje su je dopratile i u „Krsmanac”. Seni su bile izdresirane da čekaju. Bile su izdresirane da trpe svoju gospodaricu, da je vole i

prate na pristojnoj udaljenosti. Ja sam se još uvek držao bolje od njih. Još uvek sam išao pored nje, a ne iza nje.

„Nešto si namćorast. Prvo si zbrisao iz 'Krsmanca' bez reči, onda si me izbegavao u školskom dvorištu cele nedelje, a sad ideš s tom namrštenom facom. Šta te muči?” interesovala se Ana.

Da ti jebem ja malo tu bezobraznu mater, pomislio sam.

„Jednostavno, 1992. nije moja godina. To je sve”, rekao sam.

Zagrlila me je. To je bio potez za izvoz, oboje smo znali da ne znači ništa. Teatar jednog zagrljaja trajao je oko dve sekunde, a onda je sklonila ruku.

„Moji drugari sviraju danas”, rekla je pokazavši rukom na seni desetak metara iza nas.

„Opa bato. Uspeh”, rekao sam

„Stvarno to misliš?” rekla je. „Izgledalo je kao neki cinizam.”

„Kad sam ja bio ciničan? Veliki je uspeh svirati ovde, na ovakvom festivalu. Ovo je, ipak, centar Beograda, tu je Tašmajdan, crkva, glavna pošta...”

„Ti me ipak zajebavaš”, zaključila je.

„Nikad. Ti mene zajebavaš. Kako se zove bend tvojih... drugova?”

„Oh, Platinasta dugmad. Sviraju pank, svideće ti se.

Platinasta dugmad nikad nisu dočekala svoj nastup u Domu pionira te godine. Za vreme nastupa benda Koljači ženskih nogu, nepoznati fan je izašao na binu i skinuo gaće. Ispao je visuljak, što je prouzrokovalo vriske devojaka u publici. Da li je i Ana vrištala? Nju sam gledao da izgubim iz vida čim smo Vojvoda i ja ušli u salu. Nevaljalog gledaoca dva milicajca su odnela sa bine, ali je zabavi bio kraj, pošto je rulja počela da se buni, da viče, da baca flaše na stejdž, na Koljače. Koljači su uzvraćali. Došlo je još milicije, a naposljetku je na binu izašao organizator festivala, nekakva bradata komunjara i rekao da se festival otkazuje do daljnjeg. Naredio je miliciji da isprazni salu. Milicija je naišla na kilav otpor, pa je sala veoma brzo ispražnjena. Gosti su sedeli na stepeništu ispred Doma pionira i pili. Gosti su sedeli raštrkani po Tašmajdanu i pili. Vojvoda i ja smo otišli kućama. Uspelo mi je da na izlasku ne sretnem Anu.

Sledećeg dana otišao sam kod ćaleta i poneo sa sobom knjigu iz fizike. Ćale mi je bio poslednji spas. On je magistrirao neku neorgansku hemiju, a hemija i fizika, to je valjda isti kurac, mislio sam ja. Sve je bilo u njegovim rukama.

„Kakva ti je to knjiga?” pitao me je.

„Udžbenik iz fizike.”

„Što si to donosio ovamo?”

„Da mi malo pokažeš fiziku. Zaključiće mi keca, moram da odgovaram za dva.”

„Koji deo gradiva moraš da odgovaraš?”

„Sve”

„Sve?”

„Aha. Cele godine sam dobijao samo kečeve.”

„Do kad moraš da spremiš... sve?”

„Do četvrtka. Fiziku imamo četvrtkom i petkom, a mene će najverovatnije pitati u četvrtak.”

„Daj da vidim tu knjigu.”

Dodao sam mu knjigu. On ju je prelistavao, dizao obrve, spuštao obrve, grizao usne.

„Tri dana će biti dosta”, rekao je.

Naredio mi je da naredna tri dana posle škole dolazim kod njega da me podučava. Pokušao je da me ubedi kako bi trebalo da dolazim u stan u kome je živeo sa svojom novom porodicom, ali sam ga odbio. Rekao sam da će mi koncentracija biti najbolja u babinom i dedinom stanu. Nije se bunio. Rekao je da će svakog dana od pet sati biti u stanu i pripremati gradivo koje ćemo tog dana prelaziti. Onda je izneo ručak.

Časove sam te nedelje imao posle podne, ali sam u ponedeljak pobegao već sa petog i otrčao na autobus. Bio sam kod ćaleta u šest. Radili smo četiri sata, a onda mi je on uvalio nekakav sendvič za večeru i šutnuo me u dupe na autobus. Došao sam kući mrtav umoran. Komirao sam se u sekundi. Narednog prepodneva, pre časova, obnavljao sam ono što smo ćale i ja prethodne večeri radili. Ništa mi nije bilo jasno, pa sam sve rečenice učio napamet. Za nekoga ko je puna dva meseca proveo u svakodnevnom opijanju i drogiranju, dobro mi je išlo. Pobegao sam sa četvrtog časa i kod

ćaleta bio tačno u pet. Radili smo do deset sati uveče, a onda sendvič, pa autobus, pa krevet. U sredu se cela priča ponovila. U deset i petnaest uveče ćale mi je rekao: „Eto, to ti je to. Sad je sve na tebi. Ko zna šta si ti zapamtio a šta zaboravio. Obnovi malo sutra pre podne i sve će biti u redu. Ovo je gradivo za debila.”

„OK, ćale.”

„I molim te kao boga, sledeće godine nemoj da čekaš poslednju nedelju da ispravljáš keca iz fizike.”

„Sledeće godine nemamo fiziku.”

„Hvala kurcu na udarcu. Hoćeš sendvič?”

„Obavezno.”

Silazio sam niz stepenice i svetlo u hodniku se ugasilo. Bio sam između prvog sprata i prizemlja ćaletove zgrade. Mrzelo me je da se vraćam nazad kako bih uključio svetlo u hodniku, pa sam oprezno krenuo da silazim napipavajući stepenice u pomrčini. Primetio sam senke krošnji drveća, koje su se povijale na večernjem poventarcu i dopirale kroz zastakljene zidove zgrade. Na zastakljenom delu senke su izgledale kao visoke žene koje mlate rukama, a njihova senka na stepeništu izgledala je kao pijanac koji pokušava da se uspuže ka nebu. Sišao sam u prizemlje. Stajao sam. U daljini se čuo ton nećijeg televizora. Sve ostalo je bilo obavijeno tišinom. Kao da je ceo trideset sedmi blok zajedno sa mnom ćutao i osluškivao prolećno šuštanje lišća. Setio sam se proklete crne veštice koja me je u nekoliko navrata prepadala u prizemlju ćaletove zgrade i na momenat zažalio što se nisam vratio na prvi sprat i upalio svetlo. A onda sam ponovo čuo šuštanje lišća pod vetrom, udaljen plač deteta, zvuk televizora iz nekog od stanova i zvuk pranja sudova posle večere, iz neke od kuhinja. Duboko sam udahnuo i vazduh poslednjih dana proleća ispunio mi je pluća. Drhtao sam: 1992. zaista nije bila moja godina.

Sledećeg dana na fizici usledio je neprijatan dijalog s nastavnicom. Zaključivala je ocene. Prozvala me je.

„Jedan. Sedi”, rekla mi je.

„Kako jedan?” bunio sam se.

„A šta bi ti da ti zaključim, kada imaš četiri jedinice?”

„Ja bih da odgovaram za dva. Celo gradivo”, rekao sam.

„Ma nemoj?”

„Da.”

„Možemo da probamo. Odgovaraćeš i danas i sutra. Ceo čas danas i dva časa sutra. Ne budeš li znao jedno jedino pitanje zaključicu ti asa.”

„Fer s vaše strane.”

Izvela me je na tablu. Počela je sa ispitivanjem. Zadaci, teorija, zadaci. Kako bismo prešli neku oblast, tako bih je ja automatski zaboravljao. Bio sam prokleti debil kad je fizika u pitanju. I kad su ribe u pitanju. I kad su mnoge druge stvari u pitanju. Dok smo se profesorka i ja družili na tabli, odeljenje je uživalo. Sedeli su i zevali kroz prozor. Krajičkom oka gledao sam Kostu koji je neku devojkicu gađao upaljačem. Pogodio je iznad oka i njoj je pukla arkada. Krv je liptala. Taj dripac se nekako izvukao da ne dobije keca za kraj godine. Niko nije znao kako mu je to pošlo za rukom. Od nas četrdeset, dvadeset osmoro je palo na popravni iz fizike. Ja sam se trudio da ne postanem dvadeset deveti. Dvadeset devet je broj trolejbusa koji vozi u loše delove grada. Na kraju časa nastavnica mi je rekla da sam bio dobar, a poručila mi je da sutra moram biti još bolji, ako želim dvojku.

Ćale me je zvao uveče, da vidi šta sam uradio na fizici. Javila se keva, oterala ga u kurac i spustila mu slušalicu. Tek posle dva sata rekla mi je da je zvao. Pozvao sam ga i rekao mu da se cela stvar odlaže za sutra. Matori je preko žice držao palčeve.

Sutradan smo iz fizike imali dvočas, koji je ceo protekao u mom odgovaranju. Na kraju sam dobio dva. Dve sekunde potom ništa više nisam znao iz fizike i da se nastavnica kojim slučajem predomislila i rešila da mi postavi još neko pitanje, to bi se završilo mojim ćutanjem i gledanjem u patos. Na brzinu sam izračunao svoj prosek za kraj godine. 2,63. Dobar. To je već ličilo na nešto. Čekao me je raspust bez popravnog. Opuštenost je trajala nekoliko sekundi, a onda mi je u glavu ponovo došetala Ana. Jednostavno je ušetala i sela u centralni deo mozga. Ništa ona nije radila u mojoj glavi, nije se ni sa kim jebala, nije nikome drkala, nije pevala, nije igrala, samo je sedela u njenom centralnom delu i nervirala me. Situacija s njom bila je zamršena, svaka misao posvećena njoj bila je ispraćena teškom depresijom i glavoboljom. Šanse su mi kao i uvek bile minimalne i nisam mogao da se nadam bilo kakvoj promeni kada je naš odnos u

pitanju. Ona je jednostavno bila demon, a zna se šta se radi s demonima. Jedino rešenje bilo je ubistvo. Trebalo je ubiti Anu u mojoj glavi. Ili nekim čudom strpati u krevet onu Anu van moje glave.

*

Poslednji dan školske godine je verovatno nekome bio upečatljiv, ali ne i meni jer se tog dana u školi nisam ni pojavio. Ljudi su me zvali, ushićeni mi pričali o hektolitrima ispijenog alkohola u školskom dvorištu, o razbijenim prozorima i isповраćanim WC-ima. Nisam osećao da sam nešto propustio. Nije interesantno kada se svi ponašaju kao odmetnici, poslednjeg dana škole, kada niko ne može za to da ih kazni. Mamine ćerke se opijaju od jednog gutljaja piva, mamini sinovi lome prozorska okna i psuju tetkice. A cele godine su sedeli u svojim klupicama, radili kontrolne, plašeći se kečeva, ukora i sopstvene senke. Raspomamljena gamad. Tamo mi nije bilo mesto. Zvala me je i Ana i rekla mi kako je u školi bilo ludo.

„Napili smo se, igrali smo, jaooo...”, govorila je.

„Super”, rekao sam ja.

„Neki momci iz drugog dva su polomili sve prozore u svojoj učionici. Carevi.”

„Super”, rekao sam ja.

Momci iz drugog dva nijednom u toku cele godine nisu izašli u školsko dvorište. Nisu smeli. Sedeli su u toj svojoj usranoj učionici i čekali naredni čas. Sad su razbili stakla i bili su carevi.

„Zašto nisi došao? Baš si pička”, rekla mi je Ana.

„Ja sam stara pička.”

Čim bih počeo s takvim tonom Ana bi počela da se duri. Nije mogla da izdrži da neko s njom priča preko kurca. A ja drukčije nisam ni mogao. Rekla je: „Ajde onda, vidimo se”, i spustila mi slušalicu.

Nekoliko dana kasnije bila je zakazana dodela svedočanstava. Mnogo ljudi nije došlo, jer su pali na popravni i njihova svedočanstva su čekala neka bolja vremena. Razredna je sedela u učionici za katedrom, a učenici su ulazili i bez reči uzimali svedočanstva. Ne bi se zadržavali ni sekund viška, odmah bi izlazili napolje. Ja sam ušao, uzeo svedočanstvo i krenuo napolje.

„Čekaj. Vрати se nazad”, naredila je razredna. Vratio sam se.

„Šta se s tobom desilo?” rekla je. „Prošle godine si bio odličan a sad jedva dobar. Prošle godine si izgledao kao imbecil, a ove godine izgledaš kao potpuni idiot. To je gore od imbecila, ako nisi znao.”

„Aha.”

„Beži odavde.”

„Do viđenja.”

Krenuo sam ka izlazu.

„Čekaj, vrati se nazad”, rekla je razredna. Vratio sam se. „Čula sam za tvoje dvodnevno odgovaranje fizike. To nikome nikad nije pošlo za rukom kod Jevrosime. Dobar posao.”

Nasmejavao sam se i otišao. Na hodniku sam sreo Kostu. On je tek išao po svedočanstvo. Dogovorili smo se da se nađemo u školskom dvorištu. Posle nekoliko minuta je došao, stavio je svedočanstvo na klupicu i seo na njega. Ni on nije imao kečeve. Pripalio je cigaretu i ponudio me. Prihvatio sam. Popušio sam pola, a onda sam je bacio. Vrtelo mi se u glavi, pripala mi je muka. Bilo je prepodne, tridesetak stepeni. Cigarete sam mrtav pijan pušio kao od šale, a ujutru bi mi glas bio neobično hrapav. Trezan nisam mogao. Bilo je odvratno. Cigarete uništavaju ljude. Pitao sam Kostu kuda će ići kad završi s cigaretom, a on je rekao da ide kod ujaka na Novi Beograd. Krenuli smo zajedno. Ja sam izmislio kako idem kod ćaleta. Nisam znao šta da radim. Nije bilo škole, nije bilo Didija, moji drugovi iz osnovne su se odvikli od mene. Trebalo se opet privići na njih, na život bez apaurina. S apaurinima je bilo mnogo lakše.

Kostin ujak živeo je veoma blizu mog ćaleta. Košta je izašao iz autobusa, a ja sam išao još jednu stanicu. Nismo se ni pozdravili, pošto se on svađao s nekom babom zbog toga što nije hteo da joj ustupi mesto, a ona ga je sedam stanica molila da to učini. Mene nijednom nije molila. Imao sam svoju frizuru protiv baba, svoje pocepane starke protiv deda, svoje akne protiv devojaka i svoju razdrljenu pidžamu protiv celog sveta. Bio sam bezbedan. Kostu ću videti u septembru, a ako ga nešto u međuvremenu pregazi neću ga videti više nikad.

Otišao sam kod ćaleta. Bez ikakvog razloga. Pozvonio sam na vrata. Niko mi nije otvorio. Bio je utorak, jedan sat po podne. U glavi mi se još uvek vrtelo zbog one cigarete. Izašao sam ispred zgrade i

seo na žardinjeru. Onda je naišla veštica. Sela je na žardinjeru pored moje i ćutala. Bacila je pogled ili dva na mene, ali je i dalje ćutala. Ustao sam i krenuo kući. Veštica je ostala da sedi.

*

Prvih nekoliko nedelja raspusta proveo sam u potpunom oćajanju. Veći deo dana provodio sam ležeći u krevetu i slušajući muziku. Napolju je bilo leto, bila je vrućina, a ja sam ležao. Dva puta sam otišao kod Bakija. On je pao na popravni iz fizike. Otac, majka i sestra su mu otišli na letovanje, a on je ostao kod kuće i svakoga dana ućio za popravni. U ćetiri po podne dolazio mu je nastavnik koji mu je uzimao pare i podučavao ga stvarima kojima je mene moj matori naućio za tri dana. Tih par puta sedeli bismo na njegovoj terasi i pričali o ribama.

„Ćelavi, da l' se sećaš one sisate iz prvog deset, što je još pre godinu dana pala godinu?“ pitao bi me.

„Ne.“

„A one plave s dugim nogama, što je došla iz Hrvatske? Hvala ratu na njoj.“

„Ne.“

„Stane?“

„Ni nje se ne sećam.“

„Šta ti je ćelavi, nekako si ispuvan?“

„Ljudi koji kosu mažu pivom i ne nose donji veš obićno su ispuvani preko leta.“

Baki se smejaó. Sedeli bismo nekoliko minuta ćutke, a onda bi ponovo počeo.

„A, je l' se sećaš one Milice, sa sisama?“ pitao bi me iznenada.

„Mnoge Milice imaju sise.“

„Znaš ti na koju ja mislim.“

„Ne znam.“

„Znaš šta sam primetio ćelavi?“

„Ni to ne znam.“

„Primetio sam da Dijana Janković baca oko na tebe.“

„Ko?“

„Dijana Janković.“

„Fantaziraš Markoviću. Dijana Janković glumi školsku lepoticu, a ja sam školsko strašilo. Odvraćam štetočine iz školskog dvorišta.”

„Misli ti šta hoćeš, ali ja sam video kako te gleda. Guta te očima.”

„Možda ne može da poveruje kako neko može da bude još uvek živ, a da se ne kupa tako dugo.”

„Mnogo si negativan ćelavi. Lomiš mi koncentraciju pred čas. Nikada neću da položim popravni ako mi svakoga dana budeš dolazio s tim izrazom lica i tim izdrkanim stavom prema okolini.”

„Nisam ja kriv što je okolina takva”, rekao sam mu i kroz deset minuta otišao kući.

Rešio sam da ostavim Bakija Markovića na miru jedno vreme. On je bio najmanje kriv što sam dozvoljavao da mi se na dušu isere ko kako stigne. Neki su se vraćali i srali na nju opet i opet i opet.

Bio sam u šoku zbog završetka školske godine. Najednom nije bilo šta da se radi, najednom sva ta ogromna nezaslužena sloboda, koju nikada nisam želeo. Teško sam se vraćao u društveni život. Malo-pomalo, počeo sam uveče da izlazim sa Batom ispred Zavoda za izgradnju. Sedeli smo na stepeništu, a tu i tamo su na stepenište dolazili Klip i Hitler. Naišli su jednom ili dvaput Kuki i Nele. Pitali su me gde mi je pištolj, a ja sam im govorio da pištolj leži kod mene u stanu i odmara. Istina je bila na drugoj strani, jer sam u jednoj od svojih pijanih večeri pištolj izgubio. Često sam mrtav pijan gubio stvari, pa sam tako izgubio i taj pištolj. Ostao sam bez svog tega i svakog trenutka trebalo je da odletim.

*

Jednog dana, usred jula, pozvala me je Ana.

„Gde si, debeli, šta radiš?”

Debeli je bio moj hiljadu prvi nadimak i upravo ga je smislila. „Ležim u krevetu i drapam se za jaja”, odgovorio sam joj. Zaista sam to radio.

„Svinjo.”

„Da li si gola?”

„Molim?!”

„Šta imaš na sebi?”

„Šta ti je Boki?”

Vratio se moj stari nadimak.

„Ništa, zajebavam se malo s tobom. Vidim, nisi dobila na smislu za humor.”

„Za takav humor nisam nikad ni imala smisla. Gde si bre, debeli, nismo se čuli sto godina?”

Ponovo moj novi nadimak. Zvati „debeli” nekoga od 65 kila, iznurenog alkoholom i lekovima, bilo je imbecilno.

„Evo sam. Šta ima kod tebe?”

„Baš krećem na bazen. 'Oćeš sa mnom?”

„Mrzim bazene. Ima puno dece.”

„Uvek ista sranja čujem od tebe, što si tako negativan?”

Jedno vreme sam ćutao.

„Ko sve ide na bazen?” pitao sam naposletku.

„Idemo ja i neke moje drugarice. Možda se nađe nešto i za tebe.”

Nizak udarac. Trebalo je da je oteram u kurac.

„Na koji bazen idete?”

„'25. maj'. Ajde s nama, ajde, ajde, ajde!”

Nikada.

„Važi, gde se nalazimo?” pitao sam je i samom sebi psovao i oca i majku.

*

„25. maj” se nalazio na nepun kilometar od moje zgrade, a ja sam se dogovorio da se s Anom i njenim drugaricama nađem na okretnici sto keca, tačno u podne. Bio je vreo dan, meteorolozi su predviđali da će to biti najtopliji dan u poslednjih nekoliko decenija. Kada čučiš usred pakla, visoke temperature nisu retkost. Predviđali su četrdeset i tri stepena.

Stajao sam na okretnici. Iznad asfalta vazduh je trepereo, pa je okolina izgledala kao da je smak sveta konačno počeo. U daljini su se videle tribine Omladinskog stadiona. Kad sam ih video, bilo mi je drago što kao mali nisam odlučio da navijam za „Ofku”. Na stanici nije bilo nijednog čoveka, nijednog autobusa. Nije bilo nikog dovoljno glupog da na četrdeset stepeni čeka četiri šmizle da ga vode na bazen. Čekao sam dobrih četrdeset minuta, a onda je autobus konačno naišao. Iz njega je izašlo dvadesetak ljudi, a četvoro je

krenulo prema meni. Ana, jedna nepoznata devojka, još jedna nepoznata devojka i neko nepoznato žensko dete. Ana mi se bacila u zagrljaj. Njene sise su mi izbile vazduh iz stomaka. Onda je palo upoznavanje. Ana je rekla da sam ja Boki, njen najbolji drug, a devojke su nekoliko trenutaka bile zbunjene mojim izgledom mladog monstruma. Onda su mi konačno prišle.

„Maja, drago mi je”, rekla je jedna i pružila mi ruku. Prihvatio sam.

„Vesna, drago mi je”, rekla je sledeća i pružila mi ruku. Prihvatio sam.

„Ceca”, reklo je dete. Namignuo sam joj, a ona se sakrila iza one koja je rekla da se zove Vesna.

Pešačili smo po istopljenim ulicama jedno vreme dok nismo naišli na autobusku liniju koja je vodila direktno do bazena. Devojkama vrućina kao da uopšte nije smetala. Skakutale su veselo, a ja sam lipsavao. Znoj se cedio s moje kreste na sve strane.

U autobusu smo sedeli na onim duplim sedištima koja su okrenuta jedna prema drugima. Vesna i ja smo seli na jedno, a Maja i Ana su sele na drugo. Dete je stajalo pored nas. Ana je sedela tačno preko puta mene. Na sebi je imala mali teksas šorts. Šorts je bio navučen preko jednodelnog kupaćeg kostima. Njene butine su se trljale jedna o drugu. Bile su skoro sasvim bele. Kupaći kostim bio je crn, a sa svakim upadom autobusa u rupu, Anina leva sisa je poskakivala. Desna sisa bila je mirna, jer je Ana preko desnog ramena držala ranac. Bilo mi je muka od njenih sisa. Najradije bih joj ih isekao i dao kućićima za večeru. Ta misao je ubacila malo vedrog vremena u sumornu klimu koja je vladala u mojoj unutrašnjosti. Nasmejao sam se. Iznenada. Svi su se iznenadili.

„Šta ti bi?” interesovala se Ana.

„Setio sam se jednog vica”, rekao sam joj.

„Reci i nama da se i mi smejemo”, rekla je Ana.

„Žao mi je, upravo sam ga ponovo zaboravio”, rekao sam ja.

Poslednje pare sam dao za ulaz na bazen, a čiča koji je cepao karte pravio je problem oko mog izgleda.

„One mogu, ti ne možeš”, rekao je.

„Dobro, odoh ja onda”, rekao sam i počeo da odlazim. Čiča je pokušavao da me spase iz kandži zla.

„Čekajte, zašto on ne može?” pitala je Ana. „Je l' zbog frizure?”

„Ne, nije zbog frizure. Video sam ja i gora sranja na glavama. Zbog pišanja”, rekao je čiča.

„Kakvog pišanja?” pitala je Ana.

„Taj će da piša u bazen, vidi mu se u očima. Prepoznam ja to iz cuga. Taj pogled pišača u bazen.”

„Vi niste normalni”, rekla mu je Ana.

„Možda, ali on može da uđe samo ako svečano obeća da neće da piša u bazen.”

„Obećaj mu”, rekla mi je Ana.

Razmišljao sam nekoliko trenutaka. Možda je bilo bolje da u tom momentu odustanem i odem kući. Bilo je vruće.

„Obećavam”, rekao sam.

„Dobro a gde su ti kupaće gaće?” pitao me je čiča.

„Nemam”, rekao sam.

„Pa, kako ćeš da plivaš?” pitao me je.

„Neću da plivam.”

Pustio nas je da prođemo. Ana je pitala zašto nisam poneo kupaće gaće.

„Rekao sam već onom čiči. Nemam nijedne kupaće gaće.”

„Pa, kako ćeš da plivaš?” pitala je.

„Rekao sam već onom čiči. Neću da plivam.”

„Zašto si onda išao s nama na bazen?!” počela je da više izgubivši strpljenje.

„Valjda je život toliko očajan, da je to najbolja stvar koju mogu danas da uradim.”

„Govoriš kao neki prokleti pesnik.”

„Nikada ne bih voleo da budem u koži jednog od tih pajaca.”

*

Bazen je, kako sam i pretpostavljao, bio prepun dece. Dečurlija je trčala na sve strane, vrištala, padala u vodu, padala na pločice, razbijajući noseve i glave. Našli smo jedan prazan prostor na desetak metara od vode. Njih četiri su rasprostrle svoje peškire na beton. Ja peškir nisam imao. Seo sam na patos. Na sebi sam imao majicu, šorts i starke. One su počele da se skidaju a ja sam ih pažljivo gledao sve, osim upadljivo maloletne Cece. Ceca je najpre

sačekala da vidi gde ću da sednem, a onda je svoj peškirić postavila što dalje od mene. Maja je dobro izgledala. Bila je jako lepo građena, imala je plavu kosu. Vesna je bila malo slabije građena, ali je njeno prelepo lice, mimo svih pravila, došlo do izražaja tek kad se skinula u bikini. Ana je od njih tri izgledala najlošije. Lice joj je bilo izbečeno, na njemu su se ocrtavale duše njenih najboljih drugova. Telo joj je bilo kratko, nabijeno mržnjom i zavišću. Personifikacija pakla u šesnaestogodišnjoj devojci. Izgledala je gore od većine devojaka na bazenu, ali je počela da skače i vrišti čim je skinula šorts, pa je tako privukla pažnju na sebe. Oko nje se odmah našlo nekoliko momaka, spremnih na celodnevno druženje. Ja sam izgledao ubedljivo najgore od svih živih bića na bazenu, a izgledao sam gore čak i od dobrog dela izlomljenih plastičnih stolica na kojima su ljudi sedeli. Sedeo sam na patosu i gledao šta se oko mene zbiva.

Ana je sa četiri mangupa otrčala u obližnje žbunje. Njene drugarice nisu delile njenu euforiju. Uhvatio sam pogled kojim su se Vesna i Maja sporazumele kad je Ana otrčala u žbunje. Nisu išle u vodu, samo su sedele na svojim peškirimama. Vesna je sedela do mene. Izvadila je karte.

„Hoćeš da igramo tablič?” pitala me je.

„Ne, ne umem ja da igram te igre. Glup sam za to.”

„Ne umeš da igraš tablič?” pitala je Maja.

„Ne”, potvrdio sam ja. „Samo vi igrajte, a ja ću da kibicujem. Možda nešto i naučim.”

Maja je odnekud izvadila blokče i olovku, kojom je upisivala cifre i recke. Umeo sam da igram tablič, ali mi tog dana nije bilo ni do kakvih društvenih igara. Maja i Vesna su igrale, a mala Ceca je otrčala da se igra sa nekom decom. Vesna je dobijala, najverovatnije zahvaljujući svom lepom licu. Maja je češće pisala table, najverovatnije zahvaljujući svom fantastičnom telu. Ja sam sedeo među hiljadu ljudi osećajući se potpuno sam, najverovatnije zahvaljujući mojim pocepanim patikama. Legao sam na beton i gledao u plavo nebo. S vremena na vreme bih pogledao u sunce i takmičio se sa samim sobom koliko ću izdržati gledajući u njega. Posle nekoliko takvih pogleda, skoro sam potpuno oslepeo. Ljudi na bazenu su bili plavi, a voda bela. Smejao sam se. Posle dve izgubljene partije tabliča Maja je otišla da se okupa. Vesna i ja smo

ostali sami. Ana je i dalje bila u žbunju sa momcima koje je tek upoznala. Odatle je dopirao pretežno muški smeh i tek poneki ženski vrisak. U onoj silnoj buci umeo sam da prepoznam Anin vrisak. Zov moje gospodarice. Vid mi se uskoro povratio i rešio sam da više ne gledam u sunce. Video sam nekoliko Cigana udaljenih od nas par desetina metara. Bilo ih je sedmorica, a dvojica su imali istu frizuru kao ja. Ostali su bili ćelavi. Neki su imali kupaće gaće, neki starke, neki martinke, neki farmerke. Cigani pankeri.

„Ko su oni majstori?” pitao sam Vesnu.

„Otkud ja to mogu da znam?” pitala je ona.

Posle nekoliko minuta Cigani su nekud otišli. Jedini valjan prizor na bazenu je nestao.

„Je li, a šta je to između tebe i Ane?” upitala me je iznenada Vesna.

Gledao sam je nekoliko sekundi.

„Na šta konkretno misliš?” pitao sam je.

„Mislim, kakav je tačno vaš odnos? Kako bi ga ti definisao?”

„Ne bih ga nikako definisao. Nema nikakvog odnosa među nama.”

„Kako to, zar niste prijatelji?”

„Nismo.”

Vesna je dizala i spuštala obrve. Nešto joj nije bilo jasno.

„Nikada nije bilo nečeg više između vas?” ponovo je počela.

„Ne. Između nas nikada neće biti 'nečeg više'. Kod nas stvari mogu da idu samo nizbrdo. Najviše je između nas bilo onog dana kad smo se upoznali. Od tad među nama ima sve manje i manje bilo čega.”

„Aha”, rekla je Vesna i počela da meša karte.

Gledao sam je neko vreme. Zaista je to bila lepa devojka.

„Zašto me ispituješ za Anu?” pitao sam je.

„Onako.”

„Ti ništa ne radiš 'onako'. Vidi se to po načinu na koji mešaš karte”, rekao sam.

„Ti baš umeš da sereš”, rekla je Vesna.

„Da, naročito dan posle punjenih paprika. Provodim na šolji i po dva sata.”

Smejali smo se. Vesna je prestala da meša karte. Stavila ih je u svoj ranac. Legla je i sklopila oči.

„Znaš šta, mislim da ima nešto što bi trebalo da znaš o Ani...”, rekla je sklopljenih očiju.

„Mislim da znam dovoljno”, rekao sam gledajući u neku decu koja su se tukla pored čiče koji cepa karte. Čiča ih je gledao i smejao se.

„Možda bi ipak trebalo da ti kažem...”, bila je uporna Vesna.

„Vesna”, rekao sam, „stvari između Ane i mene su u ovom trenutku toliko nebitne, da mi nijedna informacija ne bi bila od koristi. Samo bih se džabe iznervirao. Znam dovoljno o Ani, a mašta mi je dovoljno prljava i seže mnogo dalje od onih stvari koje nameravaš da mi otkriješ.”

„Jesi li siguran u to?”

„Ako sam u nešto siguran, onda je to moja prljava mašta.”

„Onda dobro.”

Okrenula se na bok. Njena leđa su gledala u mene. Bila su znojava. Čitali smo. Naišla je Maja i legla pored Vesne. Vesna se tad okrenula i sad su njena leđa gledala u Maju. Njene sise su ispadale iz njenog bikinija. Njene sise su pokušavale da vide ko je taj idiot s kojim je njihova vlasnica razgovarala. Skrenuo sam pogled s njenih sisa u nebo.

Naišla je Ana. Bila je sva ushićena. Njena mladalačka radost nije imala granica.

„Da vidite na kakve sam ljude naišla. Skroz su ludi, sad ću da ih dovedem da ih upoznate.”

Ponovo je otrčala ka žbunju u kojem su čučali njeni „ljudi”. Vesna me je pogledala. Namignuo sam joj i pošao kući. Prošao sam pored čiče, koji me je pozdravio podizanjem kažiprsta leve ruke. Nisam mu otpozdravio. Zastao sam na momenat pored ograde koja je omeđavala bazen. Video sam Anu za kojom je kaskalo omanje krdo momaka. Bili su stariji nekoliko godina od nas. Dvadeset tri, dvadeset četiri godine. Ana je došavši do svojih drugarica primetila da me nema. Nešto je pitala Vesnu, a ova joj nije odgovorila. Samo je slegla ramenima i okrenula leđa njoj i njenim novim prijateljima. Ana je dve sekunde stajala s ozbiljnim izrazom lica, a onda je počela da cupka u ritmu muzike koja je treštala na bazenu. Muzika je bila loša, loš disko, ali sa takvom energijom kakvu je u tom trenutku

imala Ana, svaka muzika je bila dobra. Otišao sam na autobus i seo na poslednje sedište. Autobus je bio prazan, a šofer me je iz retrovizora proklinjao što sam ušao u njegovo vozilo zbog čega je morao da vozi po opakoj vrućini. Uzvratio sam njegove kletve, jednim gadnim pogledom u njegov retrovizor. Startovao je mašinu i nas dvojica smo krenuli put centra grada.

*

Kroz nekoliko dana pozvao me je Baki Marković i rekao da je nekom tipu umro ćale.

„Ne znam ja ko je taj”, rekao sam mu.

„Kako ne znaš, pa on je s nama u odeljenju.”

„Ja u našem odeljenju znam imena tebi, Kostu, Tozi i Peđi, a prezime znam jedino tebi, Kostu i Tozi.”

„Ti si jednostavno bezobrazan. Ne mogu da prihvatim da ne znaš ime nekom ko s tobom ide u odeljenje dve godine.”

„Nisam mogao da se setim jednog koji je sa mnom išao u odeljenje osam godina.”

„Svejedno, trebalo bi da idemo na sahranu.”

„Ko?”

„Pa, mi, iz odeljenja.”

„Po ovoj vrućini?”

„Zatrpće ga na Lešću. Čujem da tamo stalno duva vetar.”

Baki mi je rekao da dođem sutra pre podne kod njega, a onda ćemo se naći sa ostalima koje bude kontaktirao. Neki očevi zaista umiru rano.

Sutradan sam se pojavio kod Bakija pola sata posle ugovorenog vremena. Bio je nervozan.

„Gde si dosad? Kasnimo!” vikao je.

„Šta si se uzvrteo? Taj ćale neće nikud da pobegne. I dalje mislim da je idiotski što idem na sahranu čoveka čijem sinu ne znam ni ime.”

„Takav je red stoko pankerska. I zašto se nisi pristojnije obukao?”

„Do đavola, mislio sam da jesam.”

Seli smo u taksi, a Baki je rekao vozaču da vozi do Omladinskog stadiona. Rekao mu je da požuri, jer je u pitanju život ili smrt.

„Ne morate da preterujete”, rekao sam ja, „u pitanju je samo smrt.”

Baki se upicano. Stavio je kilo gela na glavu, obukao najskuplje pantalone i lakovane cipele. Čovek je bio potpuno lud. Izgledao je kao da ide na ljubavni sastanak, a ne na sahranu nekog anonimusa. Što se mene tiče, bio sam nervozan jer je autobus za groblje polazio sa iste okretnice s koje je polazio sto keca. Uvek kad bih se setio sto keca, nešto bi počelo da me bije sa svih strana. U svakom slučaju i Baki i ja smo bili izbezumljeni. Rešio sam da učinim atmosferu opuštenijom.

„Kako ti je Tanja?” pitao sam ga dok smo se probijali Brankovom ulicom ka tunelu.

„Dobro je”, rekao je turobno.

„Je l' ti ga drka?”

„Drka.”

„Aha. Super.”

Bakija su morale neke teške muke. No, odavno su prošli dani kada bi se meni poveravao. Momak je izgleda shvatio da je poveravanje meni uzaludnije od guranja sopstvenog govmeta u poštansko sanduče vojnog penzionera sa prvog sprata.

Stigli smo na Omladinski stadion, a tamo nas je čekala odabrana ekipa. Toza, Kosta, Peđa, neki likovi kojima nisam znao ime, predsednica odeljenske zajednice, kojoj sam u međuvremenu zaboravio ime i neke dve koje su navodno s nama išle u odeljenje. Nisam bio potpuna truba s imenima, ali su sve devojke iz odeljenja kojima sam znao ime izostale sa sahrane. Susret je bio zaista dirljiv. Prošlo je više od mesec dana raspusta i mi smo se ponovo sreli. Šteta što je za taj susret bilo neophodno da jedno ljudsko biće umre. Niko od nas se nije promenio. Seli smo u autobus, a on je veselo krenuo ka groblju. Bila je sredina nedelje, radni dan, vrućina i mi smo bili jedini u vozilu. Mi i šofer.

Groblje Lešće postavljeno je na brdu s kog se vidi dobar deo grada. Nažalost, deo koji se najbolje video bio je onaj preko Dunava. Vidik me je podsećao na Anu. Groblje me je podsećalo na Anu. Rake i venci su me podsećali na Anu. Baki je bio u pravu, na Lešću je non-stop duvao neki neobičan vetar i pokvario mi frizuru.

Zaključili smo da kasnimo. Pitali smo sivog čoveka na rampi gde su kapele, a on nam je ćutke pokazao prstom u pravcu neke šumice. Ušli smo u šumicu i počeli da trćimo nizbrdo. Svi. I devojke. Trćanje je bilo praćeno divljaćkim urlicima. Generacija pravnih tehničara 1990/91 trćala je kroz šumicu na Lešću. Odjednom smo izbili na ćistinu, a na deset metara od nas ukazala se kapela, puna ljudi odevenih u crno. Kosta i ja smo prvi izašli pred njih. Prestali smo da trćimo, prestali smo da se deremo. Stajali smo na desetak metara od kapele i gledali oćalošćene. Oćalošćeni su gledali nas. Pogled mi se susreo s jednom ženom, a ona je sagla glavu i počela da se krsti. Iz šume su se ćuli koraci i urlici naših prijatelja. Jedan po jedan počeli su da izbijaju na ćistinu i prilazili meni i Kostu. Kroz nepun minut svi smo bili tu. Ljudi u crnom koji su stajali u kapeli i dalje su nas gledali. Napokon, jedan od „crnih” se izdvojio i krenuo ka nama. Bio je to jedan tip iz odeljenja. Onaj koji se zamalo potukao s Kostom kad smo prizivali duhove. Verovatno je njemu umro otac. Meni je prvom prišao. Āavo će ga znati zašto.

„Hvala vam, mnogo vam hvala što ste došli”, rekao je tiho. Obema rukama drćao mi je šaku. Bio je potresen. Ja sam izbegavao da gledam u ćoveka kome je umro otac, gledao sam u svoje drugove iz odeljenja. Oni su mi davali signale kao da nešto treba da uradim. Istrgao sam moje šake iz njegovih, uhvatio sam momka za ramena i rekao mu: „Umro ti je ćale, da. Dešava se. Gledaj to ovako, on je umro a ti si ostao iza njega. Ti si OK, ćovek je dobro odradio svoj posao na planeti. Pogledaj ko će da ostane iza mog ćaletu, pa ćeš videti da to što se tvom ćaletu desilo i nije tako strašno.”

Nisam mislio ni reć onoga što sam rekao. Uopšte nisam verovao da je momak OK, nisam ga ni poznavao. Moćda je bio svinja, moćda je jeo nogama, moćda je tukao decu iz komšiluka, moćda je lizao prste posle ćešanja dupeta i gledao gole komšinice kako se kupaju. Ja sam gledao gole komšinice kako se kupaju. U krajnjoj liniji, nisam baš ni bio ubeđen da će moj ćale biti prvi od nas dvojice koji će umreti. U neku ruku, moje baljezganje je pomoglo, utoliko više što se momak odmakao od mene i počeo da prilazi drugima. Oni su posle toga obišli leš koji je odmarao u sanduku, a ja nisam. Ostao sam po strani s Kostom, koji je pušio cigaretu.

Dok je pop pevao, krišom je gledao mene, moju frizuru i moj šorts. Zaželeo je da me stigne gnev božji, ali su mu želje ovog puta ostale neuslišene. Kad je završio s pevanjem, gledao je da se drži podalje od mene. Popovi nemaju pojma ko su pravi ljudi. Oca su trpali u raku, a ja sam gledao u daljinu preko Dunava. Tamo je negde bila Ana i ko zna kome drkala kurac. A možda i nešto više. Već izvesno vreme sam sumnjao u to da je ona devica, iako me je u nekoliko navrata ubeđivala da jeste. Kad vas takva osoba ubeđuje u nešto, budite sigurni da je stvarnost potpuno suprotna. Groblja su uvek u čoveku budila najgore misli. Gledao sam u daljinu i zamišljao Anu kako širi noge, kako puši petorici, kako daje desetorici. Grizao sam usnu. Neka devojka iz odeljenja stajala je pored mene. Došlo mi je da je gurnem u grob. Pop me je gledao s razdaljine od nekoliko metara. Stajao je iza žene pokojnika i upućivao mi prekoran pogled. Pop mi je čitao misli. Počeo sam da se svađam s njim.

Šta da radim pope, Ana je drolja?, pomislio sam.

Jeste ona drolja, ali zašto o tome misliš na sahrani oca tvog druga?, uzvratio je mislima pop.

To mi nije drug, pomislio sam.

Svinjo, pomislio je pop.

To mi isto i ona govori, pope. Ona je kurva, pope, puši ga unaokolo, daje se unaokolo!, pomislio sam, potpuno se uzrujavši.

Kakve to veze ima sa mnom?, pitao me je mislima pop, oštro me gledajući.

Ne znam, ali mi je glava puna Aninih slika u raznim pozama, s raznim ljudima.

Postao si vidovnjak sine. Vidiš stvari koje se negde drugde dešavaju.

Kako? Pa nije valjda da ona...

Da, da.

Sa petoricom?

Da, da.

I... ono... znate ono... otpozadi... sa...

Da, i to. To pogotovu, mislio je pop.

Jao, pope, pa to je strašno.

To je strašno, ali je još gore što tebi nije stalo zbog toga što devojka ide stranputicom. Tebi je stalo samo da se i ti dočepaš njene

pičke.

Šta, kako se to izražavate, pope?

Opsednut si njenim sisama.

Jesam.

Od samog početka.

Jesam.

I njenim dupetom.

I njenim dupetom.

I rado bi lizao njene...

Popa je u pola misli prekinuo jedan od ožalošćenih. Crn čovek s brkovima. Imao je crnu košulju, a na košulji crni flor. Na crnoj košulji, na pazusima, ocrtavale su se još crnije fleke od znoja.

„Šta si se zablenuo? Idemo odavde”, rekao mi je Baki.

Pošli smo. Bacio sam još jedan pogled ka popu. Nije me konstatovao. Potpuno me je pročitao i rekao mi stvari koje sam i sam znao, ali nekada nisam hteo da ih priznam. Tog dana na groblju, sve je bilo više nego jasno. Ana je bila prokleta kurvica, ali mene nije brinulo to, brinulo me je što meni te prokleta kurvica ne daje deo svog bogatog asortimana. Držala me je u šaci. Verovatno sam bio jedina živa osoba koju je takav ološ držao u šaci. To je značilo da sam ja jedan od najnižih oblika života koji postoje na planeti Zemlji.

Seli smo u prokleti autobus i krenuli kućama. Ljudi su bili utučeni, veoma pogođeni sahranom. Novo bežanijsko groblje je mnogo lepše od Lešća. Lešće previše podseća na smrt. Novo bežanijsko groblje podseća na detinjstvo.

*

Kroz desetak dana pozvonio je telefon. Bilo je to u jedan sat posle podne i ja sam bio u svom standardnom letargičnom stanju. Bio sam budan tek dva sata, a već mi se ponovo išlo na spavanje.

„Da?” javio sam se.

„Zašto me nisi zvao da mi čestitaš rođendan?” rekla je Ana, bez pozdrava.

„Rođendan?”

„Da. Rođendan. Juče mi je bio rođendan. Svi su me ljudi zvali, jedino ti nisi. Šta izigravaš?”

„Koliko se sećam ni ti mene nisi zvala za moj rođendan.”

„To je drugo. Tad nismo bili ovoliko bliski.”

„Gospode bože, ti misliš da smo sada bliski.”

„Uostalom, ti mrziš svoj rođendan.”

„Koliko mrzim svoj, toliko mrzim i tuđe rođendane. Iskreno rečeno, nisam se ni setio da ti je rođendan.”

„To dovoljno govori o tebi.”

„Ne, to dovoljno govori o tebi.”

Ćutala je. Mislila se da li da mi spusti slušalicu, no, bilo mi je toliko svejedno, da bi spuštanjem slušalice svakako ostala bez svog omiljenog roba. To sebi nije mogla da dopusti. Ni ja nisam mogao dopustiti da odem bez borbe.

„Možemo to da nadoknadimo. Svrati kod mene, daću ti poklon”, rekao sam.

„Jao, super. Kad, kad?!”

„Može i danas, što se mene tiče.”

„Krećem za pet minuta.”

To je značilo da će ovde biti kroz dva sata. Ana nikada nije bila kod mene. Rekla mi je da je sačekam na stanici. Trebalo je na brzinu smisliti neki poklon. Kopao sam po nekim prastarim knjigama i nisam našao nijednu odgovarajuću. Kopao sam po pločama, a onda sam zaključio da niko nije dovoljno vredan da bih mu poklonio neku od mojih ploča. Mislio sam da napišem neko jeftino ljubavno pismo i dam joj ga, ali nisam našao ni koverat ni prazan list hartije. Mislio sam se i da zavijem kitu crvenom mašnicom i poklonim joj je, ali nisam našao mašnicu. Na kraju, pogled mi je pao na pokvaren muzički stub koji je čekao da bude bačen u đubre. Taj stub je bio loš od prvog dana kada je kupljen. Radio je protiv mene, podmuklo, uporno, zločinački. Jeo je kasete, grebao je ploče, na njegovom radiju nije mogla da se uhvati nijedna stanica. Na kraju sam ga išutirao, pa je prestao da radi u potpunosti. Čale mi je kupio drugi stub. Novi stub je pokazivao tendenciju da će početi da se ponaša kao stari, ali je zasad radio. Obrisao sam prašinu sa ukletog muzičkog stuba i rešio da ga poklonim Ani za rođendan. Krš za krš. Znao sam da je slabo stajala s tehnikom. Posle mog poklona stajace još slabije. Pronašao sam čak i kutiju u kojoj je pokvareni stub bio kad je kupljen. Obrisao sam prašinu s kutije i iz nje izvadio neke

porno časopise koje sam tamo čuvao. Stavio sam stub u kutiju, kutiju zalepio selotejpom i na njoj flomasterom napisao: Ani za rođendan, simbol našeg večnog drugarstva. Boki.

Sačekao sam je na stanici. Ponovo nije nosila brushalter. Sise su joj bile veće nego inače. Išli smo ulicom ka mojoj zgradi, a ljudi su gledali u njene sise.

„Ljudi blenu u tvoje sise”, rekao sam joj.

„Neka blenu”, rekla je Ana.

„Nešto su ti veće nego inače.”

„Kako si ti to primetio? Zar ti gledaš u moje sise?” pravila se nevešta.

„Kad god mi se ukaže prilika. Tvoje sise su najvrednija stvar na tebi. Osim možda tvog dupeta.”

„Svinjo.”

Ušli smo u stan, a ja sam je odmah sproveo u svoju sobu. Ona je izgarala od želje da se upozna s mojom kevom. Ja s kevom nisam progovarao ni dve reči dnevno, tako da je bilo izlišno upoznavati je s bilo kim, a kamoli s ovakvim monstrumom. Ana se izvalila na moj krevet. Ja sam seo na patos. Pustio sam muziku. Nešto što se njoj nikada ne bi svidelo.

„Jao, utišaj ove drekavce”, bunila se.

„Samo ti slušaj. Posle izvesnog vremena počće da ti se dopada.”

Utišao sam minimalno. Nije se ni primetilo. Sedela je na krevetu i durila se.

„Ana, da li ti zaista veruješ u prijateljstvo između tebe i mene?”

„Kakvo je to pitanje, naravno da verujem. Zar ti ne veruješ?”

„Naravno da ne verujem. Odavno sam ti rekao šta mislim o tebi.”

„Mislila sam da te je to prošlo.”

„Ne, naprotiv. Samo to je ostalo. Prijateljstvo me je prošlo.”

„Oh.”

„Kako možeš da se družiš s nekim za koga znaš da mu je stalo jedino do tvog dupeta i tvojih sisa?”

„Oh.”

Sedela je na krevetu i gledala me. Ja sam sedeo na patosu i gledao u njene sise.

„Šta da radimo sad?” pitala me je.

„Da li postoji mogućnost da imamo seks?“

„Ne.“

„Dobro, onda ću ti doneti poklon, a ti zaboravi na ono što sam ti govorio o prijateljstvu. I dalje možeš da se praviš kao da smo najbolji drugari. Ti se tako dobro praviš.“

„Bezobrazan si.“

Ustao sam i otišao u kuhinju, gde je stajao pokvareni stub u kutiji. Izgledalo je kao novo. Dovukao sam ga u sobu.

„Iju, šta je to?“ iznenadila se moja drugarica.

„Stub.“

„Za mene?!“

„Aha.“

„To nikako ne mogu da primim“, rekla je grleći ga obema rukama.

„I ti i ja znamo da ćeš ga kad-tad primiti“, rekao sam.

„Šta to treba da znači?“

„Mislio sam na stub.“

Sedeli smo još neko vreme i slušali muziku. Posle dvadesetak minuta, Ana je ustala i rekla da mora kući. Zamolila me je da joj pomognem da odnese glomaznu kutiju do autobuske stanice. Pomogao sam joj. Autobus je brzo naišao, a njime su se odvezli kući Ana i njen plen.

*

Iste večeri pozvonio je telefon. Baš sam se spremao da siđem do Zavoda za izgradnju, gde su me drugari verovatno već čekali.

„Da?“

„Šta si mi ovo poklonio?!“ vikala je Ana.

„Kako to misliš?“

„Ne radi.“

„Ne radi?“

„Stub ne radi. Tvoj prokleti stub ne radi! Vukla sam ga kao idiot po autobusima, ljudi su mi se smejali, a on ne radi!“

„Nemoguće, stub je potpuno nov.“

„Nije, nije nov. Ima ožiljke. Izgleda kao da ga je neko udarao!“

„Možda radnici u Koreji dok su ga sastavljali.“

„Pizdoo, pizdoo!“

„Ana, čekaj, mora da je u pitanju neki manji kvar. Doći ću kod tebe da to otklonimo.”

„Dolazi odmah!”

„Odmah, odmah, samo mi reci adresu.”

Dala mi je adresu. Adresu nisam zapisao, izašao sam iz stana, ušao u lift. U liftu sam video pauka. Pljunuo sam ga, a on je počeo uspaničeno da trči. Pre nego što sam nakupio dovoljno materijala kako bih ga ponovo pljunuo, pauk je pobegao u neku rupu. Izašao sam iz lifta. Prešao sam ulicu. Nije mi bilo ni na kraj pameti da idem kod Ane.

Na stepeništu su sedeli Klip, Hitler i Bata.

„Gde si kengure?” rekao mi je Hitler.

„Molim?”

„Rekao sam: 'Gde si kengure?’”

„Zašto kengure?” pitao sam ga.

„Nemam pojma kengure.”

Moj hiljadu drugi nadimak. Iz čista mira pojavio se još jedan. Bio sam ljudska mrvica opterećena gomilom nadimaka i jednim parom sisa.

„Gde si dosad?” pitao me je Bata.

„Imao sam problem.”

„Kakav problem?”

„Tehničke prirode. Sad je sve u redu.”

Seo sam s njima na stepenište. Bilo je leto. Ulica je bila gotovo prazna. Samo bi tu i tamo njome protutnjao neki zglobni crveni autobus gradskog saobraćaja.

*

Prošlo je još nekoliko nedelja, a Ana me nije zvala. Uvredio sam je. Ponizio sam je. Niko osim nas dvoje to nije znao, ali je nju baš to i bolelo. U našem međusobnom odnosu stvari su se izmenile. Postali smo ravnopravni. Bio sam u stanju da je povredim. Vodio sam naš privatni rat u velikom stilu.

Jednog dana išli smo na Adu, da igramo mali fudbal. Bata, Vojvoda, ja, Vojvodini drugovi iz odeljenja, Batini drugovi iz odeljenja. Za mali fudbal bio sam prokleta vezara, ali sam bio donekle

atraktivan zbog svog ludačkog izgleda i agresivnog stila igre. Jurcao sam po terenu za svakim protivničkim igračem koji je imao loptu i cepao ga po kolenima. Kad bih nekome oteo loptu, samo bih je šutnuo i čekao novog protivničkog igrača koji bi je se dočepao. Moj tim je konstantno gubio. Izgubili smo sve moguće utakmice, čak smo izgubili i od nekih osnovaca, koji su na licu mesta sastavili ekipu. Bili smo potpuni nesposobnjakovići, ali omalovažavanja nije bilo, pošto smo nedostatak tehnike nadomeštavali sjajnim karakterom. Posle nekoliko sati igranja, karakter je bio slomljen i mi smo pošli kući.

Pošto je za to veče plan bio kao i za svako drugo, Bata je krenuo sa mnom u grad. Trebalo je sedeti ispred Zavoda. Vozili smo se prepunom dvadeset trojkom. Ljudi su smrdeli na sir. Njihov znoj je smrdeo na sir. Sedeo je na njihovoj odeći danima pre nego što su ušli u autobus. Kad smo izašli iz vozila, dan je bio na svom izmaku. Sunce nam je tuklo u leđa dok smo išli Ulicom 29. novembra. Vazduh je mirisao na skori početak školske godine. Letnji raspust uvek prolazi brzo, naročito ako sve vreme sediš u Beogradu. Još svega nekoliko nedelja je falilo do njegovog kraja. Nisam mogao da nabrojim događaje koji su se desili u proteklih mesec i po dana, na prste jedne ruke. Stigli smo do Zavoda za izgradnju, a Bata je krenuo ka stepeništu.

„Čekaj”, rekao sam, „idemo prvo do mene.”

„Zašto?” pitao me je Bata.

„Moram da telefoniram.”

Bata je seo u moju sobu i pustio muziku, a ja sam telefon odvuкао u kupatilo. Okrenuo sam Anin broj. Ana se javila.

„Alo”, javila se.

„Ana”, rekao sam.

„Ah, ti si”, zaključila je hladno.

„Šta ima novo, kako te služi stub?” pitao sam je.

„Beži tamo pederu. Stub je pokvaren, a ti nisi došao one večeri.”

„Nisam. A je l' znaš zašto nisam?”

„Ne.”

„Nisam došao jer si ti, Ana, jedna prokleta kurva.”

„Molim?!”

„Ti si prokleta kurva koja puši kurčeve i prima ih u pičku i u dupe, u žbunju, u njivi, svugde.”

„Šta pričaš to? Nemoj tako da pričaš sa mnom, naljutiću se.”

„Ljuti se koliko hoćeš, kurvo. Ti si kurva, kurva, kurva. Ti si zla.”

„Ja zla? A šta si ti?”

„Ja sam zao čovek, a ti si zla kurva. To je mnogo gore.”

„Šta ti je odjednom, zašto tako razgovaraš sa mnom?” rekla je pokušavajući da se rasplače. Nije joj išlo.

„Nije to odjednom. Igraš se sa mnom već godinu dana. Kurvo.”

„Šta? Ja se igram? Ko te tera da se družiš sa mnom? Ko te tera!?”

„Tvoje sise i tvoje dupe.”

„Pederu!”

„Kurvo!”

Jecala je. Jasno sam je čuo. Nije jecala od tuge, jecala je od mržnje.

„Slušaj kurvo, nemoj da si me ikada više pozvala. Nemoj da si ikada više pomislila na mene. Nemoj da si ikada više izašla na školsko dvorište kad sam ja u njemu.”

„Platićeš za ovo, kunem se. Imam moćne prijatelje!” govorila je kroz plač.

„Tvoji prijatelji su u žbunju. Čekaju te da odeš tamo i da im popušiš kite. Nemaju vremena da se bakću sa mnom.”

„Platićeš, platić...”

Spustio sam joj slušalicu. Izašao sam iz kupatila i uneo telefon u sobu. Bata je sedeo na mom krevetu i slušao Ramonse.

„Idemo dole”, rekao sam mu.

„Je l' sve u redu?” pitao me je.

„Aha.”

„Zašto se tako keziš?”

„Baš zato što je sve u redu.”

*

Popravni ispiti su bili raspoređeni u dva dana. Dvadeset sedmi i dvadeset osmi avgust. Dvadeset sedmog avgusta bili su na dnevnom redu neki bezopasni predmeti, matematika, istorija, latinski, a dvadeset osmog je bila fizika. Iz fizike je palo milion učenika, pa je ceo jedan dan bio namenjen popravnom iz tog

predmeta, a ispit je bio podeljen na nekoliko usmenih i pismenih delova i trebalo je da traje od osam ujutru do pet popodne.

Dvadeset sedmog nisam hteo da idem u školu. Dvadeset osmog sam krenuo ka njoj. Trebalo je pružiti podršku napaćenoj braći. Na ćošku Palmotićeve i Lole Ribara, baš pored „Krastavca”, naleteo sam na Dijanu Janković. Plakala je. Oči su joj bile uokvirene crnom bojom, a sad je sve to sa suzama curilo niz obraze. Kad me je videla, bacila mi se u zagrljaj. Sise su joj se pribile uz mene. Bile su manje od Aninih. Jebala me Ana.

„Šta ti je?” pitao sam je.

„Buhuhu, buhuhu...”, plakala je ona na mom ramenu.

Stajali smo tako, a ona je podrhtavala. Što je više drhtala tako su se moje ruke spuštale ka njenom dupetu. Ne namerno, u pitanju je bio neki od zakona fizike, recimo zakon gravitacije. Kad su stigle do gornjeg dela dupeta, ruke su se zaustavile. Sprečio ih je dupetov nagib. Neki drugi zakon fizike. Dupe joj je bilo veliko i čvrsto. Dupe joj je bilo bolje od Aninog. Osetio sam kako počinje erekcija, pa sam morao da se odmaknem od nje.

„Šta ti je, zašto plačeš?”

„Jao, jao, šmrc, šmrc... ništa, ništa.”

Dijana Janković je na sebi imala neku belu hipi haljinu, do zemlje. Dekolte je sezao do pupka, a odade je vodila jedna pertla, koja se šnirala unakrsno i bila vezana u masnicu na samom vrhu dekoltea, tek iznad sisa. Mašnica je bila veoma jako zavezana i činila da sve ispada napolje. Ispod haljine je doduše bio i brushalter, ali sam svejedno dobio želju da povučem masnicu, da se sve to rašnira i da počnem da grizem. Priznao sam samome sebi da je Dijana Janković fenomenalno izgledala. Ja nisam izgledao fenomenalno. Pogledao sam u izlog „Krastavca”. Bilo je to ono mesto na kome sam nekada sedeo u pola dva i čekao prijatelje. Tamo su i dalje stajali toalet papiri, četke za WC i sredstva za čišćenje klozetske šolje. Iza njih u izlogu, stajao je moj odraz, sav u aknama. Na majici mi se pojavila nepoznata crna fleka. Opipao sam fleku. Bila je mokra. Dijanine suze i Dijanina šminka.

„Ajde, idemo odavde. Kakve ima svrhe plakati nasred ulice?” rekao sam ja.

Uhvatio sam je za ruku i poveo niz Palmotićevo. Došli smo do ulaza u jednu zgradu. Ispred ulaza je bio stepenik. Seo sam na levi kraj stepenika, a Dijani predložio da sedne na desni. Sela je. Malo se smirila. Ispričala mi je nekakvu srceparajuću priču o svom najboljem drugu, koga su, dok je bio kod babe na selu, neki meštani skoro ubili od batina. Sad je ležao na Kliničkom centru u Beogradu, polumrtav, u komi. Nije bilo mnogo izgleda. Ona je krenula u školu, usput se setila najboljeg druga, počela da plače, a onda sam naišao ja. Opet nekakav najbolji drug. Sve one imaju najbolje drugove. Kladim se da je i taj, baš kao i ja sad, imao neodoljivu želju da je ujede za dupe. Zato je i umirao.

„Jadan Miki”, rekla je ona.

„Aha.”

„Toliko smo bili bliski”, rekla je ona.

„Aha.”

„Šta da radim sad?” pitala je ona.

„Ništa. Čekaj da umre. Moraš da shvatiš sve to kao loš film. U lošim filmovima najbolji prijatelji umiru, da bi lik glavnog junaka dobio na snazi.”

„Ko je u mom filmu glavni junak?” pitala je.

„Ja.”

Pogledala me je i počela da se smeje. Uvek sam znao da dobro nasmejem i podignem iz mrtvih. Bio sam mešavina Džerija Luisa, Isusa Hrista i Ante Pavelića. Dijana se smejala i u jednom trenutku joj se od silnih vibracija i jako stegnute mašnice na dekolteu, otkopčao brushalter.

„Jao, jebiga”, rekla je.

„Šta je sad?”

„Otkopčao mi se brus.”

„Kako to može do đavola?” pitao sam, mlad i glup.

„Može, ako imaš brus koji se zakopčava odnapred.”

Kad je to rekla, refleksno sam spustio pogled na deo među njenim sisama. Tamo, ispod pertlice nije bilo ničeg. Krajevi brushaltera su pobegli svaki na svoju stranu. Digao mi se u sekundi. Situacija je bila još neprijatnija zbog gaća koje sam tokom leta ponovo počeo da nosim. Žuljale su. Stavio sam ruke u krilo i pokušao da razmišljam o svom lošem detinjstvu. Ali moje detinjstvo

nije bio loše. Imao sam igračke koje sam hteo, zajebavao sam se u obdaništu i krao deci cipele, zajebavao sam se u osnovnoj školi, dobijao petice i išao u dnevni boravak. Moje detinjstvo je bilo bajka. Dizao mi se sve jače. Dijana je odjednom ustala i rekla da ide u ulaz iza naših leđa, da zakopča brus. Za takvu akciju trebalo je da uđe u ulaz, odšnira pertlicu, svuče donji deo haljine do pasa i onda zakopča brushalter. To je značilo da će u jednom trenutku stajati na metar iza mene, gola do pasa, sa sisama koje čekaju na moj ujed. Gospode bože. Ustao sam. Kroz nepun minut ona je izašla. Bila je brza.

„Sve je u redu. Idemo u školu”, rekla je.

„Šta ćeš ti u školi? Pala si na popravni?”

„Ne, neke moje drugarice su pale, a ja idem da im pravim društvo.”

Išli smo ka školi, a Dijana me je držala za ruku. Zahvaljivala mi je što sam joj pomogao, što sam je utešio. Žene su stoka. Jedan loš fazon iz bubuljičavih usta i najbolji drug može slobodno da umre. Najbolji drugovi su uvek bili jebana stranka.

Na nekoliko metara ispred škole zaustavila se pored jednih kola da proveri šminku. Sagla se i gledala svoje lice u spoljnjem retrovizoru. Njeno dupe je bilo na nekoliko centimetara od mene. Bilo je predivno. Njen struk je bio malo dalje. Bio je predivan. Na haljini su se ocrtavale njene gaćice. Imala je gaćice. Da ih kojim slučajem nije imala, izazvala bi smak sveta. Osetio sam svašta u svojim gaćama i skrenuo pogled s njenog dupeta. Ona je popravljala šminku. Uhvatio sam njeno levo oko u retrovizoru. Ono me je pogledalo i namignulo mi. Bio sam zaljubljen. Podigla se, uhvatila me za ruku i pošla prema školi. U zgradu smo ušli držeći se za ruke, što je izazvalo malobrojne ovacije i nekoliko uzvika gađenja i razočaranja u život. Ljudi su bili zgroženi. Školska lepotica držala je za ruku školskog monstruma.

*

Dijana je otrčala nekud da pravi društvo svojim drugaricama. Ja sam ostao u dvorištu. Tu je bio i Toza. Prišao mi je.

„Šta vam znači ono držanje za ruke?” pitao me je.

„Znači da ona želi moje meso u sebi.”

„Daj, ćelavi ne seri. Ozbiljno te pitam.”

„Ozbiljno ti kažem.”

„Nek ti je sa srećom”, rekao mi je.

Profesorka fizike je na popravnom ispitu napravila masakr. Dva tipa iz mog odeljenja bila su oborena. Pala su godinu. Fizika je učinila da im druga godina srednje škole počne iz početka. Blago njima. Ni jednom ni drugom nisam znao ime. Baki je prošao, Peđa je prošao, Pipče je prošao i onaj tip kome je umro ćale je prošao. Valjda nije bilo nikog u kući da mu sere zbog toga što ne uči, pa je seo i naučio. Baki je izašao iz učionice. Bio je srećan, bio je ozaren, bio je iznuren. Držala ga je tamo četiri i po sata.

„Čestitam Ajnštajne”, rekao sam mu.

„Puši ga ćelavi. Bilo je napeto.”

„Sad je sve OK”, rekao sam mu.

„Da, nego da te pitam, šta je to između tebe i Dijane Janković?”

„Molim?”

„Čujem da ste došli u školu držeći se za ruke.”

„Kako si ti iz tog pakla mogao za to da saznaš?”

„Eee, ćelavi, za koga me ti smatraš? Držali ste se za ruke, a?”

„Znaš i sam prijatelju da držanje za ruke donosi sa sobom mnogo više loših nego dobrih stvari.”

„Ćelavi, ja sam ti odavno rekao za tu Dijanu. Imam ja nos.”

„Ne lupetaj. Ona je moja najbolja drugarica.”

Baki je slegnuo ramenima.

*

Sledećeg dana pozvonio je telefon.

„Da?” javio sam se.

„Dobar dan, Boban mi treba”, rekao je ženski glas.

„Ako ti treba ovaj Boban, bolje bi ti bilo da se odmah ubiješ”, rekao sam.

Ženski glas je ćutao jedno vreme.

„Je l' to broj 9844221?” pitala je konačno.

„Jeste”, rekao sam.

„Bobane, jesi ti?” pitala je.

„Aha”

„Dijana ovde.”

Spustio sam joj slušalicu. Uzvrteo sam se. Ustao sam, seo sam, legao sam, ustao sam, seo sam. Telefon je ponovo zazvonio.

„Zašto si mi spustio slušalicu?” pitala je Dijana.

„A, ne, ne, nešto se prekinulo”, rekao sam ja.

„Nije se prekinulo. Čula sam zvuk slušalice koju si spustio.”

„Ti si paranoik.”

„Ti si mi spustio slušalicu.”

„Odakle ti moj telefon?”

„Dao mi ga je Bojan.”

Bojan je bilo Tozino kršteno ime. Nikome nije bilo jasno zašto smo ga zvali Toza. Dijana me je pitala kako sam i kako je moje odeljenje prošlo na popravnom. Ja sam nju pitao kako je ona i kako je njeno odeljenje prošlo na popravnom. Jedna dobra drugarica pala je godinu.

*

Te večeri pozvao me je Didi. Vratio se u Beograd. Smesta smo se videli. Seli smo na stepenište ispred Zavoda za izgradnju.

„Znači ta Dijana te je zvala?” pitao me je.

„Da. Da vidiš samo kakvo dupe ima”, rekao sam.

„Je l' ima još nešto osim dupeta?”

„Oh, ima, ima još nekoliko stvari.”

„Pa, šta ćeš da radiš?”

„Ništa. Jedino sam u tome dobar.”

Ubrzo su naišli Klip i Hitler. Seli su pored nas. Didi se malo začudio otkud to da oni dolaze da sede na stepeništu, a ja se nisam potrudio da mu išta objasnim. Nije ni bilo šta da se objašnjava.

Sedeli smo jedno izvesno vreme, a onda se začula muzika. Muzika je dolazila odozgo. Pomislio sam u trenutku da je konačno Bog rešio da siđe i povede nas sa sobom da više ne prljamo njegovo životno delo, ali muzika je bila previše loša, čak i za Boga. Gledali smo oko sebe, a onda je Didi pogledao ka Kukijevoj terasi.

„Oni dripci nešto slave”, rekao je i pokazao u tom pravcu.

Nekoliko prilika stajalo je na Kukijevoj terasi, a videlo se još nekoliko senki u njegovom stanu. Odande je dolazila muzika.

„Slave početak školske godine”, rekao sam ja.

„Slave početak jeseni”, rekao je Hitler.

„Jesen još nije počela”, rekao sam ja.

„Misliš da oni to znaju?” rekao je Hitler.

Hitler je znao Kukija i Neleta. Svi mi smo znali Kukija i Neleta i još neke iz njihovog društva. Sve fini momci. Zaista fini.

„Idemo gore”, rekao sam.

„Kako, pa nismo pozvani”, rekao je Klip.

„To su moji drugari. Videćete da će se oduševiti kad nas budu videli.”

Pozvonili smo na interfon. Na Kukijevo prezime. Kukić. Neko se javio.

„Ko je?” rekao je, a iza se čula muzika.

„Gosti! Otvaraj!” viknuo sam ja.

Čuo se zvuk, a ja sam gurnuo vrata. Ušli smo u zgradu. Popeli smo se na Kukijev sprat i bez kucanja ušli u stan. Kuki, Nele i još nekolicina njih iskreno su nam se obradovali. Prepoznao sam tu neke momke koji su onog prolećnog dana nosili maske potpuno obučeni u crno, spremni da sa svojim motkama i lancima idu čak i na moj zapušeni pištolj. I oni su bili iskreno oduševljeni našim dolaskom. Došli su zabavljači. Pištolj je ostao negde u prošlosti. Raspitali smo se šta je razlog za slavlje, a Kukijevci su nam rekli da nema nikakvog posebnog razloga, da su napravili žurku tek tako. Oni su znali kako da troše život.

Ostali gosti nisu bili toliko oduševljeni našim dolaskom. Kad smo se pojavili u dnevnoj sobi, svaki razgovor je prestao, ostala je samo muzika. Stali smo iznad troseda na kome su sedeli neki tip i neka riba. Okrenuli smo se ka njima. Oni su ustali, a mi smo seli. Tip i riba su izašli iz dnevne sobe, a sa njima je izašlo još petoro-šestoro ljudi. Ostali su i dalje sedeli, rešeni da im četiri nakaze ne upropaste večer. Dohvatio sam neki poslužavnik sa sendvičima i počeo da ih tamanim. Dodao sam ga drugarima, a oni su ga počistili za dva minuta. Pošast. Žurka je bila bezalkoholna, pa smo bili prinuđeni da pijemo sok. Piće sa sobom nismo doneli, lekove odavno nismo imali. Setio sam se žurke kod Gorana.

„Možda ima pića na terasi”, rekao sam.

„Otkud ti takva ideja?” pitao me je Didi.

„Na ovakvim žurkama, piće je uvek na terasi. To je jedna od životnih mudrosti”, rekao sam.

Izašli smo na terasu. Pročešljali smo svaki njen kutak, ali pića nije bilo.

„Ti svoju životnu mudrost možeš slobodno da baciš sa terase”, rekao mi je Didi.

Slegnuo sam ramenima. Gledao sam u dnevnu sobu. Pošto smo je napustili, gosti su ponovo počeli tamo da pristižu.

„Zašto se ne ispišaš na terasu?” pitao me je iznenada Hitler.

„Šta?”

„Zašto se ne ispišaš na terasu? Čuo sam da na žurkama pišaš po terasi”, rekao je.

„Da, to sam nekad radio. Ali tada sam bio mrtav pijan. Morao bih da budem potpuno lud kada bih se sad ispišao na terasu.”

„Ne smeš da se ispišaš na jednu pišljivu terasu?!” uzviknuo je Hitler.

„Nije da ne smem, nego nije normalno da pišam trezan čoveku po terasi. Zašto se ti ne ispišaš ako ti je toliko stalo?” pitao sam ga.

„Mene ne bije glas da pišam po terasama”, rekao je Hitler.

„Ajde ispišaj se”, rekao mi je iznenada Didi.

„Šta je sad tebi odjednom?” pitao sam ga.

„Kakve veze ima, ispišaj se”, rekao je Didi.

„Vi niste normalni”, rekao sam ja i otišao u ćošak od terase. Otkopčao sam šlic i ispišao se.

„Eto, je l' bilo zanimljivo?” rekao sam.

„Nije bilo loše”, rekao je Hitler.

„Ako se on ispišao, ja ću da se iserem”, rekao je iznenada Klip. Svi smo ga pogledali.

„Šta reče?” pitao ga je Didi.

„Ako se on ispišao na terasu, ja ću da se iserem. Zašto sam ja gori od njega?”

„Ko je rekao da si gori od njega? Niko o tebi nije pričao”, rekao je Didi.

„On ispade neki heroj što je pijan pišao po terasama. E, ja nikada nisam pio. Ja ću trezan da se iserem na terasu.”

„Ti si lud”, rekao sam ja.

„I to je jedna od opcija”, rekao je Klip, „okrenite se, neću da me gledate dok serem.”

Okrenuli smo se. Ja sam stajao okrenut ka dnevnoj sobi. Jedna devojka je pokušala da izađe napolje, ali ja sam je oterao. Stajali smo u ćoškovima terase. Klip je srao u onom ćošku, gde sam se ja ispišao. Gledao sam njegov odraz u prozorskom staklu. Samo je stajao, pomalo raširenih ruku. Pogled mu je bio uprt u neku tačku tridesetak centimetara levo od moje glave.

„Šta to radiš?” pitao sam ga. „Varaš?”

„Kako to misliš?” pitao me je Klip.

„Pa to što radiš nije kenjanje. To je stajanje raširenih ruku i pogled u prazno.”

„Ali ja serem”, bunio se Klip.

„Ne verujem ti”, rekao sam mu.

„Ne veruješ?”

„Jok ja.”

„E sad ćeš da vidiš”, rekao je Klip.

Počeo je da otkopčava kaiš na pantalonama. Kad je otkopčao kaiš, otkopčao je i šlic. Kad je otkopčao šlic, zavukao je ruku u gaće i nešto iz njih izvadilo. Nisam sačekao da vidim šta je bilo u pitanju. Istrčao sam sa terase. Za mnom su istrčali Didi i Hitler. Ljudi su nas gledali. Pobegli smo u predsoblje.

„On je potpuno lud”, rekao je Hitler.

„To je sve zbog vas dvojice”, rekao sam ja.

„Šta, kako zbog nas dvojice?” bunio se Didi.

„Da vi niste navalili sa onim pišanjem, ne bi se ni on usrao u gaće na terasi.”

U tom trenutku prišao nam je Kuki.

„Kako je momci?”

„A, super, super”, rekao sam ja.

„Znam da ste vi navikli na nešto mnogo luđe od ovog, ali šta je tu je.”

„Ma, jok, super je žurka, super. Sasvim je dovoljno luda”, ubeđivao sam ga.

Kuki je otišao među ostale goste. Neke devojke su htele da iz kuhinje pređu u dnevnu sobu. Da bi im to pošlo za rukom morale su

da prođu kroz hodnik. U hodniku smo stajali mi. Vratile su se nazad u kuhinju. U međuvremenu je naišao Klip.

„Ne prilazi nam, govнару”, rekao je Hitler.

„Šta vam je bre?” bunio se Klip.

„Gde ti je govno?” pitao sam ga ja.

„Ostavio sam ga na terasi.”

„A gaće?” pitao sam ga.

„Usrane”, odgovorio je.

„Ne možeš da nam se približavaš dok ne opereš ruke”, rekao je Hitler.

U tom trenutku, neki tip je pokušavao da se probije do kuhinje. Provlačio se između nas.

„Ej, lepa kravata”, rekao mu je Klip i uhvatio mu kravatu rukom kojom je pre tri minuta držao govno. Tip se nasmejao i prošao.

„Ne može to tako”, pobunio sam se, „seješ govna po Kukijevom stanu i Kukijevim gostima. Idi peri ruke, pod hitno!”

Klip je otišao u kupatilo. Ostavio je otvorena vrata. Videli smo ga kako šara onom rukom po ogledalu i njome dira peškire. Prokleti ludak. Onda je konačno odvrnuo slavinu i oprao ruke.

„Još jednom!” vikali smo mi. Oprao ih je još jednom.

Kad je završio s ličnom higijenom, krenuo je da obriše ruke peškirom kojeg je malopre dodirivao onom rukom.

„Ne, ne!” vikali smo, „ne tim peškirom!”

Odustao je od brisanja ruku peškirom. Prošao je prstima kroz kosu i izašao iz kupatila.

„Gde je Bata, zašto večeras nije došao do Zavoda?” pitao nas je Klip. Otišli smo u kuhinju.

*

U kuhinji je bio telefon.

„Ajde nekog da maltretiramo”, rekao je Hitler, „da zovemo Bosance i Hrvate.”

„To je dosadno”, rekao sam ja, „to smo već pre radili. Svi su me terali u kurac.”

„Ajde da se ispišaš u neku od flaša s pićem”, rekao mi je Didi.

„Šta?”

„Pa, to si pre radio po žurkama. Pišao si u flaše s pićem, a posle su gosti pili iz tih flaša. Mislili su da je u njima samo piće, a pili su koktel. Piće i tvoju mokraću.”

„Ne sećam se toga.”

„Veruj mi na reč”, insistirao je Didi.

„Svejedno, neću više nigde da pišam. Prazan mi je rezervoar”, rekao sam.

„Ja ću da se ispišam, ako treba”, rekao je Klip.

„Ajde nekog da zajebavamo telefonom”, rekao je Hitler. „Ne moramo da zovemo Hrvate, možemo da zovemo nekog drugog.”

„Čekaj, čekaj, upravo si mi dao jednu odličnu ideju”, rekao sam ja.

Dao sam Hitleru instrukcije. Pitao sam Kukija da li ima još jedan telefon u stanu.

„Imam. Šta će ti?”

„Donesi ga ovamo. Moramo nekog da zovemo.”

„Zar ne možete da zovete s tog telefona?”

„Hitler će da zove s tog telefona, a ja ću da prisluškujem na drugom”, rekao sam ja.

„Nećete valjda da zovete Ameriku?” strepio je Kuki.

„Ne. Samo Padinjak.”

*

Bilo je dvadeset minuta posle ponoći. Zvonilo je desetak puta, a onda se napokon neko javio.

„Alo?” rekao je uspavan muški glas.

„Dobro večer”, rekao je Hitler.

„Ko si ti?” rekao je glas.

„To sad nije bitno. Ana nije kod kuće, je l' tako?”

„Molim? Ko si ti?”

„Ana nije kod kuće, je l' da?”

„Nemam pojma.”

Hitleru sam mimikom objasnio da se najverovatnije javio njen ćale.

„Vi ste njen otac?” pitao ga je Hitler.

„Aha”, odgovorio je čovek bunovno. Probudili smo ga iz najslađeg sna.

„E super. Baš mi vi trebate.”

„Šta? Što?”

„Moram da vam ispričam neke stvari o vašoj ćerki.”

„Kakve stvari, šta se desilo?!” Čale je u sekundi bio potpuno budan.

„Je l' znate vi gde je ona sad?” pitao ga je Hitler.

„Jok. Gde je?!” Anin otac je bio šofer hladnjače.

„Ona je upala u veoma loše društvo.”

„Je l'?”

„Da. Oni se okupljaju u jednoj kući u Krnjači, skoro svake večeri.”

„Je l'?”

„Da. Oni tamo sede skoro do jutra. Opijaju se, drogiraju se, imaju grupni seks...”

„ŠTA!?”

„Grupni seks.”

„Ana? Grupni seks? Drogiranje?”

„Da, vidim da ste stekli sliku.”

„Čekaj.”

Čovek je ostavio slušalicu i negde otišao. Ubrzo se vratio. „Stvarno nije tu”, rekao je čale.

„Pa, ja vam kažem.”

„A ko si ti, zašto mi ovo govoriš?”

„Ja sam znate, bio u tom društvu. Jedva sam se odatle izvukao. Vaša ćerka je mogla da bude sjajna devojka, a sad je postala narkomanka koja sunča tabane.”

„Sunča šta?!”

„Tabane.”

„Ubiću je, ubiću ih! Ubiću ih iz pištolja, ne! Ubiću ih sekirom. Gde je ta kuća? Govori!!! GOVORI!!!”

„A, ne, ne, to ne bi valjalo”, govorio je Hitler, videvši da stvari kreću pogrešnim tokom. Davao sam mu signale da umiri matorog fanatika.

„A šta bi valjalo? Šta bi koj' kurac valjalo! ? Dete mi se kurva!”

„Ne, čekajte, polako, ona samo ima grupni seks, nije to...”

„Samo?!”

„Pazite, gospodi...”

„SAMO?!”

Čale mu je spustio slušalicu.

„Da nismo malo preterali?” pitao me je Hitler.

„Oma’ ga zovi. Obuzdaj ga. Nemoj da ide po kućama u Krnjači i ubija sve živo!” rekao sam.

Hitler je ponovo okrenuo Anin broj. Klip i Didi su pitali šta se dešava, pošto su čuli samo Hitlerov deo dijaloga. Rekao sam im kako je Anin matori poludeo i da je naumio da oduzme mnoge živote. Hitler je ponovo dobio vezu.

„DA!” viknuo je čale.

„Alo, gospodine, čekajte. Imam predlog.”

„Govori!”

„Najbolje je da sklonite oružje i sačekate da vam se ćerka vrati kući.”

„Šta? Pa, ubiću je kad se vrati!”

„Ne, ne, ne da ubijate. Vi ne želite da vaša ćerka umre. Vi želite da ona postane ugledan građanin, majka, poslovna žena, ministarka.”

„Sekretarica bi bilo dosta.”

„Sekretarica, eto. Kako će da postane sekretarica, ako je vi ubijete?”

„Ne znam.”

„Neće da postane sekretarica, jer će biti mrtva. Zato, nemojte da je ubijete.”

„Dobro, polomiću joj sve kosti!”

„Nemojte ni kosti da joj lomite. Možda neće više moći da kuca na pisaćoj mašini. Kako će onda postati sekretarica?”

„Onda nek postane prodavačica u butiku!”

„Ovaj... najbolje bi bilo da uzmete neke novine... koje novine čitate?”

„Politiku ekspres.”

„To nije mnogo debelo. Uzmite dva broja, jučerašnji i prekjučerašnji i onda...”

„Ne mogu prekjučerašnji, njime sam postavio kantu za đubre.”

„Dobro, uzmite neka dva broja Ekspresa, savijte ih i turite pod vodu. Kad vam ćerka dođe kući, tim mokrim novinama je isprebijajte

po nogama, dupetu i leđima.”

„Aha. I?”

„I onda je ostavite na miru. To će biti dovoljno. Mlada je, neće ništa da joj fali od malo batina.”

„Aha.”

„Jeste li me razumeli?”

„Aha.”

„Nećete nikog da ubijete?”

„Neću.”

„Ni da lomite kosti?”

Čale je ćutao jedno vreme.

„Ni to.”

„Okej, onda je sve u redu. Do viđenja.”

„Čekaj... momak...”

„Da?”

„Hvala ti puno. Ti si pošten dečko, svaka ti čast. Moja vrata su ti uvek otvorena, ako ti bilo šta zatreba.”

„Hvala gospodine, ja to zbog vaše ćerke. Nisam hteo da je vidim kako propada.”

„Reci mi bar kako se zoveš, da znam kome da palim sveću u crkvi svake nedelje.”

„Zovite me... Musolini.”

„Hvala ti Musolini.”

„Nema na čemu. Laku noć.”

Hitler je Ani spasao život. Nisam imao pojma gde je ona uveče izlazila.

*

Kad sam stigao kući, našao sam porukicu na krevetu.

„Zvala te je nekakva Dijana. Rekla je da ti prenesem poljubac. Ni u ludilu. Javi joj se i reci joj da više ne govori takve gluposti. Mama.”

Izneo sam jednu od kuhinjskih stolica na terasu i seo. Bilo je oko tri sata posle ponoći. Gledao sam u mrak. Gledao sam ka Pančevačkom mostu. Svetla na njegovim banderama su i dalje bila žuta. Pogledao sam ka mraku koji je obavijao levu obalu Dunava i, kao i uvek pri tom pogledu, uhvatila me jeza. Iza samog Dunava

vladala je potpuna tama. Tek u daljini nazirala su se svetla, Krnjače, Koteža, Borče, Ovče, Padinjaka i ostalih kutaka pakla. Iz mraka su dopirali krici noćnih ptica. Severozapadni vetar je sa sobom nosio miris žabokrečine. Neki bi rekli da je to miris reke. Negde u nekom od sitnih udaljenih svetlucanja sedeo je Anin otac s mokrim novinama i čekao da mu se ćerka vrati kući. Negde u nekom od ugašenih dorćolskih svetala spavala je Dijana. S njom su i dalje bili njeno dupe i njene sise. A u njenom ormanu je verovatno spavao i njen brushalter koji se kopćao od napred. Dijana je pokazivala neku neobićnu privrženost prema meni. Ja sam prema njoj takođe osećao nešto neobićno, što bi se u najprostijim crtama moglo svesti na želju za ujedanjem nekih njenih delova tela. Bila je predivna. Pre izvesnog vremena, bila mi je odvratna. Prokleti hormoni rade podmuklo, bez najave, bez ikakvog smisla. Nisam sebi mogao da dopustim novu Anu, a sve je podsećalo na to. Dijanina euforija, Dijanini poljupci u obraz, Dijanino držanje za ruku. Tako je verovatno ljubila i držala za ruku onog najboljeg druga koji je umirao u nekoj beogradskoj bolnici. Mesto najboljeg druga bilo je upražnjeno. Ćekalo je mene. Ovog puta se neću dati, ovog puta ću krenuti u frontalni napad. Ćim poćne školska godina, razraćunaću se s njom. Školska godina trebalo je da poćne za dva dana.

Gledao sam u okolne zgrade. Najveći broj stanova bio je obavijen mrakom, ali je iz jednog od prozora dopirala jarka svetlost. To je bila jedna ćetvorospratnica, odmah preko puta moje zgrade. Znao sam taj prozor. Bio je to prozor od kupatila. Tu je svetlo uvek gorelo. Poslednjih deset godina. Kad god bih došao kući, u bilo koje doba, svetlo bi u tom kupatilu gorelo. Jednog dana kad doćdem kući, i u tom kupatilu ne bude bilo svetla, znaću da je poćeo smak sveta i da je bolje da ne idem na spavanje. U to kupatilo ulazile su uvek tri iste osobe. Neka tetka, neki ćovek i neka baba. Smenjivali bi se cele noći, svake noći, već deset godina. Ulazili su u to kupatilo i samo prali veš, prali veš, prali veš. Sad je u njemu stajala baba. Prala je veš. Bio sam zaljubljen. Pljunuo sam sa terase i otišao na spavanje.